

LEDEN

S NADĚJÍ DO DALŠÍHO ROKU

Každý začátek je provázen určitým očekáváním, vyhlížením a odhadem budoucích věcí. Škarohlídi vše budoucí vidí v nejtemnějších barvách, malují čerty na zeď, jejich očekávání je pesimistické a katastrofické. Přílišní optimisté jsou zase v zajetí naivních představ. Jsou přesvědčení, že je vůbec nic zlého nemůže potkat. Všechno, co je před nimi, vidí růžově a zcela bezproblémově. Ani jeden z těchto přístupů není zdravý. Člověk se má řídit rozumným střízlivým úsudkem a odhadem. Zdravý realismus nepřehání a neupadá do krajností. Spolehlivou oporou do dalších dnů nového roku je zcela jistě naděje.

Z přirozeného hlediska je naděje jednou z hybných vášní člověka, je principem dynamičnosti a aktivity. Pokud se mezi lidskou touhu po určitém dobru a objekt této touhy postaví těžko překonatelná překážka, přichází v úvahu dvojí reakce člověka. Jeví-li se překážka nepřekonatelnou, dostaví se zoufalství. Naproti tomu se naděje opírá o motivy které dávají člověku jistotu, že se dokáže s překážkami a obtížemi vypořádat a vytouženého dobra dosáhne. Tyto motivy mohou být různé: pomoc druhých, vlastní schopnosti apod. Naděje vybavuje člověka elánem, optimismem a chutí do života.

Filosofická definice naděje zní: ***naděje je vášní vznětlivé snaživosti směřující k budoucímu, s obtížemi dosažitelnému dobru.*** Není tedy pasivní vášní, ale je vznětem, vzepětím, má vnitřní ráz jakéhosi hněvu. Člověk se nepoddává, nesmiřuje se s nepříznivými okolnostmi, vyhlašuje jim boj.

Předmětem naděje je:

- a/ **dobro** – naděje se týká vždy dobra. Zdá se, že někdy je předmětem naděje zlo, které člověk touží odstranit. Po hlubší analýze však dojdeme k závěru, že předmětem naděje je vždy dobro, zlo je překážkou, která se staví do cesty tomuto dobru. Např. nemocný, který doufá ve vyléčení, doufá, že dosáhne zdraví, zdraví je předmětem jeho naděje;
- b/ dobro je **budoucí** ještě nedosažené
- c/ je **obtížné** – s příslibeným dobrem jsou spojeny překážky
- d/ je však **dosažitelné**, není nemožné, nereálné, absurdní, je zde rozumný motiv doufat, že dobro bude dosaženo.

V přirozeném řádu bývá naděje poznamenána následky hříchu: člověk doufá buď v neadekvátní dobro (bohatství, požitky apod.) nebo se opírá o nepřiměřené motivy. Přirozená naděje se ocitá na scestí, pokud člověk doufá, že jeho přání budou splněna skrze politické utopie (marxismus) nebo vlivem vesmírných sil (New Age). (srov. A. Beneš : Božské ctnosti, Krystal 1997, str. 50-51).

Boží slovo nás vede k nadpřirozené křesťanské naději, která však navazuje na touhy lidské přirozenosti. Posledním cílem této naděje je zdarma darovaný Boží dar – věčná blaženost a pomocné prostředky k ní směřující. Naděje se opírá o Boží pomoc.

K této naději nás také povzbuzuje apoštol Pavel v listě Římanům 15, 13: ***„Bůh naděje necht’ vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého“.***

Toto Pavlovo přání je zároveň vroucí prosbou. Směřuje ke Kristu, o němž je známo, že v něj doufaly národy, jak to vyjadřují slova žalmu 71,5: „*Ty jsi má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám*”.

Bůh naděje, to je ten, který nám tuto naději vložil do srdce. V Něj je třeba doufat, protože je garantem naděje, je možné se na Něj plně spolehnout, nikdy nezklame. Z této jistoty plyne hluboká a čistá radost – „*nechť vás naplní veškerou radostí*” - rozumí se duchovní radost z Něho samého („*Radost z Hospodina ať je vaší silou*”, jak uvádí Neh 8,10) a také pokoj, v němž je člověk milý sobě, Bohu i ostatním lidem („*Hojný pokoj těm, kdo milují tvůj zákon, Hospodine*” Ž 119,1).

Nechme se tedy nadchnout pravou nadpřirozenou nadějí, která je podle užívaného symbolu kotvy pevným připoutáním k živému a milujícímu Pánu – Bohu naděje. Prosme o její světlo do budoucích zkoušek a protivenství, které jsou v příštím roce před námi a nenechme se od naděje nikdy a ničím odradit.

P.L.

Liturgický kalendář leden 2011

1.	sobota	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE zasvěcený svátek
2.	NEDĚLE	2. neděle po Narození Páně
3.	pondělí	Nejsvětějšího Jména Ježíš
6.	čtvrtek	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
9.	neděle	Svátek Křtu Páně
13.	čtvrtek	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
14.	pátek	Sv. Gotfrída, řeholníka
16.	NEDĚLE	2. neděle v mezidobí
17.	pondělí	Památka sv. Antonína, opata
18.	úterý	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20.	čtvrtek	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka Sv. Šebastiána, mučedníka
21.	pátek	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22.	sobota	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
23.	NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
24.	pondělí	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25.	úterý	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26.	středa	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27.	čtvrtek	Sv. Anděly Mericiové, panny
28.	pátek	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
30.	NEDĚLE	4. neděle v mezidobí
31.	pondělí	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

Biblická katecheze

V sobotu 15. ledna bude další biblická katecheze po bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep. v 18.15 hod.

DŮLEŽITÉ OZNÁMENÍ !

PŘÍLEŽITOST K SPOLEČNÉMU PŘIJETÍ SVÁTOSTI NEMOCNÝCH BUDE LETOS OPĚT V PÁTEK 11. ÚNORA PŘI MŠI SV. V KOSTELE NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE V DEN PAMÁTKY PANNY MARIE LURDSKÉ. ZÁJEMCI SE MOHOU PŘIHLÁSIT V SÁKRISTII.

Úmysly Apoštolátu modlitby na leden

1. **Aby bohatství stvoření bylo ceněno jako vzácný Boží dar, zachováváno a zpřístupňováno všem lidem.**
2. **Aby křesťané dospěli k plné jednotě a vydávali celému lidskému pokolení svědectví o tom, že Bůh je otcem všech**
3. **Aby všichni pokřtění v církvi přijímali dar svého křtu jako základ pro svůj život a jako vstupní bránu ke spáse i ke všem ostatním svátostem**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 10. prosince 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Poničený plot

Stanislav Hojek osloví společnost Josefa Soukupa z Prahy, která dodávala pletivo pro oplocení u pozemku kostela do ulice Nepomucká, aby posoudila stav pletiva poničeného vandalským útokem, navrhla možnosti opravy a odhadla náklady, které by si oprava vyžádala.

Pokrok ohledně vlastnictví budovy kostela

Otec Lohel informoval členy výboru, že se Arcibiskupství pražskému podařilo získat do vlastnictví budovu kostela sv. Jana Nepomuckého převodem z majetku hlavního města Prahy. Vlastnictví nyní přejde na farnost darovací smlouvou mezi farností a arcibiskupstvím (smlouva už byla podepsána).

O vlastnictví pozemku se dále jedná.

Údržba keřů

Je třeba průběžně zastřihávat trnité keře při plotu u přístupové pěší cesty ke kostelu, které brání starším lidem v používání zábradlí u schodiště, zvláště v období sněhu a náledí.

Úklid sněhu při kalamitě

Je potřeba, aby bylo k dispozici víc pomocných rukou, když napadne větší množství sněhu, protože je třeba odklidit ho dřív, než ztvdne v led. Je totiž důležité udržovat sjízdnou příjezdovou komunikaci z ulice Píseckého, aby v případě nutnosti mohla ke kostelu přijet vozidla záchranné zdravotní služby, hasičů, policie, plynářů, vůz pohřební služby atp.

Kdo by byl ochoten s nárazovým odklizením sněhu pomáhat, ať se domluví s duchovním správcem O. Lohelem, který v případě nutnosti bude dobrovolníky svolávat, nebo se členy výboru.

Až bude postaveno na oratoři s varhanami lešení kvůli výměně svodu srážkové vody, bude požádána specializovaná firma, případně další odborné či správní subjekty, aby posoudili stav originální umělecké vitráže v kruhovém okně a případně navrhli opatření potřebná pro opravu a konzervaci tohoto uměleckého díla. (Zajistí O. Vaněček.)

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Probíraly se otázky ohledně údržby teplovzdušného plynového vytápění chrámového prostoru kostela Nejsvětější Trojice.

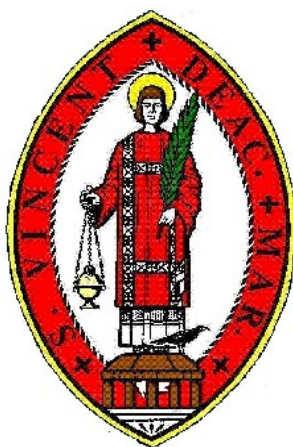
3. Farní život a všeobecná rozprava

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý lednový pátek 7. dne toho měsíce na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

Svatý Vincenc, jáhen a mučedník – památka 22. ledna

Svatého Vincence vzýváme v litaniích ke všem svatým (v jejich obšírnější nebo starší verzi) mezi svatými jáhny. Narodil se ve Španělsku (o místo jeho narození soupeří tři města). Jeho otec byl Eutricius a matka Enola. Pod vedením biskupa Valeria velmi úspěšně studoval v Zaragoze. Byl vysvěcen na jáhna a byla mu svěřena kazatelská služba v diecézi, protože biskup měl vadu řeči. V době pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána byl na rozkaz horlivého guvernéra Daciána se svým biskupem odvezen v poutech do Valencie. Tam byli dlouho drženi ve vězení. Dacián usoudil, že Vincenc je pro svou výřečnost, s níž také čelil věznění (řekl svému mučiteli: „Ty se dřív unavíš mučením, než já utrpením.“), nebezpečnější. Poslal proto Valeria do vyhnanství a Vincenc byl mučen na skřipci, na roštu a bičován. V cele měl postel celou posypanou stěpy. V důsledku útrap tam Vincenc zemřel r. 304. Podle tradice se mu před smrtí jeho rány zázračně zahojily. Den 22. ledna je odedávna připomínán jako den jeho smrti.

Jeho tělo bylo pohozeno, aby ho sežraly šelmy a supi, ale bylo ochráněno havranem. Pak bylo hozeno do moře, ale vyplavalo na břeh a zbožní křesťané ho pochovali. Potom, když Církev získala svobodu, byla nad jeho ostatky postavena u Valencie kaple. Francký král Childerich přinesl jeho dalmatiku i jiné památky do Paříže kolem r. 540 a postavil kostel na jeho počest (nyní nazývaný St. Germain des Prés). V r. 1175 byly ostatky světce převezeny do Lisabonu. Ale další ostatky jsou uloženy i v jiných městech. Uctívání sv. Vincence je velmi staré. Sv. Augustin, mu věnoval několik kázání a podává zprávu, že v celé římské Říši není provincie, kde by nebyl uctíván. Je uváděn ve všech starověkých martyrologiích. Ve Francké říši se o jeho úctu zasloužili Řehoř z Tours a Venantius Fortunatus.

Z homilie, kterou mučedníkovi Vincencovi věnoval sv. Augustin vyjímáme: „Sv. Vincenc měl odvahu mluvit a měl sílu trpět. Nikdo si o sobě příliš nemyslí, když mluví a nikdo nevěří ve své síly, když snáší pokušení. Protože moudrost k výmluvné řeči přichází od Boha a od něj přichází i síla snášet utrpení“.

Sv. Vincenc je zobrazován v dalmatice se symboly kříže, havrana nebo roštu. Je uctíván jako patron Valencie, Zaragozy, Portugalska, ale i vinařů a jiných profesí.

V Římě jsou tři kostely zasvěcené sv. Vincenci. Na pilíři nalezeném poblíž Splitu v Dalmácii je nápis z 5. nebo 6. století na počest světce.

S datem jeho památky, uprostřed zimy, jsou spojeny různé pranostiky.

Podle pramenů z Internetu (Cath. Encyclop., Santiebeati, BBKKirchenlexikon aj.)

MP.

Mikulášská besídka

Rok se s rokem sešel a Mikuláš zase přišel. Setkání na již tradiční besídce bylo moc pěkné. Přišli všichni, kdo mohli a chtěli, zástupci všech farních generací. Dorazila i návštěva z Nebes. A že jsme hodná farnost, všichni byli obdarováni, za básničku i bez ní. Děkujeme všem co se podíleli na přípravě. A těšíme se na příští rok, abychom se ve zdraví opět sešli.

Ve.Z.

OKÉNKO HUMORU

Za rabínem přijdou dvě rozkmotřené sousedky.

-Rabi, začne první, půjčila jsem sousedce hrnec ona mi ho nechce vrátit.

Proč jí ho nechceš vrátit uhodí rabín na druhou.

Ta se však nedá.- Za prvé mi ta lhářka žádný hrnec nepůjčila, za druhé byl ten hrnec děravý a za třetí jsem jí ho už dávno vrátila.

Přijímací test do blázince:

Během návštěvy v blázinci se ptá návštěvník ředitele, podle jakých kritérií bude rozhodnuto, zda někdo bude zavřen nebo ne. Ředitel vysvětluje: "No my napustíme vanu vodou, dáme kandidátovi lžičku, hrnek a kýbl a poprosíme ho, aby vanu vyprázdnil".

Návštěvník povídá: "Aha, rozumím, normální člověk vezme kýbl, aby to šlo rychleji ne"?

Ředitel: Ne, normální člověk vytáhne špunt...Chcete pokoj s balkonem nebo bez?

Co Vás jako první napadlo, no přiznejte se. Já беру s balkonem.

Babička se ptá svého vnuka: „Který předmět máš ve škole nejraději?“ „Tělocvik, babičko,“ povídá vnuk. „To znamená, že určitě rád cvičíš?“ „Tak to ne, já jsem z něho ovobozen.“

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

313. Jak je prožívána nemoc ve Starém zákoně?

Člověk Starého zákona v nemoci zakouší své meze a zároveň vnímá, že nemoc je tajemným způsobem spojena s hříchem. Proroci nahlíží, že nemoc může mít i výkupnou hodnotu za hříchy vlastní i hříchy druhých. Tak byla nemoc prožívána před Bohem, od něhož si člověk vyprošoval uzdravení.

314. Co ukazuje Kristův soucit s nemocnými?

Kristův soucit s nemocnými a jeho četná uzdravení nemocných jsou jasným znamením, že s ním přišlo Boží království, a proto i vítězství nad hříchem, utrpením a smrtí. Svým utrpením a smrtí Kristus dává utrpení nový smysl ve spojení s Kristovým utrpením se může stát prostředkem očištění a spásy pro nás samé i pro druhé.

315. Jak se církev chová k nemocným?

Církev dostala od Pána úkol uzdravovat nemocné a snaží se ho uskutečnit jak péčí, kterou poskytuje nemocným, tak přimluvnou modlitbou, kterou jí doprovází. Především však má zvláštní svátost ve prospěch nemocných, ustanovenou samotným Kristem a dosvědčenou svatým Jakubem: „Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně“ (Jak 5, 14-15).

316. Kdo může přijmout svátost pomazání nemocných?

Tuto svátost může přijmout věřící, který se pro nemoc nebo stáří začíná dostávat do nebezpečí smrti. Může ji přijmout i opakovaně, kdykoli se nemoc zhorší nebo ho postihne další těžká nemoc. Udělení této svátosti má pokud možno předcházet osobní zpověď nemocného.

317. Kdo uděluje svátost pomazání nemocných?

Tuto svátost mohou udělovat pouze biskupové nebo kněží.

318. Jak se slaví svátost pomazání nemocných?

Podstatné při slavení této svátosti je *pomazání* olejem, posvěceným pokud možno od biskupa, na čele a na rukou nemocného (v římském obřadu) nebo také na jiných částech těla (v jiných obřadech) doprovázené *modlitbou* kněze, který vyprošuje zvláštní milost této svátosti.

319. Jaké účinky má svátost pomazání nemocných?

Tato svátost uděluje zvláštní milost, která nemocného mnohem důvěrněji spojuje s Kristovým utrpením, k jeho vlastnímu prospěchu a k prospěchu celé církve, dává mu posilu, pokoj a odvahu a jestliže se nemocný nemohl vyzpovídat, působí také odpuštění hříchů. Je-li to Boží vůle, nejednou vede i k tělesnému uzdravení. V každém případě připravuje nemocného na přechod do Otcova domu.

320. Co je to viatikum?

Je to eucharistie, kterou přijímají ti, kdo se chystají opustit pozemský život a přejít do života věčného. Ve chvíli přechodu z tohoto světa k Otci je přijetí těla a krve Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, semenem věčného života a silou vzkříšení.

U příležitosti jeho lednových narozenin (to to ale utíká!) vyprošujeme svému duchovnímu otci P.Lohelovi Klínderovi, Th.D., O.Praem. slovy modlitby za duchovní pastýře

... "všechny ony milosti, potřebné k jeho i našemu posvěcení."

Ať ho Panna Maria provází a ochraňuje při vši jeho práci pro blaho farnosti.

Vděční košířští farníci.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klíndera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

ÚNOR

SIMEON A SPASITEL

Vedl jsem rozhovor s jedním známým na náboženské téma. Když jsem mu během této debaty sdělil, jak je to se synovstvím Pána Ježíše, kdo je vlastně jeho Otcem, prohlásil povzneseně: „Ta církev má na všechno jasnou odpověď“.

Jak se to vezme. Církev nemá jasnou odpověď na řešení ekonomické krize, nemá recept na vyřešení složité politické situace v Iráku, Afganistanu nebo v jiné zemi na světě, neurčuje, co má udělat fotbalová Slávie, aby nepropadla do druhé ligy nebo jakého dirigenta si má vybrat Česká filharmonie. To všechno jsou věci, které s mnoha dalšími záležitostmi nespádají do její kompetence. Její poslání je jiné. Má totiž poskytovat jasná sdělení, která se týkají nejzákladnějších životních problémů, které souvisejí se životem a spásou člověka. Její určení je tedy především soteriologické tedy spásonosné. Jejím úkolem je být „všeobecnou svátostí spásy“. Má být viditelným znamením spásy a má ke spáse pomáhat a vést. Proto sděluje pravdu o lidské přirozenosti, svobodě lidské osoby, mravním řádu a odpovědnosti člověka za jeho naplňování, o smyslu a cíli lidské existence, o nesmrtelném určení člověka a o věčné blaženosti v Bohu. Tyto otázky však řeší také filosofie, založená na kvalitním metafyzickém základě. Církev na jejich hodnotné propracování navazuje a poskytuje souhrn Bohem zjevených pravd, které předkládá k svobodnému přijetí ve víře. Tyto

pravdy přesahují schopnosti přirozeného rozumu, ale neprotiřečí mu. Jde např. o existenci jednoho Boha ve třech osobách, božství Ježíše Krista a jeho přítomnost v eucharistii a jiných svátostech, jeho podivuhodné spásonosné utrpení a slavné vzkříšení, příslib jeho druhého příchodu a další pravdy o Duchu sv., Panně Marii a církvi ve spojení se životem Trojjediného Boha. V těchto věcech církev netápe, nepochybuje, ale má naprosto jasné stanovisko.

V listě Židům je v souvislosti s rozsáhlou obhajobou Krista Velekněze Nové smlouvy a s výkladem jeho Nejsvětější oběti připomenuto veliké zaslíbení, které by jinak nemělo smysl. Týká se vstupu na místo Božího odpočinku, nebe, které se nám Kristovou obětí otevřelo. Dnešní člověk po nebi často ani netouží. Nechce být v pekle, ale ani v nebi. Je mu často dobře na světě, kde si užívá blahobytu a je spokojený. Pozemské požitky se snaží vystupňovat nebo alespoň udržet co nejdéle. Když mu jsou vlivem nemoci nebo stáří odepřeny, najde si řešení

třeba v sebevraždě.

List Židům varuje: „Proto se bojme, aby snad někdo z vás nemyslel, že se tam nemůže dostat“ (Žid 4,1-5). Bezbožnost, nevěra v zaslíbení je uvedena jako důvod k vážným obavám. Jako argument k oprávněnosti této obavy je uveden odkaz na starozákonní Izrael, který takto selhal na poušti: „Jim nic nepomohlo, že to slyšeli: pouze to vyslechli, ale scházela jim při tom víra. Na toto místo

odpočinku totiž vejde, jen když věříme, jak to Bůh řekl: 'A tak jsem ve svém hněvu přísahal: Nevejdu na místo, kde by si u mě mohli odpočinout.'

Tento odstrašující příklad má vést k opačnému postoji: „Pospěšme si tedy, abychom vešli na to místo odpočinku; ať nikdo nepodlehne takovému příkladu neposlušnosti“(Žid 5,11).

Na svátek „Uvedení Páně do chrámu“ (dříve slavnost Očišťování Panny Marie) 2. února, vystupuje v chrámu spravedlivý a bohobojný muž, který očekával trpělivě potěšení Izraele (Lk 2,25). Od Ducha svatého dostal sdělení, že nezemře, dokud neužije Pomazaného Páně (Lk 2,26). Tato slova zřejmě naznačují, že jakmile uvidí Krista, ztratí smrt svůj osten. Stařec vzal Dítě do svého náručí a zvolal pln radosti: „Nyní propouštíš, Pane, svého služebníka, podle svého slova v pokoji, neboť mé oči viděly tvou spásu, kterou jsi připravil přede všemi národy: světlo k osvícení pohanů a k slávě tvého izraelského lidu“ (Lk 2, 29-32).

Stařec Simeon je příkladem věřícího, který přijal zaslíbení a nesl je v důvěře a oddanosti ve svém srdci. Těšil se na místo odpočinku, který mu připravil jeho Stvořitel a Spasitel.

Fulton Sheen o něm píše: „Podobal se strážci, určenému k tomu od Boha, aby čekal na světlo. Když se objevilo, byl připraven zapřít své „nyní propouštíš svého služebníka...“ V chudém dítěti, které přinesli chudí lidé, kteří obětovali chudé dary, objevil Simeon Bohatého. Když tento stařec držel Krista v náručí, nepodobal se onomu starci, o němž vypráví Horác. Nedíval se totiž zpět, ale dopředu, do budoucnosti, ovšem nejen do budoucnosti vlastního národa, ale do budoucnosti všech pohanských kmenů, všech národů na celé zeměkouli. Stařec, - při západu svého vlastního slunce života, mluví o začátku slunce světa. Když se pro starce skláněly stíny, sliboval nový den. Dříve viděl Spasitele už vírou, nyní mohl už zavřít oči, neboť uvidět už nic vznešenějšího nemohl“ (F. Sheen: Život Kristův).

Těžiště a vyvrcholení našeho křesťanského života není v tomto světě, ale na věčnosti, v dovršení naší spásy. Proto se náš život nemá vyčerpávat ohlížením do minulosti, ale máme prožívat radostnou přítomnosti, která je prosycena nadějí vzhledem k budoucímu dobru. Zvláště v eucharistii už vidíme pohledem víry Toho, který je Spásou a Světlem našeho života.

P.L.

Liturgický kalendář

Únor 2011

2. středa	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. čtvrtek	Sv. Ansgara, biskupa Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
4. pátek	První pátek v měsíci
5. sobota	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. NEDĚLE	5. neděle v mezidobí
8. úterý	Sv. Jeronýma Emilianiho Sv. Josefíny Bakhity, panny
10. čtvrtek	Památka sv. Scholastiky, panny
11. pátek	Panny Marie Lurdské Světový den nemocných
13. NEDĚLE	6. neděle v mezidobí
17. čtvrtek	Sv. Alexia a druhů, řeholníků Sv. Evermoda, biskupa
20. NEDĚLE	7. neděle v mezidobí
21. pondělí	Sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
22. úterý	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
23. středa	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
27. NEDĚLE	8. neděle v mezidobí

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 5. a 19. února po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Pomazání nemocných

Svátost pomazání nemocných bude udělena při společném slavení bohoslužeb v kostele Nejsvětější Trojice v 17,30 hod. na Světový den nemocných v den památky P.M. Lurdské v pátek 11. února. Prosíme všechny případné zájemce, aby se předem osobně přihlásili u P. Lohela v sákrstii. Přípravě na tuto svátost bude věnována pozornost v mešních promluvách předchozích dnů 9. a 10. února. Soustavné seznámení v písemné formě obsahoval farní list na prosinec 2010 v okénku víry.

Setkání farní rady

V pátek 11. února bude po večerní mši sv. pravidelné setkání farní rady v domečku u kostela Nejsvětější Trojice. Zváni jsou také farníci, kteří by rádi uvedli nové podněty pro život farnosti. Mohou je však také poslat písemnou formou.

Modlitba růžence

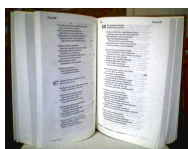
3. února na první čtvrtek v měsíci bude od 17,00 hod. společná modlitba růžence v zimní kapli sv. Václava za duchovní obnovu farnosti

5. února na první sobotu v měsíci bude od 17,00 hod. společná modlitba růžence v zimní kapli sv. Václava za kněze.

Další úmysly modliteb mohou být vkládány do modliteb posvátného růžence každou středu a pátek v 17,00 v kostele Nejsvětější Trojice.

Hra o Matce Tereze z Kalkaty

14.2.2011 se koná na scéně ROXY/NOD v Dlouhé ulici poslední představení hry o Matce Tereze z Kalkaty. Scénář napsala a jednu z postav hraje naše farnice paní Lucie Trmíková. Vřele doporučujeme!

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor

- 1. Aby se manželství a rodina těšily všeobecné vážnosti a aby byl uznáván jejich nezastupitelný přínos celé společnosti.**
- 2. Aby křesťanská společenství v oblastech zvláště postižených nemocemi přinášela trpícím lidem svědectví o Kristově přítomnosti.**
- 3. Aby se v nás všech prohlubovalo poznání, že křtem jsme byli zachráněni od hříchu a získali důstojnost Božích dětí.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů konané dne 14. ledna 2011

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Stanislav Hojek, Jan Nekula st., Vladimír Suchý, Ondřej Vaněček, Petr Zborník

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Vít Bobysud sežene firmu na opravu plotu, poničeného vandalským útokem.

Stanislav Dobeš požádá na odboru životního prostředí ÚMČ Prahy 5, aby zajistili ostříhání křovin u zábradlí veřejné komunikace, která umožňuje přístup ke kostelu.

Bude dokoupeno ruční nářadí na odklízení sněhu.

Stanislav Dobeš věnuje farnosti funkční mechanický šicí stroj, upotřebitelný pro krejčovské opravy; prozatím bude umístěn v depozitáři na oratoři u varhan.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Plánovaná revize vytápěcího systému kostela se uskuteční po topné sezoně.

3. Farní život a všeobecná rozprava

Po domluvě s P. Jendou Dlouhým se plánuje návštěva farnosti z Mníšku pod Brdy v naší farnosti.

Farnost děkuje prostřednictvím výboru SPKK Václavovi Drábovi a skautům za Betlémské světlo a Tříkrálovou sbírku ve které se vybralo 10 489 Kč.

Otec Lohel přihlásí košířské kostely do akce „Noc kostelů 2011“, která se uskuteční v pátek 27. května 2011.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý únorový pátek, to je 11. dne toho měsíce na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

Svatý Evermod, biskup – památka 17. února

V měsíci únoru máme opět příležitost se seznámit se světcem premonstrátského řádu. Svátý Evermod se narodil v belgické provincii Henegavsku okolo r. 1100. Když vyslechl kázání sv. Norberta, byl tak ovlivněn osobností i slovy tohoto apoštolského muže, že opustil všechno a připojil se k němu v r. 1120. Stal se jedním z jeho nejoddanějších žáků. Pravděpodobně ho následoval do Antverp a později do Magdeburgu. Na kněze ho vysvětil pravděpodobně sám sv. Norbert. Určitě byl přítomen, když sv. Norbert proměnil kolegiální kapitolu Panny Marie v Magdeburgu na řádové společenství. Evermod zůstal Norbertovým průvodcem až do jeho smrti v r. 1134. Byl přítomen u jeho úmrtního lůžka a potom se postaral

o to, aby sv. Norbert byl pohřben v klášteře Panny Marie v Magdeburgu.

Když Emelric, probošt z Gottesgnaden, podnikl pouť do Svaté země, byl Evermod jmenován jeho zástupcem a provizorem komunity. Evermod byl proboštem v Gottesgnaden od r. 1134 do r. 1138. Příslušel k přísnější řeholi sv. Augustina, „ordo monasterii“ a šel v Norbertových stopách v oblastech reformy kléru a v cestě za obrácení Vendů (to byl jeden z kmenů polabských Slovanů). Když se magdeburský probošt Wigger stal biskupem v Brandenburku, byl Evermod zvolen proboštem u Panny Marie v Magdeburgu a působil tam do r. 1154. V této funkci založil premonstrátská opatství v Havelbergu, Jerichowě, Quedlinburgu a Pöhlde. Když byla obnovena diecéze v Ratzeburgu v r. 1154

(kdysi existující, ale pak zcela zničená Vendy 1066) stal se Evermod jejím prvním biskupem a proměnil nově zřízenou katedrální kapitulu na kapitulu premonstrátskou. Nebylo to pro něj lehké, protože byl hmotně a politicky závislý na mocném bavorském a saském knížeti Jindřichu Lvovi, jehož protivníkem byl arcibiskup Hartwig z Hamburku a Brém, který si nárokoval práva metropolitů nad Ratzeburgem a byl oponentem biskupů, kteří byli členy řádů. Sám Evermod byl pak vysvěcen na biskupa arcibiskupem Arnolfem z Mohuče. Kníže Jindřich dal Evermodovi ostrov a zámek, aby vybudoval katedrálu a klášter. Okolo pak vzniklo město Ratzeburg. Evermod v apoštolském nadšení cestoval celou diecézí, hlásal Boží slovo a stal se pro svůj lid světlem pravdy. Obrácení pohanských Vendů, kteří tvořili většinu v jeho diecézi, bylo jeho první starostí. Ale podnikl misijní cestu i do Norska a Holštýnska. Příští generace, i mezi protestanty, mu daly titul Světlo Sasů a Apoštol Vendů. Jeho diecéze byla

dobře organizována a členové kapituly byli jeho řádoví spolubratři.

Starý a zeslabený velkou námahou, zemřel Evermod jako ratzeburský biskup 17. února 1178. Jeho episkopát trval 24 let. Byl pohřben v presbytáři románské katedrály v Ratzeburgu. Jeho úctu potvrdil papež Benedikt XIII v r. 1728. Jméno Evermod je v premonstrátském řádu často používáno jako jméno řádové.

Nyní leží Ratzeburg na území hamburské diecéze.

Všemohoucí věčný Bože, který jsi učinil svého biskupa sv. Evermoda společníkem sv. Norberta a věrným služebníkem svého království, modlíme se, abychom také my stáli pevně ve svém úmyslu a mohli tak hlásat Tvou slávu. Prosíme o to skrze Tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, který s Tebou žije a kraluje v jednotě s Duchem svatým na věky věků. Amen. (*Modlitba z internetových stránek řádu premonstrátů.*)

Podle pramenů z internetu, hlavně stránek www.premontre.org.

M.P.

Posvátná hora Athos, putování po mnišském státě.

V polovině ledna proběhla v budově Městského úřadu v Hostivicích vernisáž výstavy fotografií s výše uvedeným názvem. Této události se zúčastnilo i několik košířských farníků. Aktivně to byl Jaroslav František Dráb, člen Tomášského dechového kvinteta které zahajovalo vernisáž provedením několika barokních i soudobých skladeb pro dechové nástroje.

Slovem uvedl výstavu Tomáš Svoboda, který se spolu s bratrem Pavlem, tvůrcem fotografií Janem Junou a P. Vojtěchem Eliášem výpravy do Řecka zúčastnil. Uvedl některé technické detaily cesty, např. jak je regulován vstup do mnišského státu a to nejen co se týče denního počtu návštěvníků, ale i jejich náboženské příslušnosti (pravoslavní mají přednost). Dosud praktikovanou regulí je zákaz vstupu žen na území mnišského státu.

P. Vojtěch promluvil krátce o historii východní křesťanské církve, byzantské liturgii a umění a východním mysticismu, který je u východních křesťanů významným prvkem v jejich víře.

Vystavené fotografie Jana Juny dokumentovaly nejen přírodní krásy řeckého poloostrova, nádhery a zvláštní architekturu mnišských klášterů a chrámů, ale do určité míry i život tamních mnichů (ti se velmi neradi, jen výjimečně, nechávají fotografovat).

Podávané pohoštění bylo stylově řecké - zelenina, olivy černé i zelené, sýr, kokosové sladkosti a co ocenili zejména přítomní pánové - typický tvrdý alkohol Ouzo.

Krátce o historii Posvátné hory Athos a mnišském státu napsal pro košířské farníky a několika svými obrázky doprovodil Jan Juna, kterému za to velmi děkujeme.

Podivuhodná místa Evropy – Svatá hora Athos

Athos, oficiálně Svatá hora, je mnišská republika, ležící na nejvýchodnějším ze tří „prstů“ poloostrova Chalkidiki v řecké Thesálii. Je to jedno z nejvýznamnějších center východního křesťanského ritu. Jeho tradice sahá až do 4. století, kdy se na úpatí hory Athos objevují první poustevníci. Svoji jedinečnost však získává až na konci 9. století, kdy je byzantským císařem prohlášen za sídlo mnichů a poustevníků. Roku 963 (rok se udává podle dokončení klášterního kostela) zde byl založen první klášter, v němž byla praktikována cenobitská regule – Velká Lávra. V průběhu následujících 100 let je postaveno de facto všech 20 klášterů, které dodnes na Athosu fungují.

Roku 1046 získává Athos definitivně svoji jedinečnost. Císařský dekret totiž zakazuje přístup na Athos ženám, poprvé je nazýván Svatou horou a definitivně se stává výlučně mnišským územím. Jsou definována pravidla pro život na tomto území, která platí dodnes. Je určeno, že bude právě dvacet klášterů a je definována jejich hierarchie. Stanoven je i způsob spravování celého Athosu (samospráva a podobné věci). Téměř tisíciletá tradice a neměnnost těchto pravidel a možnost soustředit se výlučně na duchovní věci a klášterní život daly vzniknout mnohým literárním a uměleckým skvostům, které jsou v kláštěrech s věkou péčí uschovávány jako největší poklady.

Rytmus života byl vždy dán podmínkami okolního světa. V dobách míru se klášterům dařilo lépe, v období turecké nadvlády hůře. Špatné období zakusila Svatá hora v časech, kdy se na Athos dostali katolíci. Dnes zažívá Athos období obnovy a budování. Počet mnichů vzrůstá, kláštery se opravují.

Život na Athosu se za posledních 1000 let v zásadě změnil velice málo. Sice zde jezdí auta, v kláštěrech jsou telefony a faxy, počítače zde také mají své místo. Ale běžného života mnichů se de facto nedotknou. Rytmus jejich života se nadále řídí byzantským časem, stále používají Juliánský kalendář (a tedy „zaostávají“ za naším kalendářem o téměř dva týdny). Ve všech kláštěrech je opět praktikována cenobitská regule (veškerý život mnichů je řízen klášterem).

Blahopřejeme

V únoru oslaví krásné, hezky kulaté výročí narození, maminka našeho duchovního otce a správce košířské farnosti P. Lohela, paní **Soňa Klinderová**.

Maminky kněží mají velký podíl na kněžském povolání svých synů. Zřikají se některých životních radostí, např. potěšení z vnoučat a části rodinného života. Širokou rodinu jim často s láskou vytváří farní společenství. Tak je tomu i v případě naší oslavenkyně, která se stala součástí společenství kolem oltáře, kde její syn slaví oběť Nejsvětější.

Maminko Soňo, přejeme Vám ze srdce, abyste mohla ve zdraví trávit ještě mnoho dalších let v našem středu a děkujeme Vám, že jste nám darovala svého syna, který s láskou slouží našemu společenství i Vám.

Vaši vděční košířští farníci.

P.S. A pořád se na nás všechny tak hezky usmívejte - tak jak to dovedete jenom Vy
(i když třeba někdy tělo zlobí a do smíchu Vám zrovna není).

OKÉNKO HUMORU

V Ě K M E T S K Ý

Kdo nikdy nemocen nebyl, dosahuje obyčejně vysokého věku, a protož hledíme, uchrániti se před nemocemi a tak můžeme dosáhnouti vysokého věku. Výtržnosti v živobytí jakéhokoli způsobu, nestřídmost v jídle, pití a pohlavní obcování, bída a nouze, duševní trápení, pálení nápoje u velké míře - to vše přivádí kmetství záhy. V kmetství se z těla více trátí než tělo přijímá a tak pozbývají ústrojí tělesná síla a pružnosti, nemohouce tak dobře sloužiti jako dříve. Tělo hubne, páteř se křiví, kůže je suchá, vetchá, vráskovitá, lupin více, hlava se třese a klesá k hrudi, vlasy šediví, zuby padají, mozek se trátí a voda se v něm tvoří, smyslové jsou slabší, tepny jsou tuhé, dech se krátí, paměť je slabá.

Kmet, může-li, hledíž sobě pohodlí tělesného, pij dobré víno mírně, chraň se nepříjemného pohnutí mysli a chlípných myšlenek. Děti a vnukové nechť obveselují samotu jeho.

Potrava buď živná, dobré polívky, vejce naměkko, sekaná masa, dobré jitrnice a uzenky, zvěř, drůbež, pivo, mléko, bílá káva, víno, to jsou kmetům příhodné věci, arcit' jen zámožnějším, chudí musí se obmeziti jak mohou. Nějakou žemličku, ano i zde onde kůře, slepici nebo něco podobného z masa, skleničku dobré pálenky neb pivo - to nalezne každý hodný syn i hodná dcera pro svého staříckého otce neb matku. Zvláště k večeři nechť kmetové málo jídají a po obědě at' vždy podřímají.

Teplé koupele a v nich náležité šoustání kůže, mydlení aby se lupiny odmočily, jsou v kmetském věku velmi důležité.

Byl-li člověk ve všem požívání střídmý, tak může dobu mužnosti hodně prodloužiti, jak vidíme na mnohých kmetech, kteří důkladně pracují až do roku šedesátého, ano i sedmdesátého věku svého.

Domácí lékař (učení o člověku ve stavu zdravém a chorobném) sepsal Dr. Jos. Pečírka v r. 1886

Publikaci objevil a pro čtenáře Farního listu tuto kapitolu připravil Karel Pávek. Další budou následovat.

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOSTI K SLUŽBĚ SPOLEČENSTVÍ

SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

322. Co je to svátost kněžství (svěcení)?

Je to svátost, skrze kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání, které Kristus svěřil apoštolům.

323. Proč se tato svátost nazývá „ordinace“ (svátost duchovního stavu)?

Slovo *ordo* označuje církevní stav, do něhož se vstupuje prostřednictvím zvláštního svěcení („ordinatio“), které skrze zvláštní dar Ducha Svatého uschopňuje vykonávat ve jménu Kristově a jeho autoritou *posvátnou moc* k službě Božímu lidu.

324. Jaké místo zaujímá svátost kněžství v Božím plánu spásy?

Ve Staré smlouvě nacházíme předobrazy této svátosti ve službě levitů, v Áronově kněžství a v ustanovení sedmdesáti „starších“ (Num 11,25). Tyto předobrazy jsou naplněny v Ježíši Kristu, který je skrze svou oběť na kříži „jediný prostředník mezi Bohem a lidmi“ (1 Tim 2,5), „velekněz podle řádu Melchizedechova“ (Žid 5,10). Kristovo jediné kněžství je zpřítomňováno služebným kněžstvím.

325. Kolik stupňů má svátost kněžství?

Existují tři stupně svátosti kněžství, které jsou nenahraditelné pro organickou strukturu církve: biskupství, kněžství a jáhenství.

326. Jaký účinek má biskupské svěcení?

Biskupské svěcení uděluje zvláštním vylitím Ducha svatého plnost svátosti kněžství, činí biskupa právoplatným nástupcem apoštolů a zařazuje ho do biskupského sboru, v němž spolu s papežem a ostatními biskupy sdílí péči o celou církev, a dává poslání učit, posvěcovat a vést.

327. Jaké poslání vykonává biskup v místní církvi, která mu byla svěřena?

Biskup, jemuž byla svěřena místní církev, je viditelným principem a základem jednoty této církve, v níž jako Kristův zástupce vykonává pastýřské poslání za pomoci svých kněží a jáhnů.

328. Jaké účinky má kněžské svěcení?

Pomazání ducha Svatého vtiskuje knězi nezrušitelné duchovní znamení, jímž ho připodobňuje Kristu knězi a uschopňuje ho jednat jménem Krista – hlavy. Kněz je posvěcen, aby jako spolupracovník biskupa hlásal evangelium, aby slavil bohoslužby, především eucharistii, z níž jeho služba čerpá sílu, a byl pastýřem věřících.

329. Jakým způsobem vykonává kněz svou službu?

Všeobecné poslání, k němuž je posvěcen, vykonává kněz v místní církvi, ve svátostném bratrství s ostatními kněžími, kteří vytvářejí „kněžstvo“ a ve společenství s biskupem a v závislosti na něm nesou odpovědnost za místní církev.

330. Jaké účinky má jáhenské svěcení?

Jáhen je připodobněn Kristu, služebníku všech. Je posvěcen pro službu církve, kterou vykonává pod pravomocí svého biskupa v oblasti služby slova, bohoslužby, duchovní správy a služby lásky.

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček

Uzávěrka:

15. každého měsíce

Náklad:

150 výtisků

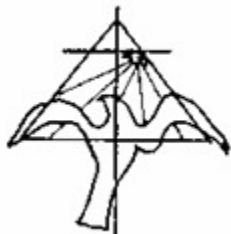
Internet:

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

BŘEZEN

SMYSL ČTYŘICETIDENNÍHO POSTU

„Všichni křesťané, každý svým způsobem, jsou z Božího zákona povinni činit pokání; aby se všichni určitým zachováváním pokání navzájem spojili, stanovují se dny pokání, v nichž se křesťané zvláště věnují modlitbě, konají skutky zbožnosti a lásky a také sebezápor tím, že své vlastní povinnosti věrněji plní a že zachovávají pokání újmou a zdrženlivostí od pokrmů podle následujících kánonů“ (kán. 1249)

„Dny a doby pokání v celé církvi jsou jednotlivé pátky během celého roku a doba postní.“ (kán. 1250)

„Pokání zdrženlivosti od masa nebo jiného pokrmu podle předpisů biskupské konference se zachovává každý pátek v roce, pokud nepřipadne na den slavnosti; pokání zdrženlivosti a újmou se zachovává na Popeleční středu a na Velký pátek, v den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista.“ (kán. 1251) Zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let. Před každým přijímáním svátosti oltářní je eucharistický půst alespoň 1 hodinu. (viz. Právní normy arcidiecéze pražské z let 1991-2002)

„Pastýři duší rodiče dbají, aby také ti kteří nejsou vázáni zákonem pokání zdrženlivosti a újmou z důvodu nezletilosti, byli vychováni k správnému pochopení pokání.“ (kán 1252)

Uvedené normy církevní autorita ukládá jako prostředek k dobrému křesťanskému životu. Ten se totiž neobejde bez zdravé askeze a kajícího. Je zde patrná analogie k tělesnému a duševnímu životu, jehož plnost, zdraví a krása se neobejdou bez kvalitní životosprávy a rozvíjení. Přirozenost však není v křesťanském životě vrcholem, ale jen důležitým předpokladem. Nadpřirozený život duše je prioritou, kterou máme především zdokonalovat. Výchova a sebevýchova k pokání a askezi hraje velmi důležitou roli v životě křesťana, jak je patrné i z uvedených textů Kodexu církevního práva. Je třeba pronikat do smyslu pokání, abychom je dobře prožívali a zároveň svým příkladem k němu povzbuzovali ostatní.

Postem v širším slova smyslu rozumíme krocení tělesných žádostí tím, že se zdržujeme smyslových požitků, a to z pohnutek mravních; v užším slova smyslu znamená půst odporování přirozené náklonnosti k pokrmu a nápoji ve prospěch mravního zdokonalení. V tomto smyslu znamená půst jenom zdrženlivost, která řídí chuť a požívání jídla a opojného nápoje podle Božího zákona. Mírou zdrženlivosti je potřeba k zachování života a plnění povinností.

Půst vede ke zkrocení tělesných žádostí, k dostiučinění za hříchy a k pozdvižení mysli k Bohu (preface na Popeleční středu). Církev vlastně půst nevynalezla, ale pouze určila způsob a dobu postu ustanoveného přirozeným a Božím zákonem. Povinnost postu ukládá desatero v 9. a 10. přikázání.

Půst je tedy přikázán zákonem přirozeným i církevním.

Důležitost postu pro mravní a náboženský život uznávala všechna náboženství. I pohané zachovávali posty. Tak např. měl-li někdo být zasvěcen do Mithrových tajemství, bylo mu uloženo, aby se podrobil různým kajícím úkonům, musel zachovávat i přísné posty. Při řeckých thesmoforiích, slavnostech Demetry, zakladatelky manželského svazku, bylo také ženám předepsáno, aby se několik dní před slavností postili. O Zoroastrovi se vypráví, že se připravoval 40 dní postem a rozjímáním na přijetí zákona Ormuzdova. Římané nařizovali posty a kající průvody za odvrácení všech pohrom.

Ve Starém Zákoně sice Bůh nařídil jen jeden přísný veřejný půst za rok v den smíření (Lev 16,29 a n., 23,27), ale Izraelitům býval půst vždy mocným kajícím prostředkem, aby se před Bohem pokořili, odvrátili od sebe jeho hněv a získali od něho milost (Sd 20,26; 1 Král 7,6; 2 Par 20,3; Joel 1,14; 2,12; Jer 36,9; Esdr 8,21; Nehem 1,4; 1 Mak 13,12).

Účelem čtyřicetidenního postu je připravit věřící k důstojné oslavě velikonoce vnitřní očistou a posvěcováním. V tomto smyslu mluví o významu čtyřicetidenního postu sv. Řehoř v homilii na první neděli postní v lateránské bazilice, kde označuje vnitřního ducha postu, v jakém je třeba konat vnější postní úkony, aby neztratily svou cenu.

Připomíná Mojžíše a Eliáše, jak se připravovali, a potom říká: „Je jistě spravedlivé, abychom tělu, které nás svedlo k přestoupení Božího zákona, uložili pokání spočívající v umrtvování... Každý ať se v této posvátné době zaměří především proti duchovnímu nepříteli, kterého uchovává ve svém nitru – proti uvolněným a neuspořádaným žádostem“ (In evang. hom. 16, n.6).

Kdo v sobě ovládá nižší síly, přináší sebe sama jako oběť, ke které povzbuzuje sv. Pavel: „Dávejte sami sebe v oběť živou a svatou, Bohu milou“. Sv. Řehoř v postní době také vyzývá k almužnám a ctnostem: „Bůh rád přijímá dar z rukou toho, jenž s postem spojuje dobročinnost a koná skutky bratrské lásky... Zanech hněvu a zášti, krot' svou svévoli. Zbytečně trestáš tělo, nebojuješ-li proti chybám a pokleskům ducha“.

To, co bylo připomenuto o době předvelikonoční, se týká hlavně přípravy na utrpení a smrt Páně, prožívané v liturgii Svatého týdne a zvláště v posvátném Třídenní – Zeleného čtvrtka, Velkého pátku, Bílé soboty a potom Vigilie a neděle Zmrtvýchvstání.

Především nás však církev v tomto předvelikonočním období vybízí, abychom si připomínali, jak bylo uskutečněno dílo vykoupení a co máme dělat, abychom si osvojili jeho ovoce. Máme se vzchopit a ze všech sil se duchovně obnovit. Proto hned zpočátku spojila církev postní dobu s přípravou na křest, a tak nelze dobře porozumět době postní bez zřetele k dějinám katechumenátu. I letos budou v naší farnosti pokřtěni dva dospělí katechumeni. Liturgie postní doby obsahuje přípravné obřady na přijetí křtu, abychom mohli tyto katechumeny duchovně doprovázet a podpořit. Tím se také

prohlubuje a zdokonaluje náš duchovní život.

Pro duchovní obrození se také v době postní burcuje duše věřících k častějšímu prožívání bohoslužeb, svátosti smíření, k rekolekci, pobožnosti křížové cesty, k duchovní četbě a dalším projevům zbožnosti.

P.L.

O presbyterovi abba Isidórovi říkali, a že ho prý kdysi přišel jeden bratr pozvat k jídlu. Stařec se ale neměl k odchodu a řekl: „Adam byl vyhnán z ráje, protože se nechal oklamat pokrmem.“ Bratr se zeptal: „Ty máš teď strach vyjít ze své kelly?“ On odpověděl: „Nemám důvod se bát, synu, když d'ábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by zhltnul?“

Mnohokrát říkával: „Pokud se někdo dá na pití vína, jistě neunikne útoku pokušení. Přece i Lota, poté co byl svými dcerami donucen opít se vínem, pak d'ábel pro tu opilost bez potíží svedl k nezákonnému činu.“

(Apofthegmata I. Výroky a příběhy pouštních otců, Praha 2000)

4.	pátek	Sv. Kazimíra
6.	NEDĚLE	9. neděle v mezidobí
7.	pondělí	Památka sv. Perpetuy a Felicity, mučednic
9.	středa	POPELEČNÍ STŘEDA
13.	NEDĚLE	1. NEDĚLE POSTNÍ
19.	sobota	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE - doporučený svátek
20.	NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
25.	pátek	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
27.	NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 5. a 19. března ve farním sále hned po večerní mši sv.

Farní duchovní obnova

Farní duchovní obnova se uskuteční **v sobotu 26. března od 15. 00 hod.** Po první promluvě v zimní kapli sv. Václava bude příležitost ke svátosti smíření a od 17.00 hod. pobožnost křížové cesty v lodi kostela sv. Jana Nep. Druhá promluva bude během mše sv. v 17.30 hod.

Křížová cesta

Pobožnost křížové cesty bude tradičně v pátek a v sobotu přede mší sv. od 17.00 hod.

Úmysly Apoštolátu modlitby na březen

1. Aby národy Latinské Ameriky zůstávaly věrné evangeliu a velkoryse přispívaly k sociální spravedlnosti a pokoji.
 2. Aby Duch Svatý dával světlo a sílu křesťanským společenstvím a věřícím, kteří jsou pronásledováni nebo diskriminováni kvůli evangeliu.
 3. Za pochopení závazného podílu všech pokřtěných na misijním poslání církve a za vytváření pouta jednoty mezi všemi, kdo se z vody a Ducha Svatého znovu narodili a oblékli v Krista.
-

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 11. února 2011

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Jan Nekula, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Rekonstrukce dešťové kanalizace

Stavební práce, při nichž budou vyměněny dva zbývající dešťové svody, by měly v kostele probíhat od 1. července do 15. srpna, jak to stanoví smlouva se stavební firmou.

Byla podána žádost na pražskou pobočku Národního památkového ústavu, aby projekt „Rekonstrukce dešťové kanalizace“ byl zařazen do havarijního programu ministerstva kultury, což by při kladném vyřízení představovalo vítanou dotaci.

Ostatní

Stanislav Dobeš oznámil, že křoviny u zábradlí veřejné komunikace, která umožňuje přístup ke kostelu, už jsou ostříhané a zábradlí lze bez potíží používat.

Dále oznámil, že mechanický šicí stroj už není k mání.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Postní rekolekce pro farnost bude v sobotu 26. března.

Byl navržen termín 4. června (sobota) pro farní výlet i jeho cíl: Kutná Hora a nedaleký Sedlec.

Letošní nedělní farní výprava po pražských církevních pamětihodnostech se uskuteční v neděli 19. června na Slavnost Nejsvětější Trojice odpoledne – navštívíme klášter boromejek v Praze-Řepích, případně i řepskou farnost.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý březnový pátek, to je 11. dne toho měsíce na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

UTRPENÍ

Za utrpení se obecně pokládá, když někdo zažívá nepohodlí různého druhu, jako např. nespokojenost se stávajícími poměry či lidmi v okolí, nedostatek, nouzi, ponížení, potupu či osamělost. Ale při hlubším zamyšlení člověk snadno dojde k poznání, že utrpení nevzniká samotným nepohodlím: nouzi jde nastavit zrcadlo dobrovolné chudoby, střídmost a skromnost; ponížení se naopak stává jistou „poctou“, pokud se tak děje z ušlechtilého podnětu; osamělost se promění v šťastnou samotu, ba dokonce v přebývání v té nejlepší společnosti – v blízkosti Pána.

Bolest a utrpení ale jsou skutečně přítomny a trpí právě spravedliví a říkal to již sám Kristus svým učedníkům. Jak to? Mohlo by se přece říci, že spravedlivý nemá co trpět. Vždyť je živ z Chleba věčného života – nepotřebuje přece ani jíst ani pít..., že mu osamění nevadí, protože si přece najde Pána a Pán si najde svou trpící ovečku a potěší ji...

Utrpení je zakoušení vlastní bezmoci vůči zlu a vůči smrti. Je to přímé setkání s vlastní pomíjivostí a smrtelností; vědomí ztráty v boji, který prohraje každý smrtelník. Protože smrt je skutečně konec. Ale nemá poslední slovo. Smrt netrvá jen okamžik. V podstatě trvá celý pozemský

život a, myslím, nezahrnuje zdaleka jenom postupné chátrání tělesné schránky. K smrti patří i něco jiného. Například bolest, která vzniká a na člověka doléhá v důsledku cizí slabosti – když druzí lidé příliš povolí sami sobě, tělu, světu či ďáblu a nechají se ovládnout strachem, pýchou a žádostivostí různého druhu a berou tak bližním jejich podíl. Utrpení se děje za hříchy druhých, kvůli křehkosti vlastní i cizí. I proto je tak důležité napřed vidět trámy a klády ve vlastním oku: vlastní slabost má společenský dopad, a to i tehdy, když se děje zdánlivě ve skrytu a jediným svědkem je člověk sám. Vždycky je přítomen i Pán, jsou hned minimálně dva svědkové: vlastní svědomí a neviditelný Bůh.

Člověk tedy trpí, když na něj doléhají hříchy druhých lidí a on musí snášet nějakou újmu – že se mu nedostává něco, co přirozeně potřebuje. Každý musíme jíst a pít – ale někteří nemají ani nutné minimum. Hodně podobné je to i s láskou a přátelstvím: Člověk byl stvořen pro život v manželství, v rodině, v blízkosti přátel a v pokojné společnosti. A přesto spousta lidí nedobrovolně musí žít v osamění a opuštění, v pronásledování a ve válce. Vydírání a nátlak se objevují i mezi nejbližšími. A tam, kde by se čekala moudrost, bývají lhostejnost a lež.

Proti bezmoci se jde bránit různě: například sebelítostí nebo agresivitou obrácenou vůči druhým v podobě touhy po pomstě nebo také vůči sobě samému. To jsou reakce vycházející ze zásady „oko za oko“; i z pojetí, že jen „já“ trpím a dál už nikdo. Jenže právě tím se celá situace jen zhoršuje. Bez Krista by utrpení bylo nesnesitelné, vedlo by k zoufalství a bezednému strachu. Naopak díky Němu se právě zde nečekaně otevírá cesta vedoucí k radosti a štěstí.

Sv. Edita Steinová napsala: „Existuje povolání k utrpení s Kristem a jeho prostřednictvím spolupůsobení v Jeho spásonosném díle. Spojení s Pánem se stáváme údy Jeho mystického těla. Kristus ve svých údech prodlužuje vlastní život a On sám v nich trpí. Utrpení ve spojení s Pánem se stává Jeho utrpením, je zapojeno do velkého díla spásy a je proto plodné. To je zásadní myšlenka řeholního života, především karmelitánského života: dobrovolným a ochotným přijetím utrpení je přimlouvát se za hříšníky a spolupracovat na vykoupení lidstva.“

Těmi slovy se současně odpovídá i na otázku, proč hořkost utrpení vede k zakoušení sladkosti. A proč podvědomě člověk také poznává, že utrpení a milosrdenství jsou dvě strany téže mince. Spatření vlastního kříže směřuje nejen k poznání sebe sama, ale otevírají se tím člověku aspoň v minimální míře oči pro slabosti a vnímání utrpení druhých lidí. Milosrdenství má nekonečně mnoho podob, ale začíná vždycky trpělivým přijetím vlastního kříže, což v sobě zahrnuje i poznání, že každý člověk někde přišel a přichází nedobrovolně zkrátka, že „žízni“ a je napájen kyselým octem.

Proto se opravdová a upřímná víra dá poznat celkem snadno: neděje se totiž nikdy s vyhlídkou na lepší pozemské zítřky a osvědčí se ve chvílích, kdy dochází na příslovečné lámání chleba. Opravdová naděje není blouznění, ale ten nejstřízlivější realismus, jakého lze jen dosáhnout. Je třeba o něj usilovat neustále a jediná cesta, jak k němu dospět, vede právě skrze Ukřižovaného. Ježíš Kristus se nevydal utrpení dobrovolně proto, aby se před ostatními „předvedl“ a dokázal jim i sobě, jaký je hrdina. On byl ten poslední, kdo si potřeboval něco dokazovat a patřičně si zvyšovat sebevědomí. Dobrovolně se vydal cestou kříže jednak proto, aby přinesl všem lidem kromě pokoje, míru a poznání pravdy také způsob, jak je šířit dál. A také proto, že byl Bohem, tj. že byl ztělesněním čisté lásky. Čistá láska nezná strach ani zbabělost, ani chamtivost ani pýchu. Je ochotná snášet všechno, proto světci v utrpení paradoxně byli (jsou) ještě krásnější než předtím a to i tací, kteří jsou zmučení či dokonce tělesně zubožení.

A na konec ještě poznámka k odpuštění, které k utrpení rovněž patří. Odpustit neznamena lehkomyšlně zapomenout, co se stalo. Odpuštěním se člověk stává podobným Bohu, přibližuje se Mu v množství lásky, kterou Bůh jako Otec chová ke *každému* člověku (i k marnotratným synům/dcerám!), a přibližuje se Mu také v chudobě, protože ten, který všechno stvořil, nemá zapotřebí lpět na něčem stvořeném. Všechno pozemské trvá jen dočasně.

jlm

Svaté Perpetua a Felicita, mučednice – památka 7. března

Jména těchto světic – mučednic jsou nám známa. Jsou jmenovány v druhých přímlovkách první eucharistické modlitby (Římského kánonu) začínajících slovy „I nás, hříšníky,...“ a v litaních ke všem svatým. Latinský původ jmen nám napovídá, že byly umučeny za pronásledování křesťanů v římské říši. Bylo to v roce 203 za panování císaře Septimia Severa. V Kartágu v severní Africe bylo zatčeno pět mladých katechumenů. S Perpetuou a Felicitou ještě Saturninus, Revocatus a Secundulus. K nim se později připojil Satorius, jejich katecheta, který se sám přihlásil soudci jako křesťan.

Perpetua byla mladá žena, asi 22 letá, vznešeného původu, která měla malé dítě, ještě kojence. Felicita byla otrokyně v osmém měsíci těhotenství. Podrobnosti jejich věznění a umučení se zachovaly v jednom z nejstarších křesťanských spisů o mučednících „Umučení svatých Perpetuy a Felicity“. (Česky je obsaženo v knize *Příběhy raně křesťanských mučedníků*, Vyšehrad, Praha 2009.)

Autor, který napsal úvod a popis umučení, není známý, ale většinu spisu tvoří zápisky Perpetuy a Satura. Otec Perpetuy byl pohan a naléhal na svou dceru nejprve hrozbami a potom prosbami, aby se vzdala křesťanství. Ona však ve své víře vytrvala. V té době byli také pokřtěni. Pak ale byli uvrženi do temného vězení, kde byla spousta lidí. Dva diakoni, kteří se o ně starali, zařídili, že byli přivedeni na několik hodin do lepší části vězení. Tam mohla Perpetua nakojit svého syna. Pak měli být vyslechnuti a otec Perpetuy na ni znovu naléhal i prosil, aby obětovala římským bohům. Pak je odvedli k výslechu. Tam na ni naléhal i prokurátor. Ona však odpověděla: „Jsem křesťanka.“ Prokurátor všechny odsoudil k boji s divokými šelmami při hrách v amfiteátru. Dítě už k Perpetue nepustili, ale to už se nedožadovalo dalšího kojení. Během věznění měli Perpetua i Satorius několik vidění.

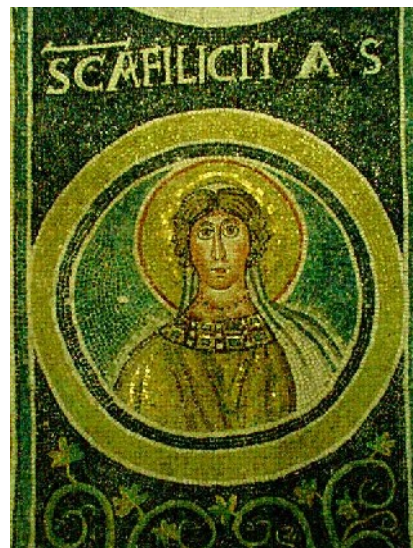

Secundulus zemřel ještě ve vězení. Felicita pak dva dni před zápasem s šelmami porodila holčičku. Když se jí dozorcí pro její náрек vysmívali, odpověděla: „To, co teď trpím, trpím já sama; tam ale bude někdo jiný, kdo za mě bude trpět, protože i já budu trpět za něho.“

Když byli vedeni do amfiteátru, šli šťastni s klidným pohledem. Muži byli vydáni na pospas šelmám – leopardovi a medvědovi. Na ženy byla vpuštěna divoká kráva. Všichni utrpěli těžká zranění a proto byli pak zabiti gladiátorem ranou mečem. Před tím si ještě dali polibek míru. Bylo to dne 7. března roku 203.

Ve čtvrtém století uložili křesťané jejich ostatky do nové baziliky. Ta byla v průběhu doby zničena, ale roku 1907 se při vykopávkách našla jména Perpetuy a Felicity. Schránka s ostatky sv. Perpetuy je dnes uložena ve Vierzonu ve střední Francii.

Jména Perpetuy a Felicity jsou uvedena v římském rukopisu ze 4. století mezi jmény mučedníků veřejně uctívaných. Sv. Augustin na jejich svátek pronesl několik homilií.

Mozaiky z kostela sv. Eufrasia z Poreče v chorvatské Istrii.

Podle pramenů z Internetu (Cath. Encycl., BB Kirchenlexikon aj.) a v textu citované knihy.

MP

Málo známá - svatá Aja

Podle životopisu, vydaného v Bruselu roku 1789, žila tato světice (někdy též Aya), v osmém století a byla příbuznou sv. Waldetrudy, které je zasvěcen hlavní chrám v Monsu, v Belgii. Byla provdána za Hidulfa, vévodu v Lobbes, který je též považován za světce a zemřel jako opat kláštera lobbesského.

Žili od sebe odloučení a nakonec vstoupili oba do kláštera, Aja mezi řeholní kanovnice sv. Waldetrudy v Monsu., Hidulf mezi mnichy lobbesské.

Sv. Aja vynikala obzvláštní láskou k chudým, značné jmění doporučila klášteru (stejně jako její manžel Hidulf) Po jejich smrti vznikly právní spory o jejich odkazech a byla obava, že kláštery při prohrají. Podle legendy oba vydali posmrtné svědectví, že jejich pozemky patří kostelu a klášteru sv. Waldetrudy.

V svém kraji je tato světice patronkou spravedlivých soudních rozsudků v právních sporech.

Do Čech úctu k této světici přinesli jesuité v sedmdesátých letech 18. stol..

V Praze je socha sv. Aji proti smíchovskému nádraží a je připisována sochaři Ignáci F. Platzerovi. O tom, že úctu ke sv. Aje u nás šířili jesuité svědčí její sochy a obrazy v některých chrámech, postavených jejich řádem. V pražském kostele Sv. Mikuláše stála socha sv. Aji v kapli sv. Anny, ve Strašíně u Sušice je oltář, kde je „vyobrazena světice sličného zevnějšku s košíkem různých dopisů“. V poutním kostele v Chloubku u Luže je uvedena mezi 22 významnými patrony a vzývána v nejrozmanitějších lidských starostech. Její svátek je připomínán 18. dubna

Volně podle spisku A. Šorma Úcta sv. Aje v Čechách vydaného vlastním nákladem v r. 1941 sestavil K. Pávek

Redakční poznámka: Ve spojitosti s úctou sv. Aji v Čechách je uváděno ve spisku A. Šorma jméno řed. A. Hořánka, který také jednu ze svých dcer pojmenoval jako Aju. Tato, dnes již nežijící Aja Hořánková, se stala manželkou ing. K. Pávka a mnozí naši starší farníci ji znají jako velmi jemnou, kultivovanou dámu, která v mládí horlivě pracovala ve skautském hnutí na Smíchově a v Košířích. R.I.P.

OKÉNKO HUMORU

POMOC BLESKEM RANĚNÝM

Také ti mohou často vzkříšení býti. Nakládá se s nimi tak jako se zdušenými, nepomůže-li to však, tedy prý jen zakopání do země pomoci může.

Vykope se mělký hrob, do něho položíme nešťastníka s hlavou trochu povýšenou, přikrejeme ho se všech stran lehce zemí, takže mu jen tvář ven kouká, a tuto pokropujeme častěji studenou vodou. Tak ho nechme po několik hodin ležeti. Přijde-li k sobě, položíme ho na lůžko, potírejme jej pilně octem na prsou a na židovinách (spaní) a dávejme mu do huby studenou vodu s trochou octa neb salmiakovou vodičkou. Odpočinkem, a nebo tímto posílením zotaví se tělo zase.

Je-li oživený příliš ospalý nebo pomatený, dávejme mu studený obkladek z vody a octem a solí na hlavu. Bolí-li některý oud a nebo je-li chromý, přiloží se teplé víno a nebo kafrová vodička.

Při bouřkách máme vždycky opatrní býti aniž však se potřebujeme báti. Blesk je sice tak náramná přírodní síla, že se není co obávat, že by si ho člověk přitáhl, kdyby běžel, přece však je vyzkoumaná věc, že ho některé věci přitahují. K těmto patří přede vším magnet a železo. Pročez jezděme při bouřkách raděj volně, s vozu a s koně slezme, opodál ho držíce.

V jizbě otvírejme toliko jedno okno, aby povětrí netáhlo, ne snad že by to blesk přitáhnout mohlo, ale proto, že by to zdraví škodilo.

Kapitolu z publikace Domácí lékař (J. Pečírka, 1886) vybral K. Pávek.

Doporučujeme pečlivé prostudování. V tomto měsíci lze očekávat první jarní bouřky a znalost příslušného postupu by mohla dojít praktického využití.

OKÉNKO VÍRY

331. Jak se uděluje svátost kněžského svěcení?

Ve všech třech stupních se svěcení uděluje *vkládáním rukou* biskupa na hlavu svěcence se slavnostní světící *modlitbou*. Biskupa jí svěcenci vyprošuje od Boha zvláštní vylití Ducha Svatého a jeho darů potřebných k udílené službě.

332. Kdo může udělovat tuto svátost?

Udělovat svátost kněžství v jeho třech stupních je vyhrazeno platně svěceným biskupům jako nástupcům apoštolů.

333. Kdo může přijmout tuto svátost?

Může ji platně přijmout pouze pokřtěný muž: církev se cítí vázána touto volbou, kterou učinil sám Pán. Nikdo nemůže přijetí této svátosti vyžadovat, rozhodnutí o tom, zda je kandidát způsobilý pro tuto službu, přísluší církevní autoritě.

334. Je od příjemce svátosti kněžství požadován celibát?

Celibát je vždy vyžadován pro biskupské svěcení. Pro kněžské svěcení jsou v latinské církvi obvykle vybíráni věřící muži, kteří jsou svobodní a mají úmysl zachovávat celibát „pro nebeské království“ (Mt 19,12); ve východních církvích není dovoleno se ženit po přijetí svěcení. Trvalými jáhny se mohou stát také ženatí muži.

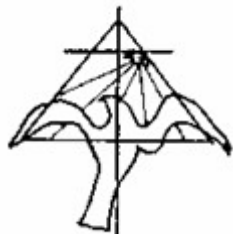
335. Jaké účinky má svátost kněžství?

Skrze zvláštní vylití Ducha Svatého tato svátost připodobňuje svěcence Kristu v jeho trojí funkci kněze, proroka a krále podle příslušného stupně svátosti. Svěcení vtiskuje nezrušitelné duchovní znamení: proto nemůže být opakováno ani uděleno na omezenou dobu.

336. S jakou autoritou je vykonáváno služebné kněžství?

Posvěcení kněží při výkonu posvátné služby mluví a jednají nikoli z vlastní autority či z pověření nebo zmocnění společenství, nýbrž v osobě Krista – hlavy a jménem církve. Proto se služebné kněžství liší podstatně, a ne pouze stupněm, od všeobecného kněžství věřících, k jehož službě bylo Kristem ustanoveno.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

DUBEN

BOŽÍ DAR

V tomto roce nás vede sv. Otec Benedikt XVI. v přípravě na velikonoční svátky k hlubšímu pochopení svátosti křtu, která má pronikat celou naší křesťanskou existencí: „Křest není obřad minulosti, nýbrž setkání s Kristem, které utváří veškerou existenci pokřtěného“ (Poselství Svatého otce Benedikta XVI. k postní době).

Své křestní sliby obnovujeme pravidelně na každou první neděli v měsíci, ale velikonoční vigilie představuje nejvýraznější příležitost k tomuto našemu rozhodnutí. Zvláště umocněný bývá tento náš duchovní úkon, pokud jsou o této slavnosti křtěni dospělí, jak tomu bude v naší farnosti i letos. Nejlépe tak vynikne souvislost křtu s velikonočním tajemstvím. Bez Kristova kříže, smrti a vzkříšení je křest i všechny ostatní svátosti nemyslitelné, stejně jako existence stromu bez životodárné půdy.

K pochopení daru křestní milosti nám slouží také evangelium o samaršské ženě, které zaznívá na třetí postní neděli v cyklu A.

Obyčejné setkání je plné překvapujících zvratů. Ježíš nejprve prosí Samaritánku o vodu. Tato prosba prozrazuje jeho žízeň, která je spíš žízní po její žízni. Jeho prosba má vyvolat její prosbu o vodu živou. Samaritánka nechápe, o jakou vodu jde. Ježíš ji proto vyjevuje její minulost, a ona rozpoznává, že je prorokem, který mluvil o duchovních věcech. Voda byla jen symbolem Ježíšova zjevení, jeho slova, které je duch a život (Jan 6,63).

V Ježíšovu rozhovoru se Samaritánkou, sv. Jan znovu sděluje nauku o milosti, Božím daru pro lidi v Duchu svatém po vtělení jeho Syna. Tak jako v rozhovoru s Nikodémem Ježíš používá běžný jazyk, s bezprostředním materiálním odkazem, aby vysvětlil nadpřirozené věci. Toto hlubší sdělení obsahuje jádro budoucího církevního učení o svátostech. Tak jako je voda podstatná pro lidský život, voda, která může skutečně utišit duchovní žízeň je Kristova milost. Tato epizoda také ukazuje, že spása, kterou Kristus přináší, je dosažitelná pro každého. On miluje všechny duše. Ježíš žádá ženu o vodu ne proto, že on sám je žíznivý, ale aby ukázal, že také žízní po spáse lidí. Kristus vyhledává člověka a člověk se činí schopným pro Krista modlitbou. „Úchvatnost modlitby se odhalí právě tam, u pramenů, kam chodíme hledat pro sebe vodu: tam se Kristus přichází setkat s každou lidskou bytostí; sám nás nejprve hledá a prosí, abychom mu dali napít. Ježíš má žízeň, jeho prosba vyvěrá z hlubin Boha, který po nás touží. Ať to víme nebo ne, modlitba je setkání Boží žízně s naší žízní. Bůh žízní, abychom my měli žízeň po něm“ (KKC 2560).

Svatý otec Benedikt XVI. k tomu v letošním poselství k postní době připojuje tento komentář: „Ježíšova prosba Samaritánce: „dej mi napít“ (Jan 4,7) z liturgie třetí neděle vyjadřuje vroucí zájem

Boha o každého člověka a chce v našem srdci vzbudit touhu po daru „vody, která tryská k životu věčnému“ (v. 14), po daru Ducha Svatého, který činí z křesťanů „opravdové ctitele“ schopné prosit Otce „v duchu a pravdě“ (v. 23). Pouze tato voda může uhasit naši žízeň po dobru, pravdě a kráse! Pouze tato voda, kterou nám daroval Syn, svažuje poušť neklidné a nespokojené duše, „dokud nespočine v Bohu“, jak to vyjadřují proslulá slova svatého Augustina.

Náš život se před přijetím křestní milosti podobal vyschlé studni. Byli jsme bez milosti posvěcující, chybělo nám přátelství s Bohem, nebyli jsme jeho dětmi. Tento stav byl způsoben Adamovým hříchem. On zhřešil na rozdíl od nás osobně. V něm však zhřešila také lidská přirozenost. Jako když zchudne otec, spolu s ním upadne do chudoby celá jeho rodina. Tak byla ztrátou posvěcující milosti poznamenána celá lidská rodina.

Příchodem Pána Ježíše a jeho výkupnou obětí se otevírá přístup k milosti posvěcující, k přátelství s Bohem a ke vstupu do Boží rodiny. Studna už není vyschlá. Můžeme přicházet a čerpat. Jak bylo výše uvedeno, pro všechny je tento zdroj dosažitelný. Je zároveň tak výživný, že z něj dostáváme sílu nejen k nadpřirozenému životu, ale i k životu v nebeské slávě.

Naše žízeň po Bohu je touha po živém spojení s Ním. Žízeň je znamením nápoje. Prozrazuje jeho existenci. Podobně je tomu s touhou po Bohu a jeho skutečnou existencí. On však jde člověku naproti, dává se nejen poznat, ale dokonce projevuje zájem o toho, koho miluje nekonečnou láskou. Tím také přitahuje naší touhu k sobě samému. Naše touha získává jistotu.

Touha po Bohu je základem modlitby, která vytváří vztah k Bohu ve víře, naději a lásce. Tyto božské ctnosti jsou udíleny spolu s křestní milostí. Vyprošujeme-li si růst této milosti v nás, rozvíjí se tyto ustálené a pevné postoje – věříme, doufáme a milujeme stále víc.

Ve spojení s Kristem ať v nás také sílí horlivost pro naplňování vůle nebeského Otce.

P.L.

Liturgický kalendář

Duben 2011

3.	4. NEDĚLE POSTNÍ
10.	5. NEDĚLE POSTNÍ
17.	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
18.	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
19.	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
20.	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
21.	ZELENÝ ČTVRTEK
22.	VELKÝ PÁTEK
23.	BÍLÁ SOBOTA
	Velikonoční vigilie
24. neděle	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
25. – 30.	PONDĚLÍ AŽ SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
1. KVĚTNÁ	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze budou v pátek 1. dubna a v sobotu 2. dubna po bohoslužbách.

Farní rada

Setkání farní rady se uskuteční v pátek 8. dubna po bohoslužbách v domečku.

Úklid kostela

Jarní úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí bude v sobotu 9. dubna od 9.00 hod. Dostavte se farníci v hojném počtu! Práce je jak na kostele.

Modlíme se společně růženec (vždy před slavením mše sv.)

Kostel Nejsv. Trojice:

středa 16,55; pátek 16,55; neděle 10,30

Úmysly se vyhláší podle aktuální potřeby před modlitbou, vždy se končí modlitbou na úmysl sv. Otce

Kostel sv. Jana Nepomuckého:

každý 1. čtvrtek 16,55 - za kněze

každou 1. sobotu 16,55 - za duchovní obnovu farnosti

další čtvrtky a soboty, vždy v 16,55 – úmysly se vyhláší podle aktuální potřeby před modlitbou, vždy se končí modlitbou na úmysl sv. Otce

Úmysly Apoštolátu modlitby na duben

1. Aby církev věrohodným hlásáním evangelia předkládala dnešním lidem důvody ve prospěch života a naděje.
2. Aby misionáři hlásáním evangelia a svědectvím života přinášeli Krista všem, kdo jej ještě neznají.
3. Aby nezrušitelné duchovní znamení, které svátost křtu dává pokřtěnému, nás neustále posilovalo v úkolu vydávat svědectví našemu Spasiteli.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů konané dne 11. března 2011

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Stanislav Hojek, Václav Funda, Elena Horáková, Petr Zborník, Vít Bobysud, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Výbor přijal návrh, aby se během letního období zkontrolovala dlažba v chrámovém prostoru a uvolněné dlaždičky se přilepily a opravilo se spárování dlažby. Vše by se uskutečnilo svépomocí.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Uhnívá spodek veřejí hlavního vchodu (ze hřbitova) do kostela Nejsvětější Trojice – bude povolán truhlář, aby zkontroloval jejich stav a navrhl, jaká opatření bude nutno učinit.

3. Farní život a všeobecná rozprava

Termín farního výletu za krásami Kutné Hory a nedalekého Sedlce byl přesunut ze soboty 28. května na sobotu 4. června (z důvodu, že je tou dobou více akcí, např. 27. května se naše farnost účastní organizačně náročné Noci kostelů).

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý dubnový pátek, to je 8. dne toho měsíce na obvyklém místě v „domečku“ u kostela Nejsvětější Trojice cca od 18.30 hod.

Zapsal Ondřej Vaněček

PŘEHLED SBÍREK FARNÍ CHARITY ZA ROK 2010

1. Leden – Únor	84. sbírka Pomáháme kněžím – Cesta	121	1 600 Kč
2. Březen – Duben	85. sbírka Finanční sbírka Charity ČR na pomoc Haiti		1 500 Kč
3. Květen – Červen	86. sbírka Na klášter premonstrátů Teplá		1 700 Kč
4. Červenec – Září	87. sbírka Na stavbu kostela římskokatolické farnosti Brno – Lesná		1 300 Kč
5. Říjen – Listopad	88. sbírka Na stavbu kostela sester trapistek – klášter Naší Paní nad Vltavou		2 000 Kč
6. Prosinec	89. sbírka Na povodně v severních Čechách		1 400 Kč

Od Farní charity Brno – Lesná jsme obdrželi knížku s názvem : „Pod ochranu tvou...“, která zachycuje příběhy o zásazích Panny Marie v životě členů a příznivců farnosti Brno – Lesná. Jsou to příběhy lidové zbožnosti a jejich čtením se může posílit víra a důvěra v Boží milosrdenství. Knižka bude k zapůjčení ve farní knihovně.

Farní charita děkuje všem věrným dárcům. Bůh Vám zaplat' Vaši štědrost.

Svatý Stanislav, biskup a mučedník – památka 11. dubna

Svatý Stanislav, někdy nazývaný podle svého rodiště, ze Szczepanowa (v blízkosti Tarnowa), se narodil kolem roku 1030. Jeho rodiče byli zbožní a zámožní. Stanislav studoval v Hnězdně a v cizině (snad i v Paříži). Během studií mu rodiče zemřeli. Stanislav prodal celé dědictví a získané peníze věnoval chudým. Vrátil se do Krakova kolem r. 1062. Krakovský biskup Lambert Sula ho vysvětil na kněze a ustanovil kanovníkem. Stanislav vynikal kazatelským uměním, učeností, ale i dobrotivostí a štědrostí ke všem trpícím a potřebným. Roku 1071 biskup Sula zemřel a Stanislav byl zvolen na jeho místo. Zdráhal se biskupskou hodnost přijmout a poslechl teprve na rozkaz papeže Alexandra II. Bylo to v r. 1072.

Pracoval s velkou energií pro svou diecézi. V té době byl polským králem Boleslav Smělý, proslulý jako úspěšný válečník, ale i jako krutý a nevázaný muž. Stanislav jako pravý pastýř králi

vyčítal jeho manželskou nevěrnost a násilné chování. Nic nepomohlo, ani napomínání, ani modlitby a tak Stanislav krále exkomunikoval.

To král rozčílilo. Když sv. Stanislav sloužil mši v kostele sv. Michala na Skalce (předměstí Krakova), král vtrhl dovnitř a buď on sám nebo jeho pomocníci Stanislava zabili. Bylo to 11. dubna 1079.

Stanislav byl brzy potom uctíván jako světec, ale král musel před rozhněvaným národem utéci do Uher, kde později i zemřel. Úcta k sv. Stanislavovi se šířila i do sousedních zemí, na Oravu, Spiš i do Běloruska a Ukrajiny. I u nás je řada kostelů zasvěcených sv. Stanislavovi.

Světec byl nejdříve pohřben v kostele sv. Michala, ale r. 1088 bylo jeho tělo přeneseno do krakovské katedrály na Wawelu (tato katedrála je zasvěcena sv. Stanislavu a sv. Václavu). Stal se symbolem polské národní jednoty a v blízkosti jeho hrobu byli od 14. století korunováni polští králové.

Sv. Stanislav byl kanonizován papežem Inocencem IV. r. 1253 v Assisi. K této příležitosti sepsal Vincenc z Kielec světcův životopis.

Je zobrazován jako biskup, někdy s mečem jako symbolem jeho smrti. Legenda říká, že probudil jistého rytíře z hrobu jako svědka ve sporu o církevní majetek.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encyc., Kirchenlexikon, Santi beati a j.)

MP

Začátkem dubna oslaví krásné životní jubileum naše vzácná farnice, dobře známá celému našemu společenství, protože je takřka fyzicky spojena s kostelem sv. Jana Nepomuckého. Nelze neuhodnout o koho se jedná. Ano, je to naše milá, obětavá paní

ANIČKA KŘÍŽOVSKÁ.

S láskou a velkou pečlivostí se stará již mnoho let nejen o kostel a přilehlé prostory včetně těch venkovních, ale hlavně pečuje o bohoslužebná roucha, plátna a všechny liturgické potřeby ke slavení eucharistie. Jejímu bystrému a kritickému oku neujde žádná byt' i drobná „nepravost“ či nepatříčnost v liturgii. Její velitelský pohled, spojený s příslušným laskavým leč nekompromisním komentářem, přinutí i to ministrantské hejno k absolutní spořádanosti. Je pravou rukou svého „šéfa“, otce Lohela, jehož přání plní ještě než jsou vůbec vyslovena a s příslušným respektem a mateřskou láskou o něj po všech stránkách pečuje.

Naší milé oslavenkyni přejeme, aby ještě dlouho byla ve zdraví s námi a mezi námi, dále sloužila věrně kolem oltáře a vládla pevnou ženskou rukou v sakristii. Za její oddanou službu Bohu a nám všem jí ze srdce děkujeme.

Košičtí spolufarníci

Nejkrásnější dárek dostala ovšem pí Křížovská od svého syna Pavla – třetí vnouče, krásnou holčičku Barborku. Blahopřejeme.

Pavel a Katka Křížovských s velkou radostí oznamují, že ve čtvrtek 10.3.2011 v 15.15 se narodila k Johance a Honzíkovi sestřička **Barborka**. Měla krásných 2990 g a 48 cm.

Všem děkujeme za vřelé gratulace a modlitby.

Pavel a Katka

Jen o jeden dubnový týden později než předchozí oslavenkyně dožívá se krásného životního výročí i strážkyně kostela Nejsvětější Trojice paní

Marie Vacková.

Není věrnější, láskyplnější a obětavější pečovatelky o „svůj“ kostel a všechno s ním související než je pí Vacková. S kostelem a pro kostel nejen žije, ale doslova cítí a dýchá. Tráví v něm a jeho okolí dlouhé pracovní hodiny, srší nápady jak vylepšit a v čistotě udržet nejen jeho interiér, ale i okolí. Jako milovnice květín zasadila a udržovala „stádo“ překrásných hortenzií, které při květu obdivovali všichni kolem jdoucí. O hortenzie přišla při odvodňovacích pracích, ale zdá se, že úspěšně založila další generaci. O jejích zásluhách při úpravách přilehlého „domečku“ a kultivaci prostředí pro setkávání nad katechismem už jsme podrobně psali. Je toho opravdu hodně co pro dům Boží činí včetně péče o bohoslužebná roucha a jejich inovaci, které věnuje i nemalé ekonomické prostředky. Co je neméně

důležité je láska a úcta, kterou chová ke svému duchovnímu otci jako prostředníkovi veškerých Božích milostí a nebeské ochrany.

Naše milá paní Vacková, vyprošujeme Vám u naší nebeské Matky a jejího Syna do dalších let hodně zdraví, životní energie, zachování krásného hlasu, který používáte jak k recitování žalmů a liturgických textů tak ke zpěvu mešních písní a děkujeme za vše, co pro naši farnost tak neokázale a s velkou láskou a obětavostí činíte.

Vaše vděčné farní společenství

OKÉNKO HUMORU

POSTNÍ ČTENÍ:

Až budeš mít někdy pocit, že s tebou Bůh nic nesvede, vzpomeň si, že...

Noe se občas opil od němoty.

Abraham byl příliš starý.

Sára byla neplodná.

Izák byl přehnaně důvěřivý.

Jákob byl úskočný.

Lea byla ošklivá.

Josef Egyptský prožil těžkou šikanu.

Mojžíše matka odložila a byl agresivní.

Gedeon měl strach a chtěl utéct.

Rachab byla prostitutka.

Jeremiáš a Timotej byli příliš mladí.

David byl cizoložník a spáchal úkladnou vraždu.

Jonáš před Hospodinem utíkal.

Noemi byla vdova.

Jób přišel o rodinu, o majetek a propadl depresi.

Jan Křtitel byl bezdomovec a pojídal hmyz.

Svatý Josef neměl odjakživa mariánskou úctu – chtěl Marii poslat pryč.

Panna Maria místy nechápala, jak to Pán Bůh myslel.

Ježíš v pubertě utekl rodičům a ještě se divil, co mají za problém.

Učedníci usínali při modlitbě.
Petr se vytahoval, a pak zapřel Krista.
Marta byla tak trochu workoholička.
Její sestra Marie zas nebyla zrovna akční.
Marie Magdaléna byla prostitutka a ještě k tomu posedlá.
Samařská žena byla několikrát rozvedená a žila "na hromádce".
Zacheus byl malý a zakomplexovaný a živil se daňovými podvody.
Timotej měl žaludeční vředy.
První do nebe vstoupil lotr po pravici Krista.
Tak se nelekni, kdyby Bůh počítal i s tebou.

Veronika Zborníková

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOST MANŽELSTVÍ

337. Jaký je Boží plán pro muže a ženu?

Bůh, jenž je láska, stvořil člověka z lásky a povolal ho k tomu, aby miloval. Když stvořil muže a ženu, povolal je k důvěrnému společenství života a vzájemné lásky v manželství, „už tedy nejsou dva, ale jeden“ (Mt 19,6). Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se“ (Gen 1,28).

338. K jakým cílům Bůh ustanovil manželství?

Manželské spojení muže a ženy, které Stvořitel založil a vybavil vlastními zákonitostmi, je svou přirozeností zaměřeno na společenství a dobro manželů a plození a výchovu dětí. Podle prvotního Božího plánu je manželské spojení nerozlučitelné, jak potvrzuje Ježíš Kristus: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj“ (Mk 10,9).

339. Jak je manželství ohrožováno hříchem?

Následkem prvotního hříchu došlo také k porušení původního společenství muže a ženy, darovaného Stvořitelem. Manželské spojení je proto velmi často ohrožováno nesvorností a nevěrností. Bůh však ve svém nekonečném milosrdenství dává muži a ženě svou milost, aby mohli dosáhnout spojení svých životů podle původního Božího plánu.

340. Co o manželství učí Starý zákon?

Bůh především prostřednictvím výchovného vedení Zákona a proroků pomáhá svému lidu, aby postupně chápal jedinnost a nerozlučitelnost manželství. Svatební smlouva Boha s Izraelem připravuje a předobrazuje Novou smlouvu, dovršenou spojením Božího Syna Ježíše Krista s jeho nevěstou církví.

341. Co nového přináší manželství Kristus?

Ježíš Kristus nejenom obnovuje původní Bohem zamýšlený řád, ale dává milost žít manželství v nové důstojnosti svátosti, která je znamením Kristovy manželské lásky k církvi: „Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev“ (Ef 5,25).

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle	kostel sv. Jana. N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Zelený čtvrtek	kostel sv. Jana N. 17,30
Velký pátek	Nejsv. Trojice 15,00 křížová cesta kostel sv. Jana N. 17,30
Vigilie Vzkříšení	kostel sv. Jana N. 20,00
Boží hod velikonoční	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Velikonoční pondělí	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00

KVĚTEN

„PROKÁZAL SÍLU SVÝM RAMENEM..“ (Lk 1,51)

Proč Panenská Matka používá tohoto bojovného zápasnického vyjádření? V rameni má ruka největší silovou oporu. Z ramene vychází hlavní zdroj pohybu. Ramena a bedra jsou u člověka nejzatěžovanějšími místy těla. Neseme-li někoho, pak říkáme, že jsme jej vzali na ramena. Chceme-li se zachránit útekem, vzali jsme nohy na ramena.

Bůh však nemá ruku, nohu, krk nebo jinou část lidského těla. Vyjadřujeme se o něm obrazně. Boží síla je v úmyslu, v rozhodnutí. Bůh chce a koná.

Nad jakými projevy síly Boží žasne Panna Maria? Bůh dokazuje svou všemocnou sílu v díle stvoření. Prokázal sílu svým ramenem v nádherném vesmíru, kde se nachází úchvatný pohyb tolika těles v obrovských vzdálenostech uspořádaný v podivuhodném řádu...

Prokázal sílu svým ramenem v uspořádání naší planety Země, v podmínkách, které poskytuje k životu, v pestrém a rozmanitém výskytu rostlin, v jejich kráse a důmyslném růstu, ve znamenitém uzpůsobení živočichů a nakonec i ve vybavení lidských tvorů a v jejich možnostech, které jim vtiskl jako svému obrazu.

Prokázal sílu svým ramenem ve vtělení Božího Syna, v přijetí lidské přirozenosti v druhé Božské osobě. A tuto sílu Maria prožívá ve svém vlastním lůně... Veškerá lidská síla, inteligence, jakákoliv schopnost je v koncích. To On prokázal sílu svým ramenem....

S Marií můžeme také v plné důvěře myslet na sílu Božího ramene, která se může projevit na nás. On může nejen uzdravit některou naši nemoc, ale má také sílu odpustit náš hřích. On může dokonce naše smrtelné tělo proměnit a odít nesmrtelností ve slávě vzkříšení.

Maria oplývá vynikající pamětí. Uchovává ve svém srdci vše, co slyšela a prožila. Patří mezi ty, kteří čerpají především ze slyšeného Božího slova. Vnímá, jak je toto slovo plné života a síly. Když říká na andělovo zvěstování: „Ať se mi stane podle Tvého slova“, je si plně vědoma velké moci, která je v něm ukryta. Jde o slovo spojené s činem. Maria dobře ví, že Bůh mluví a zároveň jedná. Pohybuje se v živé tradici „dabar“, což je v hebrejštině pojem zachycující Boží slovo a zároveň Boží čin. Bůh jistě učiní v jejím životě to, co zamýšlí. Je-li o tom přesvědčena, nemůže odmítnout, i když nikdy neztrácí tuto možnost svobodné volby. Vnitřní pohnutka důvěřivé víry a přilnutí k Boží vůli ji vede jednoznačně a jistě bez pochybností a váhání. V tom je velmi blízká svému Synu, který říká, že musí konat dílo, k němuž je poslán. Vůli nebeského Otce vnímá tak podstatně a nezbytně určenou k plnění jako pokrm pro zachování tělesného života.

Maria, tak mladá a křehká dívka se díky Božímu slovu stává svatyní Nejsilnějšího a Nejmnocnějšího. Její pokorná důvěra uvolnila místo pro Boží sílu.

Zázračnou Boží sílu vnímá i u svého Syna, což se promítá do události na svatbě v Káni galilejské, kde Pán na její popud učinil své první znamení.

Maria si dělala starosti, protože Ježíš s sebou přivedl tolik svých následovníků. Ať už tomu bylo kvůli takovému počtu nezvaných, byť vítaných, hostů navíc, nebo z neuvedeného důvodu, například kvůli špatné organizaci, která byla běžná v prvním století po Kr. stejně jako dnes, stalo se, že došlo víno. Maria měla obavu, že kvůli tomu její rodina bude mít ostudu, a očekávala, že s tím Ježíš něco udělá. Řekla mu: „Nemají víno.“ Její klidné očekávání, že učiní zázrak čistě kvůli takovému společenskému účelu, svědčí o tom, že si už tehdy byla plně vědoma jeho schopností. Její opovážlivost však vyvolala strohou odpověď: „Co po mně chceš, ženo? Má hodina ještě nepřišla“. Ze všeho, co o Ježíši víme, jasně vyplývá, že je nemyslitelné, že by Ježíš byl vůči své matce hrubý – že by byl hrubý vůči komukoli, natožpak k ní. A Maria jeho odpověď ani takto nevnímala. Jako matka intuitivně věděla o jeho dobrotě a oddanosti k ní a toto zdánlivé odmítnutí pomoci si vyložila jako nepochybnou známku toho, že její přání vyplní. Proto sloužícím klidně pravila: „Všechno, co vám řekne, učiňte.“ (viz Poul Johnson: Ježíš, Barrister a Principal, o.s., 2010).

Maria je bytost plná Boží milosti. Je chrámem Ducha svatého. Věří v sílu, kterou Bůh i v jejím Synu prokazuje svým ramenem a sama žije ze síly, která je jedním ze sedmi darů Ducha svatého. V této síle naplňuje poslání a úkol Matky Vykupitele v radostech i bolestech svého srdce, jimiž doprovází svého Syna.

Jsme-li jejími dětmi a bratry jejího Syna, pak i my poznáváme sílu Božího ramene v událostech spásy i v našem životě, který je touto silou nesen.

P. L.

Liturgický kalendář

Květen 2011

1. neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ) Den blahořečení papeže Jana Pavla II.
2. pondělí	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. úterý	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
6. pátek	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
neděle	První pátek v měsíci
7. sobota	První sobota v měsíci
8. neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12. čtvrtek	Svátek výročí posvěcení katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha
13. pátek	Panny Marie Fatimské
14. sobota	Svátek sv. Matěje, apoštola
15. neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
16. pondělí	POUTNÍ SLAVNOST SV. JANA NEPOMUCKÉHO, KNĚZE A MUČEDNÍKA, HLAVNÍHO PATRONA ČECH
20. pátek	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
21. sobota	Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů mučedníků
22. neděle	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
25. středa	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve Sv. Řehoře VII., papeže Sv. Marie Magdalény de 'Pazzi, panny
26. čtvrtek	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27. pátek	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
29. neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
30. pondělí	Památka sv. Zdislavy
31. úterý	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

Blahořečení

Veliká radost naplní církev 1. května 2011, na 2. neděli velikonoční, kdy bude v Římě blahořečen papež Jan Pavel II. Připojíme se k této radosti poděkováním při nedělních bohoslužbách. U vchodu do kostelů budou připraveny k rozebrání knížky o životě tohoto blahoslaveného a nám tak drahého papeže.

Biblické katecheze

Biblická katecheze nad knihou Genesis se uskuteční na první na sobotu 7. května po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep. v 18,15 hod.

Poutní slavnost

Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, patrona jednoho z našich košířských kostelů, bude v pondělí 16. května v 17,30 hod. Po mši sv. uctíme ostatky sv. Jana a bude následovat malé občerstvení buď venku před kostelem nebo v případě nepříznivého počasí ve farním sále.

Ranní mše sv. v 7.30 hod. je beze změny.

Svatost manželství

V sobotu 21. května si v kostele sv. Jana Nep. při mši sv. ve 14.00 hod. udělí svátost manželství Petr Křížovský a Anna Fundová. V prostorách farního sálu a okolí kostela pak bude svatební pohoštění.

Pravidelná mše sv. v 17,30 hod. bude nahrazena touto svatební mší sv.

Noci kostelů

V pátek 27. května se naše farnost zapojí do rámcového programu tzv. „Noci kostelů“. Ve všech třech kostelech naší farnosti bude možnost např. k nahlédnutí, ke komentovaným prohlídkám, vyslechnutí koncertů a k osobním rozhovorům. Celá akce má posloužit k evangelizaci široké veřejnosti, a proto je spojena s rozsáhlou informovaností. Také o večerních aktivitách v našich kostelech bude poskytnuto sdělení.

Májové slavnosti

V sobotu 28. května se v kostele Nejsvětější Trojice a na přilehlém Malostranském hřbitově od 14.00 hod. konají další tradiční Májové slavnosti, které pořádá společnost Svatobor ve spolupráci se Strahovským klášterem a naší farností. V programu bude krátká bohoslužba s duchovní hudbou a odborná prohlídka Malostranského hřbitova.

Farní výprava

Farní autobusová výprava do Kutné hory, Sedlce a Jakuba se uskuteční v sobotu 4. června. Odjezd účastníků bude od kostela sv. Jana Nep. v 8.00 hod. Večerní mše sv. se v kostele sv. Jana Nep. z tohoto důvodu nekoná. Návrat z výpravy se předpokládá kolem 19. hodiny. Zájemci o tuto výpravu se mohou pokud možno co nejdříve přihlásit písemně v sákrstii.

Růženec se modlíme společně

vždy před mší sv. podle schematu uveřejněného v dubnovém čísle Farního listu.

Úmysly Apoštolátu modlitby na květen

1. **Aby ti, kdo pracují v médiích, ctili pravdu, solidaritu a lidskou důstojnost.**
 2. **Aby Pán pomáhal církvi v Číně vytrvat ve věrnosti evangeliu a růst v jednotě.**
 3. **Za všechny nepokřtěné, kterým různé důvody brání otevřít se Božímu pozvání, aby našli v církvi pochopení, vstřícnou pomoc a laskavé přijetí**
-

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů konané dne 8. dubna 2011

Přítomni: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Vít Bobysud zkontroloval se zámečnickem opravu plotu v ulici Nepomucká poškozeného vandaly. Problém je v tom, že pletivo není odolné. Objevil se nápad připevnit ho k sešroubovanému rámu, ve kterém je „zapaspartováno“, bodovým přivařením. Budou nahrazeny rzi poničené sloupky.

Na oratoři (u malých varhan) se uskutečnil úklid, který bylo potřeba učinit dřív, než v létě začnou stavební práce spojené s výměnou svodů.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Členové výboru na popud paní Vackové vyčistili jímací koše ve vpustích dešťové kanalizace kolem kostela.

V sakristii bude vyměněn průtokový plynový ohříváč vody za nový obdobný přístroj a nahrazeno prasklé umyvadlo.

3. Farní život a všeobecná rozprava

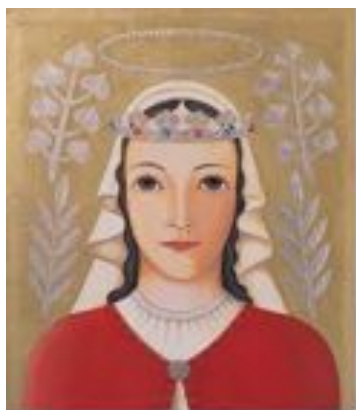
Ondřej Vaněček jako koordinátor Noci kostelů 2011 seznámil výbor s pracovním návrhem konkrétního kulturního programu v košířských kostelích naší farnosti a s tím, jak bude zajištěn.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý květnový pátek, to je 13. dne toho měsíce na obvyklém místě v „domečku“ u kostela Nejsvětější Trojice cca od 18.30 hod.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Zdislava – památka 30. května

Svatá Zdislava se narodila okolo roku 1230 v Křižanově na Moravě (byli jsme tam při jedné z farních výprav). Pocházela ze zámožné, vzdělané a velmi zbožné šlechtické rodiny. Její otec, Přibyslav z Křižanova, zastával význačné úřady na Moravě a vlastnil rozsáhlá území v oblasti Českomoravské vysočiny. Byl příznivcem klášterů a zvláště si oblíbil řády cisterciácký a minoritský, které podporoval. Matka Zdislavy, Sibyla, přišla do Čech jako dvorní dáma Kunhuty, nevěsty budoucího krále Václava I. Původem byla ze Středomoří, nejspíše ze Sicílie. Byla to na tehdejší dobu velmi vzdělaná a zbožná žena. Společně se svým manželem věnovala značnou přízeň klášterům, zvláště žďárskému, kterého byla spoluzakladatelkou a kde byla po smrti roku 1262 pochována.

Dětství a mládí Zdislava prožila v klidném rodinném prostředí na otcově hradě Křižanově a s největší pravděpodobností i v Brně, ve společnosti čtyř mladších sourozenců. Všechny děti byly vychovány ve víře a v úctě k řeholnímu a kněžskému stavu. Nejvíce se tato výchova dotkla Zdislavy. Značně mladá (podle různých pramenů mezi 16. až 20. rokem) se provdala za pana Havla na Jablonném z rodu Markvarticů, předního pobočníka Přemyslovců. Havel vystavěl nový hrad Lemberk a roku 1241 přijal nový přídomek z Lemberka. Právě na tento hrad se Zdislava po svatbě připisované k roku 1241 přestěhovala již jako paní z Lemberka.

Zdislava byla poměrně chatrného zdraví, přesto byla neobyčejně pracovitá a obětavá manželka a matka čtyř dětí (Havel, Markéta, Jaroslav a Zdislav). Plnila všechny společenské povinnosti svého stavu a pečlivě se přitom starala o svou rodinu. I jako vznešená hradní paní navštěvovala s radostí často chudé, v nichž viděla očima víry samotného Ježíše Krista. Poutníci, nemocní a potřební nalézali u ní vždy nejlaskavější přijetí. Podporovala je, kde jen mohla, a sama žila skromně. Byla proto všemi milována a nazývali ji matkou chudých.

Společně s manželem založila v Jablonném chrám sv. Vavřince a klášter pro dominikány. Tento řád s apoštolským zaměřením si sama tak oblíbila, že do něj vstoupila jako laická spolupracovnice, tj. nevstoupila do kláštera jako řeholnice, ale nadále zůstala s manželem a věnovala se rodině. Rovněž v Turnově postavila paní Zdislava s manželem kostel a dominikánský klášter.

Zemřela mladá ve věku 30 až 33 let 1. ledna 1252. Je to jediné skutečně známé datum v jejím životě. Pohřbena byla v kostele sv. Vavřince v Jablonném a tam je její hrob dodnes.

Po Zdislavině smrti se zvěsti o její dobročinnosti rychle rozšířily. Již začátkem 14. století píše Dalimil ve své české kronice: Roku 1252 od narození milostivého Ježíše Krista opustila svět svatého života paní Zdislava, skrze níž se dostalo nešťastným veliké útěchy. Vzkřísila pět mrtvých, vrátila zrak mnoha slepým, uzdravila mnoho chromých a malomocných a velice pomáhala i jiným nešťastníkům.

Úctu k ní potvrdil blahorečením papež Pius X. r. 1907. Za svatou byla prohlášena v roce 1995 v Olomouci při návštěvě papeže Jana Pavla II. Ten přitom mimo jiné řekl: „Život svaté Zdislavy, se vyznačuje mimořádnou schopností obětovat se pro druhé. Dosvědčuje to zvláště její rodinný život, kde jako manželka šlechtice Havla z Lemberka byla - podle slov Pavla VI. - ‚vzorem manželské věrnosti, oporou rodinné spirituality a příkladem počestnosti mravů‘. Dotvrzuje to pak i její horlivá služba na poli charitativním, zvláště u lůžka umírajících, kterým věnovala vždy tak velkou péči a starostlivost, že je dodnes vzpomínána jako ‚uzdravovatelka‘.“

A dále pokračoval: „*Rodiny v Čechách a na Moravě, vy jste nedocenitelným pokladem tohoto národa a právě napodobováním svých světců a světic se stáváte tím, čím jste už byly v plánu Božím! A ty, Zdislavo z Lemberka, ty dobrá, statečná, milosrdná a zbožná matko, veď rodiny své vlasti a celého světa k tomu, aby stále hlouběji poznávaly své poslání, aby byly hotovy rozdávat se!*“

Svatá Zdislava je patronkou české země, litoměřické diecéze, české kongregace sester dominikánek, libereckého kraje a patronkou rodin.

Podle pramenů z Internetu (A.Svatoš,OP:Paní Zdislava,apha.cz,www.dominikanky.cz,aj.)

MP

Ze života farnosti

V měsíci zasvěceném naší Nebeské Matce, ve kterém si připomínáme i patronku rodin sv. Zdislavu, uveřejňujeme zprávu paní Markéty Vaněčkové o činnosti *Společenství maminek s dětmi* u kostela sv. Jana Nepomuckého.

Máme velkou radost, že se v naší farnosti v poslední době objevilo tolik malých dětí a přijímáme je jako velký dar Boží. Je pravdou, že někdy působí v kostele menší rozruch, který brání některým přítomným v plném soustředění na liturgii, ale naše maminky se snaží i ty větší neposedy zvládnout a zklidnit. Jejich výchovné působení a tolerance se strany dospělých jistě umožní, abychom „nechali přijít maličkých“ a těšili se, že ti „maličtí“ v budoucnosti nenechají uhasnout světlo víry v naší farnosti.

Společenství maminek s dětmi

Jak asi většina farníků již zaznamenala z nedělních ohlášek, schází se v naší farnosti kromě jiných společenství také skupinka maminek s malými dětmi. Jelikož za více než rok své existence již získala poněkud ustálenou podobu, chtěla bych s ní seznámit naše farníky trochu podrobněji.

Jak to vlastně začalo? Vylíčím to tím způsobem, že se ráda podělím o svou zkušenost s tím, jak

Bůh povzbuzuje naši víru skrze vyslyšení modliteb. Když se nám v srpnu 2008 narodila Maruška, nebylo na nedělní mši svaté u sv. Jana vidět mnoho dětí. Dalo by se říct, že tam vlastně nebylo prakticky žádné. Velmi mě zaměstnávala otázka, je-li naše farnost vhodným místem, kde by naše dítě mělo získávat své první zkušenosti s církví. Můj manžel i já máme košířskou farnost velmi rádi, on zde byl v dospělosti iniciačními svátostmi uveden do života církve, zde jsme svátostně vstoupili do

manželství, máme tu svůj domov, přátele... Ale nebylo by lepší navštěvovat s dětmi nějakou farnost, kde budou potkávat své vrstevníky, aby nevyrůstaly v domněnku, že kostel je vyhrazen pro starší generace? Začali jsme se za to denně modlit. Za světlo pro správné řešení této otázky, a vlastně hlavně za to, aby se v naší farnosti objevily rodiny s malými dětmi. Když jsme se po několika měsících podívali kolem sebe, mohli jsme jen vděčně žasnout. Nově zde zakotvilo hned několik mladých rodin. A v té době se zrodil nápad posílit naše vzájemné vztahy prostřednictvím nějakého společenství maminek na mateřské, které by se spolu s dětmi pravidelně scházely. A tak vzniklo toto malé „spolčo“. Nejdříve jsme byly tři maminky se třemi dětmi. Pak přibývalo maminek i dětí a dnes je nás sedm maminek s dvanácti dětmi! Scházíme se pravidelně ve středu dopoledne. V teplejších měsících rádi využíváme farní sál či zahradu. Jelikož věkový průměr dětí je okolo jednoho roku a mnohé z nich

ještě samostatně nechodí, dáváme v zimě přednost spíše teplu domova některé z nás, aby se mohli všichni vyřádit po svém. Je také pravdou, že vzhledem k různým nemocem je plný počet účastníků spíše vzácností než pravidlem. Náplň našich setkání je z větší části dána potřebami našich maličků – hraní, svačinka, povídání... Sdílíme navzájem své zkušenosti, radosti i těžkosti, ty klasické „maminkovské“, ale i ty hlubší, s životem z víry v prostředí rodiny s malými dětmi, s výchovou, s modlitbou... Snažíme se vždy

vyhradit chvíli pro společnou modlitbu za naše děti, rodiny, za farnost. I když soustředění je mezi řádícími batolaty náročné, cítíme, že je to velmi důležité. Právě možnost sdílení mezi maminkami, předkládání všeho toho sdíleného Pánu Bohu a vytvoření prostředí, ve kterém naše děti přirozeně navážou vztahy s věřícími vrstevníky, se nám jeví jako to nejdůležitější, jako vlastní smysl našich setkání.

Pokud by se k nám některá další maminka ráda připojila, bude srdečně vítána! Protože místo našeho setkání není zcela pravidelné, je lepší domluvit se osobně s některou z nás. Kromě osobního kontaktu po nedělní mši svaté u sv. Jana mohu nabídnout také svůj telefon 608 174 760 či e-mail marketa.vaneckova@email.cz.

Markéta Vaněčková

Ještě jednou na pouť ke sv. Janu Nepomuckému ?

Předpokládám, že pouť v kostele sv. Jana Nepomuckého oslavíme a prožijeme v pohodě a v pěkném počasí jako obvykle. Když budete mít chuť, můžete jít na pouť ke sv. Janu v naší farnosti ještě jednou. Ptáte se kam? Zvu vás k soše sv. Jana Nepomuckého, která stojí při vstupu do areálu cibuleckého parku. A protože někteří naši farníci toto místo neznají, je zde malý návod na cestu.

Vystoupíte na tramvajové stanici Poštovka a dáte se proti benzinové pumpě malou silničkou (která vede také do sportovního areálu) a po necelých 100 metrech jste u sochy. Vždycky je u ní kytička, pravda, někdy i suchá, a svíčky. Můžete tam chvíli postát a trochu si se sv. Janem popovídat. Socha je z r. 1818, autor Václav Nedoma.

A teď trochu historie. První zmínky o Cibulce jsou asi už ze 14. století. V 16. století tu byla vinice, kterou ke konci 16. století vlastnil staroměstský měšťan Blažej Cibulka z Veleslavína. A po něm usedlost dostala své jméno. U vinice byla i ovocná zahrada a kousek pole. Další osudy Cibulky byly střídavé. Poničení za válek a pak rozkvět za pečlivého majitele.

Majitelem, který vtiskl Cibulce dnešní ráz, byl pasovský biskup Leopold Leonard Thun-Hohenstein. Jeho pomník známe z Malostranského hřbitova. Koupil usedlost v r. 1817, provedl tu velké stavební úpravy a založil velkolepý přírodní park v romantickém duchu s různými stavbami. Kromě statku je tu např. pavilon v čínském stylu, umělá zřícenina hradu s rozhlednou (přístupnou), jeskyně, sochy Diany, Chrona i jiné, jezírko, o kousek dále zbytky poustevny (rovněž umělé).

Po biskupově smrti 1826 začalo opět období úpadku. Až r. 1922 koupila Cibulku pražská obec. Její hospodaření je hodnoceno různě. Já vím ale, že stavby byly v řádném stavu, ve statku se hospodařilo. V jeho areálu byl zahradník, ke kterému jsme chodili. Ve stájích byl dobytek, za války bylo možné tam chodit pro příděly mléka.

Dnešní stav budovy statku a čínského pavilonu je žalostný. Některé stavby (nebo to, co z nich zbylo) byly opraveny a park je příjemné místo na procházku. Půjdete-li od sochy sv. Jana dále (vlevo) údolní cestou, dostanete se do parku s vysokými stromy. Toto místo je izolováno od hluku z Plzeňské ulice i od ostatního hluku velkoměsta. Budete-li mít štěstí, a na Plzeňské nebude houkat sanitka nebo nepoletí letadlo a nezaštěká pes, zakusíte chvíli ticha a uklidnění. Využijte ji třeba k tiché meditaci.

B.Laštovková: Pražské usedlosti, Libri 2001, prameny z Internetu a vlastní vzpomínky.

M.P.

OKÉNKO HUMORU

LÍHOVITOST

Líhovitostí jmenujeme onu podivnou nemoc, která povstává z pití mnoha líhových nápojů, zvláště však kořalky. Nemoc ta okazuje se tím prudčeji, čím méně piják jí a čím více kořalky pije. Jestli však má ochlasta ještě k tomu bídu, rozličná pohnutí myslí a musí-li se ještě namáhat, mívá nemoc ta prudší běh. Třebať byli takoví lidé na začátku tuční, tedy je sádlo jejich jako vodnaté, kůže zvadlá, špinavě žlutá, oči červené, jakož i nos i tváře. Někdy jsou rozličné vyraženiny po těle, strupy, puchýře, srbivka, vředy. Později však chřadne člověk, dásně bývají kurdějovité, v hrdle katar, v žaludku ostrá šťáva. U některých nastane vodnatelnost, mnozí mají silné klepání srdce. Lidé takoví jsou mrzutí, hádkymilovní, často pozbudou všech smyslů a padnou v šílenost, přitom se třesou na všech údech, koktají a škubou sebou. Znenáhla se toto všechno mírní a blbost nastoupí.

Prudké nápady pijáckého bláznění povstávají po hrubém hejření a nebo když se pijákovi náhle kořalka odejme. Okazuje se nestálostí, ustavičným nepokojem, velkou štěbetavostí, ano i žertovným mluvením. Podivné sny o cestování, loupežnicích, netvorách, malých zvířatech má nemocný ustavičně. Sny ty nepřestávají po probuzení, nýbrž jako neobyčejná vidění souží člověka dále. Vidít přepodivné věci, např. potvory, čerty, strašidla a nemoha jich popsati, je pořád spletenější. Přitom roste třesení. Znenáhla vedou tato vidění k šílenosti a úplnému vzteklému bláznění. Hlas ochraptí, nemocný sípá a pak usne. Po spaní pak je mu lépe a nebo nastoupí škubání, zmitání se a smrt'.

Mnohý rozumný člověk, jenž má pevnou vůli, vyhojí se, avšak tělo je křehké a u více nemocných zastará líhovitost a pak je buď nezhojitelná a brzo člověka umoří a nebo jen se s velkým namáháním znenáhla lepší.

Domácí lékař (učení o člověku ve stavu zdravém a chorobném) sepsal Dr. Jos. Pečírka v r. 1886.

Publikaci objevil a pro čtenáře Farního listu tuto kapitolu připravil Karel Pávek.

OKÉNKO VÍRY

342. Je manželství povinné pro všechny?

Manželství není povinné pro všechny. Bůh povolává některé muže a ženy, aby následovali Pána Ježíše životem v panenství nebo celibátu pro Boží království, jímž se zřikají velkého dobra manželství, aby se starali o věci Pána a snažili se mu zalíbit. Stávají se znamením absolutního prvenství lásky ke Kristu a toužebného očekávání jeho slavného příchodu.

343. Jak se slaví svátost manželství?

Svátost manželství zařazuje manžele do veřejného životního stavu v církvi. Je proto třeba aby se slavila veřejně v rámci liturgického slavení za přítomnosti kněze (nebo kvalifikovaného svědka církve) a dalších svědků.

344. Co je to manželský souhlas?

Manželský souhlas je úkon vůle, vyjádřený mužem a ženou, kterým se sobě navzájem neodvolatelně odevzdávají s cílem žít společenství věrné a plodné lásky. Protože souhlas vytváří manželství, je nezbytný a nenahraditelný. Aby bylo manželství platné, musí být předmětem souhlasu pravé manželství a souhlas musí být lidským úkonem, vědomým a svobodným, který není vynucen násilím nebo pod nátlakem.

345. Co se požaduje, je-li jeden z manželů nekatolík?

Aby bylo dovoleno uzavřít smíšené manželství (mezi katolíkem a pokřtěným nekatolíkem), je zapotřebí dovolení církevní autority. V případě manželství s rozdílností kultu (mezi katolíkem a nepokřtěným) se k jeho platnosti vyžaduje dispens. V každém případě je nezbytné, aby manželé nevylučovali přijetí cílů a podstatných vlastností manželství a aby katolický partner potvrdil své závazky, známé i nekatolické straně, totiž zachovat víru a zajistit křest a katolickou výchovu dětí.

346. Jaké účinky má svátost manželství?

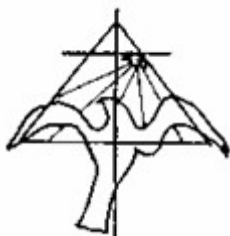
Svátost manželství vytváří mezi manželi trvalé a výlučné pouto. Sám Bůh zpečetí souhlas manželů. Proto uzavřené a dokonané manželství mezi pokřtěnými nemůže být nikdy rozloučeno. Kromě toho svátost manželství uděluje manželům milost nezbytnou k dosažení svatosti manželským životem a odpovědným přijímáním dětí a jejich výchovou.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

6

červen
2011

Košířský farní list

ČERVEN

NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE A KŘEST

V polovině měsíce června letos slavíme poutní slavnost našeho farního kostela Nejsvětější Trojice. Jde o titul kostela skutečně na výsost vznešený a podstatně křesťanský, zachycující samotného Boha ve třech osobách. Proto si zaslouží stálou a největší pozornost, vždyť do Jeho života jsme byli koupelí křtu ponořeni. „V něm žijeme, pohybujeme se, jsme...“, jak to připomíná řeckým učencům apoštol Pavel v Aténách. (Sk 17,28)

*kostel Nejsv. Trojice na Smíchově -
Košířská farnost*

V Nejsvětější Trojici se skrývá tajemství vnitřního Božího života. Pro každou Boží vlastnost se přece jenom nachází vždy nějaké rozumové zdůvodnění, případně lepší vysvětlení. U Nejsvětější Trojice však vstupujeme do hlubin tajemství, kam by se lidský duch nikdy neodvážil, kdyby jej nepředcházelo zjevení. Bez něho by nemohl člověk ani pomyslet na to, že existuje Bůh ve třech osobách.

Víra v Nejsvětější Trojici je také záležitost až teprve křesťanská. Ani Starý zákon o ní neříká nic určitého. V něm jsou jen jakési tajemné stopy (náznaky) tohoto velikého tajemství (např. „Svatý, svatý, svatý“ Iz 6,3). A Bůh ani nemohl toto tajemství izraelskému národu zjevit, protože ten by si je byl jistě vysvětlil po svém a udělal si prostě tři bohy.

Zato v Novém zákoně je tato božská pravda obsažena na mnoha místech: všude tam, kde mluví Ježíš o sobě jako Bohu, kde mluví o svém Otci a Duchu svatém, a zvláště při epifaniích (při křtu Kristově, při jeho proměnění a při seslání Ducha svatého). Nejjasněji však o tom Pán mluví, když předává apoštolů jejich světodějně poslání: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,18-20)

Z těchto slov Páně je patrné, že nám ve zjevení Nejsvětější Trojice nepředkládá jen nějakou náročnou nauku, s kterou bychom si měli lámat hlavu. Nejde také jen o teorii, kterou by se měli zabývat pouze učení teologové, ale také o něco velmi osobního a praktického, čím má být proniknut celý náš duchovní život. Boha v Nejsvětější Trojici máme nejen uznat, uvěřit v Něj a klanět se mu, ale máme být dokonce pokřtěni v jeho jménu, což naznačuje a také uskutečňuje velmi niterné a živé spojení s Ním. Jméno je v Janovské tradici chápáno v totožnosti s osobou.

(„Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich.“ Jan 17,26) Poznat jméno znamená poznat jeho nositele. Pokřtění v jménu nebo do jména zakládá novou skutečnost, nový život ve vztahu k nositeli jména.

Svatý Jan Vianney nabádá ke každodennímu znamení kříže, které má být spojeno s modlitbou k Trojjedinému Bohu: „*Člověk musí dělat znamení kříže s velkou úctou. Začíná se na čele: to je Původce stvoření: Otec: pak srdce: láska, život, vykoupení, Syn, ramena: síla Ducha svatého.*“

Trojjediný Bůh si tedy našel svůj příbytek v naší duši. On je náš Bůh a my jsme jeho děti. Už ve Starém zákoně nacházíme na některých místech ujištění: „Já budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“ Místem přebývání Nejsvětější Trojice je pak církev, která je tvořena pokřtěnými osobami. Bez přijetí křtu nelze patřit do církve. Vznik této viditelné společnosti je dílem jediného Boha v Trojici. Otec posílá Syna, aby se z Jeho působení a života a z moci Ducha svatého zrodila církev. Proto můžeme církev považovat nejen za snoubenku nebo nevěstu Krista, ale také za jeho dítě. Církve se duchovně zrodila a stále rodí z milosti Nejsvětější Trojice.

Tajemství Trojice vrhá také jasné světlo na Boha jako našeho Otce. Když totiž víme, že Kristus s nebeským Otcem „jsou jedno“, pak patříme-li na Krista, patříme v něm i na Otce (Jan 14, 9) a láska, kterou nám ukázal Kristus, je i láska Otcova. Bůh tedy není Bohem hněvu, Bohem obávaným, před nímž bychom se měli chvět strachem: v Kristu se nám zjevil jako Láska a nekonečné Dobro, jako Otec, který miluje své děti tak, jak miloval svého Syna, a to i tehdy, když je vede po cestách trnitých a neschůdných. Právě tehdy je možná nejvíc miluje, protože chce, aby byly připodobněny jeho Synovi: nejdříve v utrpení a potom i ve slávě.

Jedna starostlivá maminka poučovala svou dcerku Aničku o tom, jak nás všechny Pán Bůh moc miluje. Anička přerušila matku otázkou: „Mami, jak mohu milovat Pána Boha, když jsem ho nikdy neviděla?“ Dříve než jí matka mohla dát odpověď, přišel pošťák a donesl dopis od babičky. Anička babičku nikdy neviděla, neboť žila v daleké zemi, za mořem. V dopisu ale byla fotografie babičky s poznámkou, že fotka je pro vnučku Aničku, kterou moc miluje. Matka ukázala fotku Aničky a ptala se jí, zda má babičku moc ráda? Anička praví, že ji moc miluje. Maminka se jí ptá: „Jak můžeš babičku milovat, když jsi ji nikdy neviděla? Anička říká: „Vždyť vidím její fotku“. Na to jí maminka pověděla: „Tak vidíš, abys mohla Pána Boha vidět, nebeský Otec nám poslal svého Syna Ježíše Krista.“ On sám řekl apoštolům: „Kdo vidí mě, vidí Otce!“

Bůh je přítomen v celém vesmíru, ale přebývá jen ve svém Synu a v těch, kdo žijí ve spojení s ním. A toto spojení se děje láskou, milostí, která je klíčem k pochopení Božího života (přebývání) v nás. Láska, nadpřirozená ctnost, vlitá Bohem do duše, působí toto spojení s Bohem a je hlavním důvodem, že Bůh přebývá v nás „jako poznávaný v poznávajícím a jako milovaný v milujícím“ (sv. Tomáš Akvinský). Z toho důvodu má zde na zemi láska k Bohu přednost i před poznáním Boha, protože naše poznání není bezprostřední (je nedokonalé), zato však láska je bezprostřední. Asi proto napsal též Tomáš, že „je lépe Boha milovat než poznávat“. Dokud je poznání samo, vidí Boha jen vzdáleného (poznávaného čistě spekulativním, rozumovým způsobem), spojí-li se však poznání s láskou, nastává zakoušení Boha a poznání nabývá podoby vnitřní duchovní zkušenosti. A tato nadpřirozená láska je v podstatě stejná jak zde na zemi, tak i v nebi, i její účinky jsou stejné, jenže zde jsou méně dokonalé.

Proto vzývejme a milujme Boha jednoho, v Trojici Vládce mocného, Otce i Syna – Krále s ním společně s Duchem přesvatým. Amen. (Polední hymnus Denní modlitby církve.)

P.L.

Liturgický kalendář

Červen 2011

1. středa Památka sv. Justina, mučedníka
2. čtvrtek Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ
doporučený svátek

ZAČÍNÁ DEVÍTIDENNÍ PŘÍPRAVA NA SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

3. pátek Památka sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků
5. 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
6. pondělí Slavnost sv. Norberta, biskupa
9. čtvrtek Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
11. sobota Památka sv. Barnabáše, apoštola
12. neděle Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
13. pondělí Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. středa Sv. Víta, mučedníka
19. neděle Poutní slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
21. úterý Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22. středa Sv. Paulína Nolánského, biskupa
Sv. Jana Fischera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24. pátek Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
26. neděle Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – doporučený svátek
27. pondělí Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele
28. úterý Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. středa Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
doporučený svátek
30. čtvrtek Svatých prvomučedníků římských

Úmysly Apoštolátu modlitby na červen

1. Aby kněží prožívali své sjednocení s Ježíšovým Srdcem a svědčili o starostlivé a milosrdné Boží lásce.
2. Aby Duch Svatý dával v našich společenstvích vyrůstat početným misionářským povoláním ochotným plně se zasvětit šíření Božího království.
3. Za ty, kdo připravují katechumeny ke křtu, za kněze, jáhny, rodiče, kmotry a katechety, aby se příkladem svého života stávali platnými nástroji Ducha Svatého a prostředníky Bohem nabízené milosti.

Oznámení

Farní výprava

Farní autobusová výprava do Kutné hory, Sedlce a Jakuba se uskuteční v sobotu 4. června. Odjezd účastníků bude od kostela sv. Jana Nep. v 8.00 hod. Večerní mše sv. se v kostele sv. Jana Nep. z tohoto důvodu nekoná. Návrat z výpravy se předpokládá kolem 19. hodiny. Zájemci o tuto výpravu se mohou ještě přihlásit v sákrstii.

Poutní slavnost farního kostela

V neděli 19. června budeme slavit poutní bohoslužbu v našem farním kostele Nejsvětější Trojice. Po mši sv. v 11.00 hod. jsou všichni účastníci zváni na malé setkání s občerstvením na dvorek mezi kostelem a domečkem.

Výprava na svatá místa Prahy

V neděli 19. června se uskuteční další tradiční výprava našich farníků za poznáním jednoho z krásných a posvátných míst Prahy. Tentokrát navštívíme farnost sv. Martina v Řepích, kde je víceúčelový dům sester boromejek, v němž se kromě péče o nemocné seniory poskytuje pracovní příležitost vězeňkyním s lehčími delikty. Sraz účastníků bude před vchodem do areálu v 15.00 hod.

Výstav Nejsvětější svátosti oltářní

Eucharistický výstav bude v kostele sv. Jana Nepomuckého ve čtvrtek 23. června a v sobotu 25. června od 16.30 do 17.30 hod. s následnou mší sv.

Slavnost Těla a Krve Páně

Vzhledem ke společnému slavení slavnosti Těla a Krve Páně ve čtvrtek 23. června v katedrále, kam jsou zváni zvláště farnosti z centra Prahy, bude v naší farnosti tato slavnost přeložena na neděli 26. června.

Farní táborák

Tradiční předprázdninový farní táborák se uskuteční ve čtvrtek 23. června od 18.30 hod. na louce před kostelem sv. Jana Nep. Jsou zváni zvláště rodiče s dětmi a také všichni ostatní farníci.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů konané dne
13. května 2011

Přítomni: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Vzhledem k rozsahu letošních oprav kostela nebude opravován plot poškozený vandaly.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Byla objednána výměna průtokového plynového ohříváče vody a prasklého umyvadla a vyčištění vzduchotechniky.

3. Farní život a všeobecná rozprava

Projednávaly se detaily programu Noci kostelů 2011 v košířských kostelích naší farnosti.

Farní předprázdninový táborák se uskuteční ve čtvrtek 23. června po adoraci Nejsvětější svátosti a mši svaté.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý červnový pátek, to je 10. dne toho měsíce na obvyklém místě v „domečku“ u kostela Nejsvětější Trojice cca od 18.30 hod.

Zapsal Ondřej Vaněček

Svatý Efrém Syrský, jáhen a učitel církve – památka 9. června

Za svatým Efrémem se vydáme daleko do minulosti i do daleké země. Narodil se asi r. 306 v Nisibis v Sýrii (nyní Nusaybin – Turecko), která byla tehdy pod nadvládou římské říše. Zprávy z jeho mládí jsou nejisté. Otec byl pohan (snad i pohanský kněz), matka byla křesťanka. Efrém

byl vychován křesťansky. Na jeho výchově se podílel místní biskup Jakub (také světec). Efrém byl pokřtěn ve věku kolem 18 roků. S Jakubem uzavřel hluboké duchovní přátelství. Ve věku asi 30 let přijal jáhenské svěcení a z pokory zůstal jáhnem celý život.

V Nisibis vyučoval, kázal, psal a působil v charitativní činnosti. Efrém bránil pravověrnost proti ariánskému učení. Své spisy psal syrsky. Je z nich ale vidět, že dobře znal řeckou filozofii. Teologické spisy psal prostě, aby mu rozuměli i prostší lidé a aby v nich upevnil zbožnost, psal často v podobě básní, které se daly i zpívat.

Když roku 363 Nisibis přešlo pod perskou svrchovanost, odešel na západ do Edessy (nyní Sanliurfa nebo jen Urfa v Turecku). Poznámka: Edessa byla později v době křížáckých válek v 11. a 12. století sídlem křížáckého hrabství. Tam žil nejdříve jako poustevník, pak založil školu a získal pro svou moudrost a zbožnost – vedl mnišský způsob života - velký vliv. Patří mezi přední teology a spisovatele staré syrské církve. Jeho zájem bylo hlavně Písmo svaté, psal dogmatické a morálně teologické spisy. Byl znamenitý řečník a skladatel hymnů. To mu přineslo čestný titul „Harfa svatého Ducha.“ Publikoval velké množství spisů a složil mnoho hymnů. Nejznámější jsou chvalozpěvy Panny Marie.

V roce 372 vypukl v Edesse velký hlad. Efrém organizoval pomoc obyvatelstvu. Krátce na to 9. června 373 zemřel.

Jeho spisy je možno rozdělit na tři druhy: komentáře k Písmu svatému, kázání (často psaná ve verších) a hymny. Množstvím i rozmanitostí spisů je zcela výjimečnou postavou v církevní literatuře. Pro ilustraci uvedme, že složil asi 87 hymnů o víře, 56 hymnů proti bludům, 77 tzv. Nisibenských zpěvů, 51 hymnů o panenství, 51 hymnů o Církvi a další.

Efrémovy spisy byly ještě za jeho života, nebo krátce potom, přeloženy do řečtiny a arménštiny. Později i do arabštiny a etiopštiny.

Dvacet let po jeho smrti se o něm zmiňuje sv. Jeroným ve svém seznamu vynikajících křesťanů takto: „Efrém, jáhen církve v Edesse, napsal mnoho spisů v syrštině a stal se tak známým, že jeho spisy byly veřejně čteny v některých kostelích po Písmu Svatém.“

Roku 1920 ho papež Benedikt XV. prohlásil Učitelem církve.

Stojí za to uvést několik jeho myšlenek:

Modlitbou se utvářejí ctnosti. Modlitba vede ke střidmosti. Modlitba potlačuje hněv. Modlitba chrání proti pýše a závisti. Modlitba naplňuje duši Duchem svatým a pozvedá člověka k nebesům.

Vzpomeňte na mě, vy dědici Boží, vy bratři Kristovi, usilovně za mne proste Spasitele, abych byl skrze Krista osvobozen od toho, který proti mně neustále bojuje.

Vy vítězni mučedníci, kteří jste ochotně podstoupili mučení pro Boha a Spasitele, vy, kteří směle mluvíte se samotným Pánem, vy svatí, přimlouvejte se za nás bázlivé, hříšné a nedostatečné, aby na nás sestoupila Kristova milost a osvětila naše srdce tak, abychom ho dovedli milovat.

Podle R.Ondruše: Blízki Bohu i lidem a pramenů z Internetu (Cath.Encycl.,BBKirchenlexikon,aj.) MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

První sv. přijímání dětí

Při slavení 4. neděle velikonoční přijaly 3 děti, **Krista, Radim a Tomáš**, v kostele sv. Jana Nepomuckého poprvé Eucharistii. Celé farní společenství s nimi radostně prožívalo tento vzácný okamžik a vyprošuje jim hodně síly a vytrvalosti k dalšímu životu s Kristem.

Při této liturgii také představil a přivítal P.Lohel nového ministranta **Drahoše**, který poprvé fungoval v ministrantské službě u oltáře.

Poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého

V pondělí 16. května slavila jako obvykle košířská farnost svátek patrona našeho kostela a jednoho z patronů České země,

sv. Jana Nepomuckého.

Náš letošní prožitek byl obzvláště radostný, protože slavnostní poutní mši sv. celebroidl **strahovský opat Michael Pojezdny**. V promluvě zmínil všechny ctnosti sv. Jana Nepomuckého až ke svědectví věrného křesťanského života mučednickou smrtí. Všechny přítomné vyzval celebrant k následování sv. Jana ve věrnosti a vytrvalosti ve víře a na konec liturgie požehnal farníkům relikviářem s ostatky sv. Jana Nepomuckého. A pak

už obvyklý scénář – agapé před kostelem (díky našim pilným a obětavým farnicím), srdečné rozhovory přítomných se vzácným hostem a našim duchovním správcem P. Lohelem. Slavnosti se zúčastnili i naši nejmenší. Společně tedy slavila nejmladší a nejstarší generace – tak jak se utváří naše farní společenství pod ochranou vzácného patrona farnosti, sv. Jana Nepomuckého. *Kéž nad námi i nadále drží svou ochrannou ruku !*

Svatba našich farníků

V sobotu 21.května si s požehnáním P. Lohela udělili při mši sv. svátost manželství naši farníci **Anička Fundová a Petr Křížovský**. Svatba to byla veliká, radostná, oběma snoubencům to moc slušelo, roztomilé družičky plnily důležitou roli v přidržování nevěstiny vlečky a sypaní květů. Svatebčanů plný kostel, všichni se společně s oddávajícím modlili za zdar nového farního manželství. Pevně věříme, že jejich modlitby budou vyslyšeny.

OKÉNKO HUMORU

Tomu říkáme výchova ...

Rodiče měli 2 syny, nezbedy, kteří se neustále dostávali do konfliktních situací. Rodiče věděli, že cokoliv špatného se v jejich vesnici stane, vždy jsou za tím jejich synové.

Matka se tedy rozhodla, že synky pošle do blízkého městečka k starému, moudrému muži, který měl pověst velmi úspěšného vychovatele. Ten její prosbě vyhověl s tím, aby poslala každého syna zvlášť.

Matka tedy brzo ráno vypravila mladšího syna do města k vychovateli. Byl to mohutný muž s velmi zvučným hlasem. Posadil chlapce proti sobě na židli a silným hlasem se ho zeptal: „**Kde je Bůh?**“ Chlapec otevřel ústa, ale odpověď z nich nevyšla. Vychovatel opakoval otázku ještě silnějším hlasem: „**Kde je Bůh?**“ Chlapec s očima do široka rozevřenými se opět nezmohl na odpověď.

Vychovatel zařval po třetí hromovým hlasem: „**Kde je Bůh?**“ Chlapec zděšeně vykřikl, rozrazil dveře a běžel úprkem domů. Tam se schoval do skříně a zavřel za sebou dveře.

Když ho jeho starší bratr našel, zeptal se, co se při návštěvě stalo. Mladší chlapec sotva lapal po dechu a s hrůzou odpověděl: „**Jsme v obrovském průšvihů! Ztratil se Bůh a zase to svedli na nás!**“

Překlad z angličtiny

OKÉNKO VÍRY

347. Které skutky jsou těžkým hříchem proti svátosti manželství?

Jsou to: cizoložství; polygamie, neboť odporuje stejné důstojnosti muže a ženy a jedinečnosti a výlučnosti manželské lásky; odmítnutí plodnosti, které manželský život zbavuje daru dětí; a rozvod, který se prohřešuje proti nerozlučitelnosti.

348. Kdy církev připouští, aby manželé žili odloučeně?

Církev připouští, aby manželé žili odloučeně – třebaže si přeje jejich smíření – když se jejich společné soužití stalo ze závažných důvodů prakticky nemožným. Manželé však, dokud druhý žije, nemohou uzavřít nový sňatek; to je možné jen v případě, že církevní autorita prohlásí jejich manželství za neplatné.

349. Jaký je postoj církve k rozvedeným, kteří uzavřeli nový sňatek?

Církev ve své věrnosti Pánu nemůže nový občanský sňatek rozvedených uznat za platný. „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství“ (Mk 10,11-12). Církev projevuje o tyto lidi pozornou starostlivost a vybízí je k životu ve víře, k modlitbě, ke skutkům bliženské lásky a křesťanské výchově dětí. Dokud však trvá situace objektivně odporující Božímu zákonu, nemohou tito lidé dostat svátostné rozhřešení, přistupovat k přijímání eucharistie, ani vykonávat některé zodpovědné funkce v církvi.

350. Proč se křesťanská rodina nazývá také rodinnou (domácí) církví?

Protože rodina je znamením a uskutečňováním církve, která má povahu společenství a rodiny, jako rodina Boží. Každý člen, podle vlastního postavení, vykonává křestní kněžství a přispívá k tomu, aby rodina byla společenstvím milosti a modlitby, školou lidských a křesťanských ctností a místem prvního hlásání víry dětem.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5		
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček		
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava:	V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.:	125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz		Neprodejné

7-8
červenec
srpen
2011

Košířský farní list

ČERVENEC SRPEN

AD AQUAS

„Vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout“ (Žal 23,2). Slova žalmu můžeme pojímat naprosto doslovně, pokud jde o letní měsíce, které provází velká vedra. U vody je opravdu příjemné osvěžení spojené s pohybem, který tento živel i nám suchozemským živočichům dovoluje. Proto lidé podstupují i více než tisícikilometrové cesty, aby se dostali k vodám, které poskytují příjemné uvolnění, zábavu a odpočinek.

Biblický text, který žalmista vytvořil, však také uvádí dobrého Pastýře, který o sobě po tisíce let od vzniku tohoto žalmu říká: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi. U mě najdete odpočinek. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ (Mt 11,28-29)

Tento Pastýř tedy vodí k vodám odpočinku. Jaké tyto vody jsou?

Voda je hluboký symbol, který je v Písmu zachycen velmi často, celkem na 568 místech. V přirozeném významu je totiž podivuhodnou látkou, která působí v rostlinné i živočišné říši v bohatých a pestrých projevech života. I lidský tělesný organismus udržuje z osmdesáti procent v existenci. Bez přísunu vody brzy zaniká.

Ještě mnohem úžasnější je působení milosti Ducha svatého, která je k vodě přirovnána. V Janově evangeliu Ježíš hlasitě volá: „Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mně věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vod z jeho nitra.“ (Jan 7,38)

Jako „je nám do srdce vlita láska skrze Ducha svatého, který nám byl dán,“ (Řím 5,5) tak je i naše víra závislá na působení Božího Ducha. Svým rozumem poznáváme Boží pravdy, vůlí se k nim přikláníme a přijímáme je, to se však děje za přispění milosti a vlivu Ducha svatého. On „zavlažuje“ a činí úrodnými naše přirozené schopnosti a je nutnou podmínkou naší víry. Jako květina zasazená do dobré půdy, v příhodných světelných a teplotních podmínkách neobstojí bez vláhy, tak i naše víra je nemyslitelná bez milosti Ducha

svatého. Kantikum Dan 3,57-88 oplývá chválou Stvořitele, ve značném zastoupení vodních živlů: „Všechny vody nad nebem, velebte Pána, všechny deště a roso, velebte Pána, roso a jíní, velebte Pána, ledy a sněhy, velebte Pána, prameny, velebte Pána, moře a řeky, velebte Pána!“

V Kristově církvi působí už dva tisíce let mnohotvárná a pestrá milost Ducha svatého v nespočetných životech Božích přátel. Bůh je oslaven tímto působením, které se spojilo se svobodnou součinností těchto ušlechtilých lidí. Jeden z těchto mnohých dosvědčuje sám za sebe: „Milostí Boží jsem to, co jsem, a jeho milost ve mně nebyla zbytečná.“ (1 Kor 15,10)

Je třeba stále žíznit, přicházet a pít. Právě tento aktivní pohyb nacházíme v modlitbě. Ovocem modlitby je pak víra. Čím je pak modlitba intenzivnější, opravdovější, vytrvalejší, odevzdanější

a pokornější, tím víc se zpevňuje a rozvíjí víra. U nejrůznějších přírodních vod nezapomínejme také na životodárnou vodu – milost Ducha svatého. Velká koncentrace lidí v rekreačních zónách nebývá nejlepším prostředím pro modlitbu. Nevylučuje však dobrou duchovní četbu, která také napájí víru. Přečteme během prázdnin nebo na dovolené alespoň jednu hodnotnou knihu, která je silnou motivací k duchovnímu životu? Jistě je také vhodná příležitost pro nějakou zábavnou nebo poučnou četbu, ale ta nejvzácnější by neměla chybět.

Přejeme si, aby „z našeho nitra tekly proudy vod?“ (Jan 7,38) Z modlitby a víry se má rodit ryzí a nezištná láska. Jde s nimi ruku v ruce. Je zároveň i jejich principem. Kdybychom během léta podnítili ke křesťanské víře třeba jen jediného člověka, nebylo by to málo! Stane se tak, pokud nebudeme prázdnou studnou, ale budeme-li napájeni z čistého a spolehlivého zdroje. Všichni lidé jsou povoláni a pozváni do jedné, svaté, katolické a apoštolské církve. Mnoho jich je v plném společenství s ní – uvádí se 1,2 miliardy. Když však Pán ustanovil nutnost víry a křtu, je tím také dána nutnost církve, kde se to děje. Tam se víra prožívá a předává, tam se také křtí a udílejí se tam ostatní svátosti. Tam je také potřebné jisté a pevné vedení, které Pán rovněž nezůstal dlužen, když je stanovil v Petrovi a ostatních apoštolech, jejichž nástupci jsou v římském biskupovi a ostatních biskupech, kterých má církev v současné době kolem 4 000 a pro spolupráci s nimi je vysvěceno kolem 400 000 kněží.

Je však ještě velké množství těch, kteří ještě neznají Krista a jeho evangelium. Církev proto až do konce světa bude plnit svou povinnost i právo přinášet radostnou zvěst spásy prostřednictvím Božího Syna. On říká Samařance i všem lidem: „Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ (Jan 4,14)

P.L.

Liturgický kalendář

ČERVENEC

1.	pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
2.	sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
3.	NEDĚLE	14. neděle v mezidobí
5.	úterý	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA A METODĚJE, BISKUPA patronů Evropy, hlavních patronů Moravy – doporučený svátek
6.	středa	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9.	sobota	Sv. Adriana a Jakuba, kněží premonstrátů a jejich druhů Sv. Augustina Žao Ronga, kněze, a druhů, mučedníků
10.	NEDĚLE	15. neděle v mezidobí
11.	pondělí	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13.	středa	Sv. Jindřicha
14.	čtvrtek	Bl. Hroznaty, mučedníka
15.	pátek	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16.	sobota	Panny Marie Karmelské
17.	NEDĚLE	16. neděle v mezidobí
20.	středa	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21.	čtvrtek	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22.	pátek	Památka sv. Marie Magdalény
23.	sobota	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24.	NEDĚLE	17. neděle v mezidobí
25.	pondělí	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26.	úterý	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie

27.	středa	Sv. Gorazda a druhů
29.	pátek	Památka sv. Marty
30.	sobota	Sv. Petra Chrysologa, biskupa a učitele církve
31.	NEDĚLE	18. neděle v mezidobí

SRPEN

1.	pondělí	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2.	úterý	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze
4.	čtvrtek	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5.	pátek	Posvěcení římské baziliky Panny Marie
6.	sobota	Svátek Proměnění Páně
7.	NEDĚLE	19. neděle v mezidobí
8.	pondělí	Památka sv. Dominika, kněze
9.	úterý	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.	středa	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11.	čtvrtek	Památka sv. Kláry, panny
12.	pátek	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13.	sobota	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků
14.	NEDĚLE	20. neděle v mezidobí
15.	pondělí	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
16.	úterý	Sv. Štěpána Uherského
19.	pátek	Sv. Jana Eudese, kněze
20.	sobota	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21.	NEDĚLE	21. neděle v mezidobí
22.	pondělí	Památka Panny Marie Královny
23.	úterý	Sv. Růženy z Limy, panny
24.	středa	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25.	čtvrtek	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků Sv. Ludvíka Sv. Josefa Kalasanského, kněze
27.	sobota	Památka sv. Moniky
28.	NEDĚLE	22. neděle v mezidobí
29.	pondělí	Památka Umučení sv. Jana Křtitele

Oznámení

V červenci a v srpnu se uskuteční další, doufejme, že již závěrečná etapa výměny svodů dešťové vody v kostele sv. Jana Nep. Všechny bohoslužby se z tohoto kostela přesouvají do kostela Nejsvětější Trojice. Jedná se o čtvrtek a sobotu od 17,30 hod. a o neděli 9.00 hod.

V kostele Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce se v červenci a v srpnu nekonají bohoslužby kromě poutní slavnosti, kterou letos oslavíme v neděli 14. srpna v 17,30 hod. Po mši sv. bude malé pohoštění před kostelem.

Úmysly Apoštolátu modlitby na červenec

1. Aby křesťané přispívali ke zmírnění materiálního a duchovního utrpení nemocných s AIDS, zvláště v nejchudších zemích.
2. Za řeholníky a řeholnice v misiích, aby byli svědky evangelijní radosti a živými znameními Kristovy lásky.
3. Za pokřtěné, kteří žijí ve vlažném vztahu k Bohu a církvi, aby objevovali, co to znamená „stát se živými kameny pro duchovní chrám, rodem vyvoleným a svatým lidem, který patří Bohu jako vlastnictví.“

Úmysly Apoštolátu modlitby na srpen

1. Aby Světový den mládeže v Madridu povzbudil mladé lidi k ukotvení a nalezení života v Kristu.
2. Aby křesťanský Západ veden Duchem Svatým znovu objevil svěžest a nadšení své víry.
3. Abychom byli neustále živeni Božím Slovem a nebeským chlebem Eucharistie a poznávali, jak velké věci s námi koná Ten, který si nás zamiloval a povolal nás ve křtu ze tmy do svého podivuhodného světla.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů konané dne 24. června 2011

Přítomni: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Záležitosti kaple na Klamovce
4. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

V pondělí 4. července začnou v kostele sv. Jana Nepomuckého stavební práce související s výměnou zbývajících dešťových svodů. Z toho důvodu v kostele nebudou slouženy žádné bohoslužby, dokud stavební a úklidové práce v chrámě neskončí. Mše svatá se přesouvají do kostela Nejsvětější Trojice.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

V sakristii bylo vyměněno prasklé umývadlo, vodovodní baterie a průtokový ohřívač vody.

Specializovaná firma vyčistila vzduchotechniku teplovzdušného vytápění chrámového prostoru – špína vysátá z potrubí naplnila čtyři velké pytle. Tím se také podařilo snížit hluchost proudění vzduchu v potrubí.

V rámci prací u sv. Jana Nepomuckého bude nahrazen zchátralý betonový schod u hlavního vchodu do kostela Nejsvětější Trojice (na Malostranský hřbitov); schod je nyní rozpraskaný, takže do kostela

někdy zatéká voda.

3. Záležitosti kaple na Klamovce

Bude třeba opravit levé křídlo dveří v jeho spodní části, kde dvě spodní prkna jsou povětrnostními vlivy seschlá a vychlípená, což způsobuje zatékání srážkové vody do dvevní konstrukce.

4. Farní život a všeobecná rozprava

Ondřej Vaněček jako koordinátor Noci kostelů 2011 v kostelích košířské farnosti zpravil výbor o průběhu této akce (vizte samostatný článek v tomto čísle). Zároveň navrhl, co je potřeba udělat do příštího ročníku: včasější příprava programu, propagace a organizačního týmu; početnější organizační tým; zlepšit mediální strategii a propagaci (pořídit velkoplošný plakát); obměnit program; připravit pro návštěvníky letáky o chrámu; využít financování pomocí grantů atp.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý zářijový pátek, to je 9. dne toho měsíce na obvyklém místě v „domečku“ u kostela Nejsvětější Trojice cca od 18.30 hod.

Zapsal Ondřej Vaněček

Svatý Bonaventura, biskup a učitel církve – památka 15. července

Svatý Bonaventura, vlastním jménem Giovanni Fidanza se narodil v městečku Bagnoregio ve střední Itálii asi r. 1218. V dětství těžce onemocněl a matka se obrátila s prosbou o pomoc ke sv. Františku z Assisi. Legenda uvádí, že sv. František při zprávě o jeho uzdravení zvolal: „Buona ventura!“ (šťastná událost nebo budoucí blaho). Pravděpodobnější je, že toto jméno přijal až při vstupu do řádu. Má se za to, že Jan dostal základní vzdělání v blízkém františkánském klášteře.

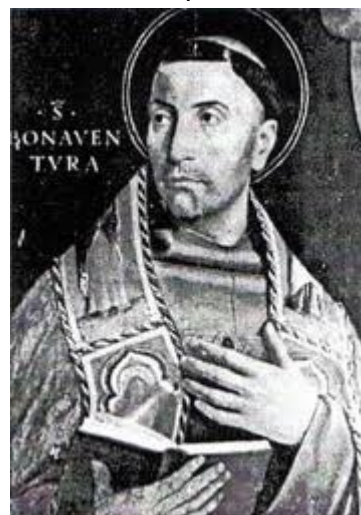
Projevil nadání i zájem ve studiu pokračovat. V létech 1236 až 1242 studoval na univerzitě v Paříži. Tam asi r. 1243 vstoupil do františkánského řádu. (Františkáni byli v Paříži od r. 1219.) Ve studiích pokračoval a jeho prvním učitelem byl slavný Alexandr Halský, anglický františkán. Dosáhl postupně všech akademických hodností a v r. 1253 doktorátu teologie. Pak sám na pařížské universitě přednášel. Byl přítelem sv. Tomáše Akvinského, který v té době také v Paříži působil.

Na generální kapitule františkánského řádu r. 1257, které se Bonaventura nezúčastnil, byl zvolen generálním představeným řádu, protože byl považován za nejschopnějšího. Jednalo se o poněkud kritické období, v němž se osvědčil jako moudrý zákonodárce, otec a učitel, který dovedl usměrňovat vnitřní disciplínu. Řád vedl po 17 let. V okružních listech upozorňoval na chyby a předkládal směrnicí k jejich odstranění. Odrážel také útoky vedené na řád zvenčí, které ze strany civilního kléru měly původ v žárlivosti na privilegia i úspěchy žebravých řádů, obzvláště na půdě university. Napsal proto několik spisů k obraně jejich ideálů i činnosti. K neznámějšímu patří Obrana chudých (Apologia pauperum).

I jako generální představený řádu zůstal v Paříži, ale podnikl řadu zahraničních cest do Španělska, Německa, Holandska, Anglie a Francie.

Byl plodným spisovatelem a sepsal latinsky 9 velkých svazků spisů. Česky vyšla kniha Putování mysli do Boha („Itinerarium mentis in Deum“). Tam zdůrazňuje: „Když se tážeš, jak se děje toto nejvyšší poznání Boha, pak se nedotazuj učenosti, ale všiměj si milosti; ne rozum, nýbrž srdce!“

V květnu 1273 byl Bonaventura papežem Řehořem X. jmenován biskupem v Albanu u Říma a kardinálem. Papež ho pověřil přípravou Druhého lyonského církevního koncilu. Do Lyonu přišel v listopadu 1273 společně s papežem a vedl přípravné práce. Sněm začal 7. 5. 1274 a zároveň se konala generální řádová kapitula, na níž se zřekl své funkce představeného. Na sněmu se dosáhlo

sjednoci s řeckými pravoslavnými, které však pro pozdější politické vlivy nezůstalo trvalým. Bonaventurovo objasnění sporných otázek se ale stalo základem i pro další jednání o sjednocení.

Ještě během konání koncilu se projevila Bonaventurova vyčerpanost a po krátké nemoci 15. července 1274 zemřel. Pohřben byl v lyonském kostele sv. Františka za účasti papeže a koncilového shromáždění.

Svatořečen byl papežem Sixtem IV. 14. 4. 1482 a v roce 1588 byl papežem Sixtem V. prohlášen za církevní učitele.

O sv. Bonaventurovi pronesl homilii sv. Otec Benedikt XVI. na generální audienci v r. 2010. Mezi jiným uvedl důvody sv. Bonaventury pro vstup k františkánům. Ve svatém Františkovi a v hnutí, které sv. František inicioval, spatřoval totiž sv. Bonaventura působení Krista. V dopise, adresovaném jednomu spolubratrovi, o tom napsal: „Před Bohem vyznávám, že důvod, proč jsem si nejvíce zamiloval život blaženého Františka, spočívá v tom, že se podobá počátkům církve a jejímu růstu. Církev vznikla z jednoduchých rybářů a potom získala proslulé a moudré učence; řehole blaženého Františka nebyla ustanovena lidskou rozvahou, ale Kristem.“ (Epistula de tribus quaestionibus ad magistrum innominatum).

Dále pak sv. Otec řekl: „Jaký je obraz svatého Františka, jenž vysvitl ze srdce a z pera jeho zbožného syna a nástupce, svatého Bonaventury? Podstatným bodem je František jakožto *alter Christus*, muž, který nadšeně hledal Krista. V lásce, která nutí k následování, se zcela připodobnil Jemu. Bonaventura ukázal všem Františkovým následovníkům živý ideál. Tento ideál, platný pro každého křesťana včera, dnes i navěky, byl představen také jako program pro církev třetího tisíciletí mým předchůdcem, ctihodným Janem Pavlem II.: „*Takovýto program*,“ napsal v listě *Nuovo Millennio ineunte*, „*je soustředěn v samotném Kristu, kterého máme poznat, milovat, následovat, abychom v něm mohli žít trinitární život a s ním přetvářet dějiny až do jejich dovršení v nebeském Jeruzalémě*“.

Podle pramenů z Internetu (stránky čes. kapucínů, RaVat, aj.)

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Životní jubileum

Drobná, skromná, usměvavá a slaví neuvěřitelné hezky kulaté životní jubileum. Vzorně vychovala 4 (slovy čtyři) dcery, svému manželovi je celoživotní věrnou oporou, svým 3 vnoučatům laskavou a milující babičkou, svým třem zeťům skutečnou „druhou maminkou“. Určitě už víte kdo že z našich farnic to je.

Ano, tou oslavenkyní je paní **Marie Fundová**. Moc jí přejeme, aby ji to zlaté láskyplné srdíčko nezahládilo, aby mohla dále rozdávat z jeho plnosti nejen své rodině, ale i všem dalším potřebným, o které se tak obětavě stará a pomáhá jim soucitně nést jejich životní obtíže.

At' jí Pán štědře naděluje ze své lásky a milosti, aby mohla i nadále být „ženou statečnou“ se všemi příslušnými atributy.

To jí k jejímu životnímu výročí vyprošují její spolufarníci.

ZAPOJILI JSME SE DO „NOCI KOSTELŮ 2011“

Jak jste si, milí bratři a sestry, zřejmě povšimli, naše farnost se zapojila do mezinárodního střeoevropského projektu Noc kostelů 2011. Večer v pátek 27. května se pro veřejnost otevřely všechny tři naše chrámy. Akce, která se poprvé konala v Rakousku, probíhala letos také v České republice (už podruhé) a na Slovensku.

Návštěvnost

Myslím, že košířská premiéra Noci kostelů, které jsme svými třemi kostely zapojili do téměř tisícovky chrámů, jež se té noci v naší zemi otevřely světu, nedopadla vůbec špatně. Ačkoliv propagace nebyla právě intenzivní a jistě by se měla pro příští ročník zlepšit, nemůžeme si stěžovat na nezájem. Kostel Nejsvětější Trojice, který byl otevřen jen na každopáteční bohoslužbu s adorací a tentokrát také na varhanní koncert, navštívilo – nepočítaje tedy přítomné farníky – asi 20 lidí. Architektura a program kostela sv. Jana Nepomuckého přilákalo asi 55 návštěvníků a do ticha kaple Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce vstoupilo asi 55 zájemců.

Příští rok bychom se rádi soustředili na masivnější prezentaci v médiích, ostatně také proto – jak mne upozornil toho času externí košířský farník Václav Plíšek –, že kostel sv. Jana Nepomuckého oslaví své sedmdesátiny. Když jsme v pondělí 13. června s Vítkem Bobysudem a Petrem Zborníkem měli možnost soukromě hovořit s naším arcibiskupem na Afterparty Noci kostelů v Beranově sále Arcibiskupského paláce, osmělili jsme se azatím ho alespoň neoficiálně pozvat na posvícení.

Bohatý program

Snažili jsme se s organizačním týmem zajistit pokud možno lákavý program. Měl být takový, aby mohl i nevěřícím nebo jinak věřícím zprostředkovat co možná nejlépe a nejvíce z kulturního a duchovního pokladu katolického křesťanství, nebo lépe vyjádřeno – z bohatství NAŠEHO duchovního a i společenského života.

V kostele Nejsvětější Trojice jsme samozřejmě ponechali v programu mši svatou i s adorací, protože čím jiným začít Noc kostelů, že? Následoval krátký varhanní koncert Lenky Klodnerové-Novotné, která na dýchavičný nástroj u Nejsv. Trojice, jehož motor neutáhne měchy při vytažení všech potřebných rejstříků, přednesla tři skladby Johanna Sebastiana Bacha. Tato hudebnice a matka dvou chlapců studovala klavír a varhany na Pražské konzervatoři, na AMU v Praze varhany, na ETF Univerzity Karlovy v Praze teologii a religionistiku (dosažení doktorátu). Koncertuje doma i v zahraničí a v současnosti působí jako pedagog na Pražské konzervatoři. Potom byl kostel ještě hodinu otevřen pro individuální prohlídku případných návštěvníků.

Kostel sv. Jana Nepomuckého v Praze-Košířích je vynikajícím dílem architekta Jaroslava Čermáka, a tak nebylo nic přirozenějšího, než že z toho budeme v programu těžit. Uskutečnily se komentované prohlídky, při kterých byla představena stavba i její vnitřní výzdoba a zařízení, které také navrhoval architekt Čermák, promítala se i obrazová dokumentace, jako třeba pracovní či nerealizované varianty architektonických návrhů stavby, oltáře, kazatelny apod. Mottem Noci kostelů 2011 byl sedmý verš Žalmu 77: „Připomínám si noc co noc, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá,“ a tak se druhým těžištěm programu stala hudba. Přednostní zahajovací vystoupení patřilo našemu varhaníkovi panu Janu Plíškovi, který předvedl to nejlepší ze svého repertoáru. Velký úspěch sklídil skautský smíšený pěvecký sbor Cantuta a velmi obohacující byla vzácná hudební návštěva rodiny Radových, kteří se do košířské farnosti moc rádi podívali. „Zlatým“ hřebem večera byly lesklé žestě dua bratří Drábových, kteří mezi sebe pozvali ještě kolegyni trumpetistku.

S velmi kladnou odezvou a zájmem veřejnosti se setkalo otevření *kaple na Klamovce*, zvláště těch, kteří kolem ní denně spěchají do práce či domů nebo venčí své psy. Nepřítomnost elektrického osvětlení byla předností, protože malému baroknímu interiéru sluší zlatý svit hořících svící. Nabízeli jsme proto těm, kdo vstoupili, především prostor pro ztišení a individuální prohlídku.

Čeká nás Noc kostelů 2012

Z letošní Noci kostelů jsme měli dobrý pocit. Rádi bychom jako tým zorganizovali v košířských kostelech i příští ročník a ochotu projevíli ještě té zmoklé májové noci i někteří účinkující.

Jsm rádi, že se programu zúčastnili také mnozí farníci, protože smyslem Noci kostelů rozhodně není otevírat prázdné chrámy, ve kterých návštěvník nezavadí o živého křesťana, kromě některých účinkujících a organizátorů. Spíš by to měla být „návštěva u sousedů“, setkání s lidmi, případně i s Bohem, se světem živé víry, nikoliv jakási šarada v pustém chrámu. Když tedy bude účast

domácích příští rok ještě hojnější, bude to jen dobře, a pokud se do organizačního zajištění programu a průběhu akce zapojí svými náměty i praktickou pomocí víc ochotných duší (a samozřejmě také těl) bude to velmi vítáno, neboť se tím celková kvalita košířské účasti na Noci kostelů 2012 jen pozdvihne. Každopádně je potřebné posílit pro příští rok organizační tým.

Velké díky patří všem účinkujícím, kteří – ačkoliv většina z nich nejsou členy naší farnosti – ochotně a velmi obětavě přišli, aby jakoby pod naším jménem prezentovali bohatství, které nám bylo svěřeno Bohem, jeho Církví a prací a životem generací.

Je také třeba poděkovat všem ochotným pomocníkům, ale neučiním tak jmenovitě, protože bych jednak nerad někoho opomněl, což by se jistě stalo, a jednak bych je nerad uvedl do situace, aby se o nich mohlo říci: „Hle, už mají svou odměnu!“ – takto alespoň vzroste nezničitelný poklad jejich zásluh v nebesích.

Pokud vás, milí farníci, napadne, čím bychom mohli naplnit program Noci kostelů 2012, se zájmem a s vděčností přivítáme

vaše podněty i praktickou pomoc.

Za organizační tým košířské Noci kostelů

Ondřej Prokop Vaněček

Spojení: tel.: 242 412 677; mobil: 776 826 733; e-mail: ondravan@seznam.cz

Farní výlet do Kutné Hory a okolí

Krásného sobotního rána 4. června jsme se spolu s přihlásivšími se farníky vydali na pouť do Kutné Hory a okolí. Cesta nebyla příliš dlouhá a proto nebyla ani nutná zdravotní pauza. Jeli jsme přímo do Kutné Hory, na jejímž okraji jsme měli první zastávku, a to v kostnici v Sedlci.

Malá nahnutá stavba na prostorném hřbitově je jedním z děl tehdy mladého architekta Jana Blažeje Santiniho. Vlastně to nebylo tak úplně jeho dílo – homole z kostí a lebek začal kupit jeden mnich. Santini pak pouze nad dílo postavil kostnici, „okrášlil“ je girlandami, obrovským lustrem a jinou výzdobou – vše z lidských kostí, obětí husitských válek a moru, z nedalekého hřbitova. O patro výš už to bylo veselejší. Tam byla kaple – symbol vzkříšení.

Druhým bodem programu byla návštěva katedrály Nanebevzetí Panny Marie. Štíhlá, dlouhá stavba ve stylu barokní gotiky měla krušnou historii. Neušla zkáza, ale ujal se jí již zmíněný Santini a dal ji nynější podobu (alespoň co se týče stavby jako takové, výzdobu, malbu, sochy – to předělávali jezuité). Zde jsme v jedné boční kapli měli mši sv., při které poprvé ministroval malý Pavlík Plíšků.

Protože už se blížilo poledne, popojeli jsme Na Krétu, kde už na nás čekali s obědem. Asi jsme byli všichni hladoví, jelikož jsme rychle slupli maso i brambory a tudíž jsme získali hodinku k dobru. Inu, posunuli jsme trošku program a vyrazili ke chrámu svatě Barbory dřív. Cestou byla možnost posedět u kávy či vylízat zmrzlinu nebo se jen tak projít okolo.

Chrám je gotický s typickými prvky – chrlice, věžičky, lomená okna. Paní průvodkyně vyprávěla, že na jeho stavbu přispívali úplně všichni obyvatelé Kutné Hory – od nejchudšího havíře po samotného císaře. Stavbou chtěli předčít katedrálu sv. Víta v Praze, ale z nedostatků financí museli z provizorní zdi na konci chrámu udělat zeď pořádnou a konečnou. I tak je to stavba velice impozantní a tvoří výraznou scenérii celého města.

Po prohlídce následoval přesun do nedalekého kostela sv. Jana Nepomuckého. Zde se průvodcovství ujal náš Otec s papírovým průvodcem. Když jsme našli všechny obrazy a sochy (pravda, některé jsme nenašli, ale to bylo proto, že tam nebyly) a pomodlili se, sešli jsme náměstím opět k autobusu a popojeli do Církvice - Jakuba k raritě střední Evropy – románskému kostelíku sv. Jakuba, který je unikátní výzdobou jižní stěny hlavní lodi románskými plastikami.

Ani tento vcelku malý kostelík – vysvěcený r. 1165 - nebyl zcela ušetřen krušné historie. Husité ho naštěstí nestihli moc poničit, ale přesto se dočkal několika ošklivých zásahů, ať už od Švédů, kteří odsekali některé sochy nebo během stavebních úprav, které byly zřejmě původně zamýšleny k jeho dobru, jako přestavba v renesančním stylu (to zmizela románská okna, několik náhrobků, píšely z varhan apod.)

Nedaleko odtud je vojenské letiště, takže duchovní klima rozptylovaly kroužící gripeny. To ale nevadilo, jelikož prohlídky už byl konec a některé pilné a spolehlivé věrné farnice nabízely různé koláčky a buchtíčky, které určitě přišly každému k chuti. Po posílnění jsme vyjeli zpět. Tentokrát jsme zdravotní pauzu měli a byla krásná, protože u pumpy na obzoru zářila duha.

Do Prahy jsme dorazili v pořádku, naplnění novými poznatky a vděční všem, kteří se ujali nejen příprav pouti ... a hlavně Pánu Bohu.

A už se těšíme na další poutní výpravu. Kampak asi bude?

A.K.

POD KŘÍDLY BEURONSKÝCH CHERUBŮ

Na neděli Nejsvětější Trojice se košířští fandové farních výletů vypravili dobýt tentokrát kótu, která leží nedaleko – Domov sv. Karla Boromejského v pražských Řepích.

Farníci bičováni deštěm pronikli do Domova po třetí hodině odpolední a zahnízdili v kostele Svaté Rodiny. Protože představená Domova sestra Konsoláta, která nás chtěla osobně přivítat, zrovna musela zahájit koncert v jiné části objektu, měli návštěvníci z Košíř dostatek času rozjímat v barevném světle vitráží nad nádherou i teologickým bohatstvím nástěnných maleb, jimiž beuronští benediktini z emauzského kláštera* pokryli celou plochu stěn a stropů chrámu. Otec Lohel posloužil

svou znalostí latiny, a překládal texty u jednotlivých biblických výjevů, protože dnes už je tento globální jazyk Církve mezi katolickými křesťany téměř zapomenutý.

Když se pak sestra Konsoláta energicky přirýtila, podmanila si návštěvu jakýmsi nadšeným úsměvem a poutavým, bohatým vyprávěním o historii řádu tzv. boromejek, a především o pohnutých dějinách řepského Domova a kostela, v němž se v letech rudé totality Svatá Rodina a andělé vznášeli nad zaparkovanými socialistickými traktory.

Čtyři světy pod jednou střechou

Řepský domov je druhým pražským domem boromejek, které do metropole na Vltavě přišly v roce 1837. Původně byl dům určen péči o sirotky, později sloužil jako ženská věznice; sloužil jako hospodářské zázemí pro Nemocnici Pod Petřínem. Po více než 80 letech plodné činnosti přichází zrušení věznice a násilné vystěhování sester. Během let umlčení sloužil dům Výzkumnému ústavu zemědělské techniky. Po roce 1990 byl Domov obnoven může opět sloužit naplňování základního poslání sester boromejek. Domov dnes naplňuje své zčásti obnovené, zčásti zcela nové poslání jako ošetrovatelský ústav, poskytující sociální a zdravotní pobyty na lůžkovém oddělení i v denním stacionáři – a současně jako Oddělení výkonu trestu pro ženy, které zde nacházejí dobré podmínky pro bydlení a rozmanité pracovní možnosti. Tak se pod křídly andělů a mocnou přímlovou Svaté Rodiny a sv. Karla Boromejského setkávají čtyři světy – svět starých a nemocných lidí, svět řeholních sester, svět civilních zaměstnanců a dobrovolníků a svět odsouzených žen –, aby spoluvytvářely prostředí vzájemné služby a spolupráce.

Ve společenství Svaté Rodiny

Kostel Svaté Rodiny v Řepích byl postaven jako součást areálu kláštera sester boromejek a byl vysvěcen v roce 1861. Pro jeho pozdější výzdobu ve stylu beuronského výtvarného kánonu byly použity hlavně biblické motivy ze života Svaté rodiny. Pozoruhodný je ovšem také velký počet vyobrazení různých andělů, kteří celý prostor naplňují jakýmsi nadzemským odlehčením.

Historie celého řepského objektu byla po roce 1948 pohnutá. Kostel byl uzavřen, zařízení interiéru rozkradeno nebo zničeno a vnitřní prostor sloužil jako dílny a garáže pro zemědělskou techniku, a to až do roku 1992. Po navrácení boromejkám byl kostel nákladem kongregace (téměř 10 milionů korun) znovu zpřístupněn. Dnes slouží jako duchovní srdce Domova sv. Karla Boromejského a jako hlavní kostel živé farnosti řepského sídliště. Při zprovoznění kostela byly z finančních důvodů

provedeny jen nejdůležitější restaurátorské práce – odstranění přemalby a fixace zachovalých částí. Dnes jsou zrestaurovány všechny malby hlavního bohoslužebného prostoru kostela, na svou obnovu ještě čekají nyní už vyčištěné malby ve vstupních prostorách objektu. V kostele proběhne každoročně kromě bohoslužeb také mnoho koncertů, výstav a jiných akcí, a je tak jedním z kulturních center lokality a také chloubou všech obyvatel Řep a farnosti.

Krátké, ale naplněné setkání

Když nám sestra Konsoláta vše zevrubně povyprávěla, byla odvolána ukončit koncert, paralelně probíhající v jídelně Domova, aby se posléze vrátila zodpovědět naše zvědavé dotazy. Dala k dobru i veselou příhodu ze svého univerzitního studia, kdy šla na zkoušku k jakémusi Klinderovi, ale zdálo se jí, že je to Otec Lohel, kterého znala, a tak jí celou zkoušku ztížilo neodbytné dilema, jedná-li se o jednu a tutéž osobu, nebo o dvojníky.

Populární „patron“ Domova

Řepský dům boromejek má ještě jednu zajímavost – jednoho nekanonizovaného patrona, kterým byl lidovými legendami opředený pověstný loupežník Václav Babinský, který si za svou nezákonnou profesi vysloužil dvacetiletý žalář. Vězněn na brněnském Špilberku, měl pro dobré chování volnější režim a pracoval jako ošetřovatel v ústavní nemocnici. V trestnici v Kartouzích u Jičína se setkal s boromejkami – toto setkání ho proměnilo. Jeho obrácení bylo takové, že mu sestry svěřily práci zahradníka a mohl se pohybovat i mimo věznici. Když trest Babinskému vypršel, žádal, aby mohl zůstat dále ve službě. Později přešel do Řep. Bývalý lapka, nyní zahradník Miller, se prý hodně modlil a četl duchovní literaturu a rozčiloval se, že mu lidé „kradli ze zahrady květiny a jahody“. U jeho hrobu na místním hřbitově se objevují i dnes čerstvé květy.

Ondřej Prokop Vaněček

*) Výzdoba je pojata ve stylu tzv. beuronské umělecké školy. Jejím zakladatelem byl P. Desiderius Lenz z benediktinského opatství Beuron v Německu. Tam v polovině minulého století vznikla komunita řeholníků, kteří ve svém mnišském životě kladli důraz na duchovní umění, jak hudební, tak výtvarné. V malířství a sochařství se jednalo o jedinečnou syntézu starokřesťanského umění, byzance i gotiky, obohacenou dokonce o prvky umění egyptského. To vše bylo ještě oživeno vlivem tehdy moderní secese. Tím byl vytvořen zcela nezaměnitelný styl, který byl v Čechách zastoupen pouze v několika kostelech. Nejznámějšími objekty

v Praze bylo opatství Na Slovanech a klášter benediktinek na Smíchově v Holečkově ulici. Osobitý styl „beuronské školy“ ovlivnil tvorbu mnoha vynikajících umělců, jakými byli např. architekti Josip Plečnik a Jan Kotěra či malíři Alfons Mucha a Paul Sérusier.

Prameny:

www.domovrepy.cz

Jana Outratová: I císař, i loupežník. (Dostupný z WWW: <http://www.cesky-dialog.net/clanek.php?idcl=223&aidci=>)

OKÉNKO HUMORU - NEMOC NÁMOŘNÍ

Nemoc námořní záleží v tom, že člověk vrhne. Některý člověk dostává nemoc tu, třebať se plavil v sebemenším plavidle, někdo ji nedostává nikdy, avšak takových lidí je málo.

Nemoc ta jest nakažlivá, to jest spatří-li neb slyší-li zdravý posud člověk jiného na lodi vrhnouti, musí obyčejně také.

Nejpěknější poslechnutí bývá takhle v noci, když každý na lůžku odpočívá a koráb se začne houpat. Tu začne jeden honit davida, druhý ho slyší a začne též, jiní slyší ty dva a z dueta se udělá terčeto, kvarteto, kvinteto atd, až pak unisono ze všech loží ozývá se krkání, nucení a burácení.

Zkusil jsem to, pluje na švédské lodi Gautaiod. Vprostřed lodi byl sál, po stranách byly malé komůrky a v každé dvě lůžka nad sebou. Komůrkám těm říkají „koje“. Ve všech kojích pak je slyšeti všecko, co se na lodi děje. A to byl s tím davidem, jehož asi čtyřicet lidí zároveň honilo, přemilostný koncert.

Proti nemoci námořní není nic platno. Dle mé zkušenosti je nejlépe lehnout si, cítíme-li, že by se mohla námořní nemoc přiblížiti. Jestli to dobře cítiti, protože se kormoutí žaludek. Lehne-li však člověk a nechá tělo své kolébat se podle lodi, vydrží obyčejně plavbu.

Že nemoc ta z podráždění nervů přichází, o tom jsem se přesvědčil sám a velmi jasně. Když jsem ploul ze Švédské země domů, byla notná bouřka a v kojích honil jeden přes druhého davida. Pode mnou ležel Švejda a já jsem se ho ptal, bude-li také nemocný. On mi odpověděl, že jaktěživ neměl nemoci námořní. I pomyslím si „já Čech, nemohl bych tolik vydržet, co ty, Švejdo ?“. I předsevzal jsem si, že ze vzdoru vrhnouti nebudu, a hle !, předržel jsem bouřku, v kteréžto i tři námořníci davida honili a mimo mě a Švejdu všichni pocestní taktéž nemocni byli.

Pro potřebu a k potěše přátel námořních z knihy **Domácí lékař** (učení o člověku ve stavu zdravém a chorobném) od **Dr. Jos. Pečírky** z roku 1886 vybral **Karel Pávek**.

OKÉNKO VÍRY

JINÉ LITURGICKÉ SLAVNOSTI

Svátostiny

351. Co jsou svátostiny?

Jsou to posvátná znamení ustanovená církví, která posvěcují různé životní situace. Tvoří je modlitba, doprovázená znamením kříže a jinými znameními. Mezi svátostinami zaujímají důležité místo požehnání, která jsou chválou Boha a prosbou o jeho dary, zasvěcení osob Bohu a vyhrazení předmětů a místa pro bohoslužbu.

352. Co je to exorcismus?

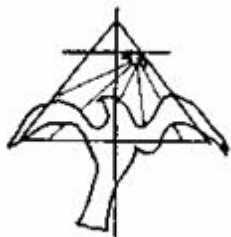
Exorcismus se koná, když církev s autoritou prosí ve jménu Ježíše, aby některá osoba nebo předmět byly chráněny proti vlivu zlého ducha a vymaněny z jeho poroby. Jednoduchý exorcismus se provádí při křestním obřadu. Slavný exorcismus, nazývaný *velký exorcismus*, může provádět pouze kněz pověřený biskupem.

353. Jaké formy lidové zbožnosti doprovázejí liturgický život církve?

Náboženské cítění křesťanského lidu si našlo v každé době své projevy v různých formách zbožnosti, které obklopují svátostný život církve, jako například uctívání ostatků, návštěvy svatyně, pouti, procesí, křížová cesta, růženec. Církev osvěcuje světlem víry a podporuje autentické formy lidové zbožnosti.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

Košířský farní list

ZÁŘÍ

JMÉNA PANNY MARIE

Jméno ve spojení s osobou není pouhým shlukem hlásek, ale má zvláštní význam. Bývá spojováno se ctí. Mladým lidem se dává např. povzbuzení, aby dbali na své dobré jméno, což je jiné vyjádření pro dobrý charakter, který nejvíce zdobí člověka. Někomu nemůžeme přijít na jméno, protože je nám velmi protivný. Jménem jiného člověka něco pronášíme nebo konáme, abychom splnili jeho vůli nebo přání. Zastupujeme tak jeho osobu.

V duchovním životě však jméno získává ještě větší důležitost. Je spojováno s udělením svátosti křtu a biřmování. Je uděleno k vyjádření novosti života zasvěceného Bohu v řeholním společenství. V těchto případech má jméno vztah k patronovi, od něhož nositel jména očekává přímluvu a čerpá také inspiraci z jeho životního příkladu. Každého Bůh zná a volá jeho jménem, což je důkazem skutečnosti, že proniká naprosto dokonale v plné pravdivosti do tajemství jeho osoby.

V této souvislosti můžeme chápat také liturgické slavení JMÉNA PANNY MARIE, které je spojeno s datem 12. září.

Slavnost Jména Panny Marie se původně slavila v 16. století jako místní svátek ve Španělsku (schválena r. 1513). Za papeže Sixta V. r. 1587 byla znovu potvrzena pro španělskou diecézi Cuenskou a stanovena na 17. září. Krátce potom se rozšířila v Toledsku a za Řehoře XV. v celém Španělsku. Po odvrácení mohutného vpádu mohamedánů do střední Evropy vítězstvím polského krále Jana Sobieského u Vídně 12. září 1683 ji zavedl papež Inocenc XI. (dekretem ze dne 25. listopadu 1683) jako děkovnou slavnost pro celou církev, když ji stanovil na neděli v oktávu Narození Panny Marie. Liturgickou reformou Pia X. byla přesunuta na 12. září, kdy církev uděluje za obvyklých podmínek plnomocné odpustky.

Jméno Panny Marie je jméno naší nebeské Matky. Je to jméno, které je nám po nejsvětějším jménu Ježíš nejdražší. K němu upínáme vedle jména Spasitele celou svou naději ve spásu a toužíme je ve smrti naposledy vyslovit spolu se jménem našeho Pána. Sv. Otcové je rádi a s horlivostí vykládali. Vyvozovali z něho všechny výsady i přednosti Matky Vykupitelovy. Existuje celá řada výkladů slovního významu jména Maria. Který výklad je nejoprávněnější, nelze s naprostou jistotou doložit. V liturgii je nejrozšířenější výklad: Maria = Paní – krásná – a hvězda mořská.

Svátek Jména Panny Marie je rodinným svátkem církve. Jsou to jmeniny naší duchovní Matky. Po narozeninách 8. září slavíme tento den jako jmeniny Panny Marie.

Zároveň je to děkovný den za záchranu křesťanství a křesťanské kultury ve střední Evropě před hrozbou zátopy islámu koncem 17. století. Právě 12. září 1683 po mši sv. před obrazem Panny Marie na hoře sv. Leopolda u Vídně byl zadržen mohutný vpád islámu do středu křesťanské Evropy.

Křesťanská víra se ve své čisté kráse znovu rozvíjí v srdci člověka, který se svobodně rozhoduje k přijetí tohoto daru. Nelze se ani dnes spoléhat na nějaký automatický přenos víry.

Panna Maria je Matkou naší víry, učí nás věřit, vychovává nás k správnému prožívání víry a přimlouvá se za její růst v našem srdci. Proto k ní s důvěrou volejme i v této dramatické době:

Pamatuj, láskyplná Panno Maria, že nikdy nebylo slýcháno, že bys opustila toho, kdo se utíkal pod tvou ochranu, kdo vzýval tvou moc, kdo prosil o tvou přímluvu. V této důvěře se také já k tobě utíkám, Panno panen a Matko. K tobě přicházím, před tebou stojím a lituji svých hříchů. Dobrá matko Věčného Slova, neodvracej se od mých proseb, ale slyš je a vyslyš.

Obnovujme také pravidelně a zvláště ve výroční den svého křtu svůj křestní slib a zasvěcením Panně Marii se dávejme k dispozici pro Boží království:

Maria, má dobrá matko, dnes ti znovu svěřuji sebe se vším, co jsem a co mám. Tobě svěřuji i své rozhodnutí dávat Bohu první místo a přijímat jeho vůli za svou. Pomoz mi dosáhnout svatosti a jednou se radovat s tebou a svatými u tvého Syna.

P.L.

Liturgický kalendář

září 2011

2.	pátek	První pátek v měsíci
3.	sobota	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4.	NEDELE	23. neděle v mezidobí
7.	středa	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8.	čtvrtek	Svátek Narození Panny Marie
9.	pátek	Sv. Petra Klavera, kněze
10.	sobota	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
11.	NEDELE	24. neděle v mezidobí
12.	pondělí	Jména Panny Marie
13.	úterý	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14.	středa	Svátek Povýšení svatého kříže
15.	čtvrtek	Památka Panny Marie Bolestné
16.	pátek	Památka sv. Ludmily, mučednice
17.	sobota	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
18.	NEDELE	25. neděle v mezidobí
19.	pondělí	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20.	úterý	Památka Sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chong Ha-sanga a druhů, mučedníků
21.	středa	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23.	pátek	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
25.	NEDELE	26. neděle v mezidobí
26.	pondělí	Sv. Kosmy a Damiána
27.	úterý	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28.	středa	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA - hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29.	čtvrtek	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30.	pátek	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Mše svaté na Klamovce

Od pondělí 5. září budou pokračovat pondělní a úterní bohoslužby v kapli Na Klamovce od 7.30 hod.

Výstav Nejsvětější Svátosti

Eucharistický výstav bude v kostele Nejsvětější Trojice ve středu 14. září a v pátek 16. září vždy od 16.30 do 17.30 hod. s následnou mší sv.

Bohoslužby v kostele sv. Jana Nep.

Během září by měly být v plném rozsahu obnoveny bohoslužby v kostele sv. Jana Nep., kde se během července a srpna uskutečnila výměna svodů dešťové vody ve zdivu kostela. Byla to poslední část mohutné rekonstrukce, která si vyžádala značné pracovní nasazení a finanční úhradu v hodnotě přes 350.000,- Kč. Vřelé díky všem, kteří se na tomto náročném díle jakýmkoliv způsobem podíleli.

Výuka náboženství

Do konce měsíce září je možné přihlásit děti na katechezi, pro kterou by byl velmi vhodný čas ve čtvrtek od 15.00 do 15.45 hod. Bude však třeba konsultovat tento termín s rodiči přihlášených dětí podle jejich školního rozvrhu. Rodiče se mohou domluvit osobně s P. Loheliem. Výuka bude zahájena v prvním říjnovém týdnu.

Schůze farní rady

V pátek 9. září bude další schůze farní rady v domečku u kostela Nejsvětější Trojice po bohoslužbách.

Setkání v domečku

V pátek 16. září bude po bohoslužbách v domečku u Nejsvětější Trojice pokračovat společné zamýšlení nad Božím slovem.

Katecheze

Katecheze pro dospělé budou pokračovat v sobotu 1. a 15. října ve farním sále u sv. Jana Nep. po skončení bohoslužeb. Tématem bude Pentateuch.

Úmysly Apoštolátu modlitby na září

- 1. Za učitele, aby svým žákům předávali lásku k pravdě a vychovávali je k opravdovým mravním a duchovním hodnotám.**
- 2. Aby křesťanská společenství na asijském kontinentě horlivě hlásala evangelium a vydávala radostné svědectví o kráse víry.**
- 3. Za to, aby všechna společenství v církvi, zejména ve farnostech a rodinách, poskytovala pomoc a věnovala pozornost těm, kdo byli pokřtěni nebo se na křest připravují.**

Svatý Vincenc de Paul, kněz – památka 27. září

Svatý Vincenc se narodil r. 1581 v chudé rolnické rodině ve vesnici Pouy v Gaskoňsku na jihozápadě Francie. Přídomek „de Paul“ je asi nutno chápat jako příjmení. Jeho otec se jmenoval Jean de Paul. (Nenašel jsem nikde v pramenech nějaké místo Paul nebo Paula, které by bylo spojeno s jeho životem.)

Prožil dlouhý a bohatý život. Od mládí měl touhu studovat. Základní studia absolvoval u františkánů v nedalekém městě Dax, teologii studoval v Toulouse. Vysvěcen na kněze byl r. 1600. Pak pokračoval ve studiu dál a živil se jako domácí učitel. V této době vyřizoval nějakou záležitost v Marseille a při zpáteční plavbě byl unesen piráty a strávil dva roky v Tunisu v otroctví. Pak se mu zdařilo utéci a strávil nějakou dobu v Římě.

Do Francie – do Paříže se vrátil r. 1609. Stal se členem pařížského společenství kněží Oratoria. Zakladatelem Oratoria byl Pierre de Bérulle, který měl na Vincence velký duchovní vliv.

Hluboký vliv na něj mělo i pozdější setkání se sv. Františkem Saleským a se sv. Janou Františkou de Chantal.

Zastával pak různé funkce. Byl farářem v Châtillon-les-Dombes. Tam poznal velkou bídu chudých lidí na venkově a založil první ženské charitativní společenství. Podle tohoto vzoru začaly vznikat v mnoha městech ještě v téže roce první charitativní spolky (Dames de la Charité).

Byl duchovním v rodině Madame Gondi, jejíž muž byl vrchním velitelem galejních prací. Vincenc se tak stal kaplanem pro galejníky a podařilo se mu zmírnit těžké podmínky, v nichž žili.

A snažil se i o duchovní povznesení venkovského lidu. Založil r. 1625 Kongregaci kněží misionářů (Congregatio Missionis), kteří jsou většinou nazýváni lazaristé podle pařížského kostela sv. Lazara (nezaměňovat s rytířským řádem sv. Lazara) nebo vincentini. Jejich úkolem bylo konat lidové misie srozumitelné venkovanům a pečovat o výchovu kněží.

Od roku 1624 spolupracuje při své charitativní činnosti s Louisou de Marillac (svatořečenou r. 1934). Konečně v roce 1633 zakládá společně s ní společnost Dcer křesťanské lásky (Filles de la Charité) povolané sloužit chudým. Vzniká nová forma náboženského společenství žen, které žijí svůj život ve společenství podle evangelních rad mimo klauzuru. Dokonalá připravenost ke službě ospravedlňuje život ve světě mimo klauzuru, protože pro Vincence znamená služba Bohu a služba lidem jedno: „Sloužit chudým znamená jít k Bohu.“ Tato myšlenka ovlivnila i další vývoj ženských řeholí.

Pomáhal všem potřebným – postiženým třicetiletou válkou, postiženým povodněmi v Paříži i dalším. Prosazoval myšlenku, že charitativní práce musí být organizovaná. Sám byl vynikající organizátor a dokázal si najít vhodné spolupracovníky.

Vincenc de Paul zemřel 27. září 1660 v Paříži. Jeho ostatky odpočívají v kostele lazaristů v Paříži, jeho srdce je uctíváno také v Paříži v kapli Zjevení v mateřinci Dcer křesťanské lásky na Rue du Bac.

Blahoslaveným byl prohlášen papežem Benediktem XIII. r. 1729 a svatořečen 16. 6. 1737 papežem Klementem XII. Papež Lev XIII. ho r. 1885 prohlásil patronem všech charitativních organizací.

I u nás jsou myšlenky sv. Vincence stále živé. Působí tu Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul. Sídlo české provincie je v Kroměříži. Tato kongregace byla založena v Rakousko-Uhersku r. 1842 v duchu myšlenek sv. Vincence. Působí u nás i členky slovenské provincie Společnosti dcér křesťanské lásky sv. Vincenta de Paul.

Ve Šternberku působí jako příspěvková organizace Vincentinum. Vincentinum dříve působilo v Praze-Břevnově, pečovalo o postižené osoby, zvláště mládež, a vydávalo známé kalendáře ke čtení, které my starší dobře pamatujeme.

V Dobrušce působí lazaristé ze slovenské provincie.

Závěrem dvě myšlenky svatého Vincence de Paul:

- Lidé jsou spolu vnitřně spojeni, žijí „jeden v druhém“, neboť žijí v Kristu. Člověk, který někomu jinému pomáhá žít, pomáhá žít Kristu a pomáhá žít všem ostatním lidem.
- Nejdeme k Bohu bezprostředně. Cesta vede skrze bližního. S citovou láskou k Bohu se musí spojovat činná láska k bližnímu.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encycl., Santiebeati, stránky sester Vincentek aj.)

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

NEKROLOG

Dne 15.července 2011 , v nedožitých 77 letech, opustil naše společenství bratr

Stanislav Dobeš.

Do rodinného hrobu na hřbitově Na Kotlářce byl uložen 21.7.2011, zádušní mše sv. za něj byla sloužena 24.7. v kostele Nejsvětější Trojice.

Z našeho středu odešel jeden z nejaktivnějších členů farnosti, který v ní žil již od svého dětství. Převzal štafetu po svém otci, který byl spoluzakladatelem Spolku přátel košířských kostelů a velmi se zaslužil o vybudování kostela sv. Jana Nepomuckého. Stanislav se brzy stal předsedou Spolku a tuto funkci, spolu s vedením archivu, vykonával poctivě a svědomitě dlouhá léta až do své smrti. Stejně tak poctivě pracoval dlouhodobě i jako funkcionář v KDU-ČSL. Byl věrným celoživotním skautem, členem střediska Mawadani. Od dětství ministroval a k této službě se vrátil v dospělosti po rekonstrukci kaple Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce. Kaple byla doslova „jeho“, staral se o ni s velkou láskou a obětavostí.

Byl vždy v předstihu na ranní mši, pro celebranta připravoval bohoslužebná roucha a liturgické texty a zejména při adventních rorátech zapaloval v kapli všechny svíce a lampičky, aby dávaly nejen světlo a jas, ale aby také alespoň trochu zahřály studenou atmosféru promrzlé kaple.

Kéž mu svítí jasné světlo věčné a hřeje ho láska Boží tam, kam nás po velkém utrpení předešel. Jeho košířští spolufarníci na něj budou s vděčností vzpomínat v modlitbách.

R.I.P.

Výměna svodů v kostele sv. Jana Nepomuckého

Jak víte, přes prázdniny se uskutečnila výměna zbývajících svodů dešťové vody. Na akci jsme získali dotaci od Ministerstva kultury ve výši Kč 150.000,-. Bez této dotace bychom nemohli všechny svody opravit. Celková částka na rekonstrukci je Kč 360.000,- a bude pravděpodobně navýšena o vícepráce, které se objevily při rekonstrukci. Celkově musím konstatovat, že kvalita práce za Protektorátu nebyla nijak úžasná.

Pro zajímavost: Na stromu života v levé dolní části můžete vidět velkou skvrnu. Tato skvrna

nepochází z levého svodu, jak by intelligence velela. **Je to z pravého svodu**, který je nelogicky veden pod stropem, pak prostředkem stromu života a pak šikmo vlevo. To prokázal kamerový průzkum, který se musel udělat. Nikdo tomu nechtěl věřit. Samotné práce komplikovalo i počasí. Časté deště též způsobily zpoždění prací. Nakonec byly vyměněny svody u varhan, které procházejí sakristií, svod u vstupu do kostela, kde jste si mohli všimnout mokrého kruhu uprostřed stěny a dále svod v zadní části kostela na kůru. Pravý svod u stromu života se musel vést nově po vnější straně kostela na spodní strop a odtud poteče voda nově opraveným svodem u varhan.

Při této příležitosti bylo potřeba zajistit pochodovou lávku. A to nad luxfery osvětlujícími strom život. Plastová střecha byl dobrý nápad, jenomže nikdo nedomyslel jak se dostat přes plastovou střechu a nezničit ji. Dále nebyla na západní straně kostela přístupná střecha nad varhanami. Byly zde umístěny úchytné kruhy a hliníkový žebřík byl zavěšen na vnitřní straně atiky (pohledově není nic vidět).

Další věcí, provedenou navíc, je přivedení rozvodných sítí do místnosti u varhan. Zde plánujeme instalovat kuchyňský kout, který poskytli Petr a Veronika Zborníkovi. K tomu, aby kuchyňka byla funkční, bude potřeba instalovat podlahu, oddělit varhany od místnosti a vymalovat. Prvotně je třeba položit roštovou dřevěnou podlahu a vymalovat (to zvládneme sami). Podlaha bude stát cca 50.000,- Kč. Tyto peníze nemáme, proto je tu opět **prosba farníkům o peněžní příspěvky**, aby bylo možno dotáhnout tento záměr do cíle.

Dále budou vymalovány ty části kostela, které se desítky let nemalovaly. Některé části kostela zatím pro nedostatek financí vymalovány nebudou.

V době rekonstrukce kostela sv. Jana Nep. došlo k vandalskému útoku na kapličku na Klamovce. Byl ukraden měděný plech v úžlabí. Přitom byly zničeny dvě řady střešní krytiny. Oprava stála 18.000,- Kč. Dle mého názoru ubohý zloděj za plech dostal tak cca 300,- Kč.

Celkové vyúčtování rekonstrukce svodů při psaní tohoto článku není k dispozici, bude uvedeno v příštím čísle.

Na závěr děkuji všem, kteří se podíleli na brigádě při úklidu kostela sv. Jana Nep. před i po rekonstrukčních pracích.

Případným dárcům na účely dokončení celého záměru upřímně Zaplat' Pán Bůh.

Vítek Bobysud

Výlet farníků na Šluknovský výběžek

Dne 31.7. vyrazila z Košíř skupina farníků ve složení Vítek Bobysud, Jarda a Václav Drábovi, novomanželé Křížovští a Veronika Zborníková se svým potomstvem Klárkou, Liduškou a Václavem. Cesta do pensionu Chaloupka ve Velkém Šenově proběhla bez problémů a tak jsme se okolo 18:30 ubytovali. Pension je velmi příjemný s jedinou vadou a to, že majitelé uvnitř kouří. Po večeři jsme dostali velmi fundovaný a dlouhý výklad o tom co stojí zato ve Šluknovském výběžku a okolí navštívit. Pak jsme ochutnali dovezené víno, zahráli si společenské hry a šli spát.

V pondělí 1.8. jsme vyrazili na kozí farmu v Nové Vísce, kde jsem ochutnali a zakoupili kozí sýr, objednali kozle na čtvrtěnní grilování a po pohlazení mnoha koz jsme pokračovali do Rumburka. Zde jsme čekali cca. hodinu na Václava, který přijel autobusem. Nakonec jsme se naobědvali a Václav mezitím dorazil. Pak jsme se vydali směr náměstí. Loreta byla zavřena (pondělí) a tak jsme došli na náměstí. Zašli jsme do informačního centra a vyzbrojení informacemi jsme se vydali na strážní vrch, kde je původně katolický, dnes pravoslavný kostel. Požádali jsme místního popa, aby nám ukázal vnitřek kostela. Naše prosba byla splněna a tak jsme se dověděli něco o historii a shlédli vnitřní výzdobu. U kostela je poměrně zachovalá křížová cesta. Je to opravdu zajímavá symbióza. Když jsme došli zpět na náměstí, rozhodli jsme se pokračovat na rozhlednu Dymník. Václav se vezl v kočáru a měl se nejlépe. Cesta vedla přes město. Viděli jsme zvláštní kostel a faru v barokním stíhu. Vyklubala se z ní modlitebna evangelické církve. Když jsme opustili Rumburk, cesta se začala horšit a nakonec byl Vašík nesen přes kořeny, kameny, louky i potokem a dokonce viaduktem. No vše jsem zvládli a nakonec jsme byli odměněni hezkým výhledem do okolí. Koupili jsme si lužickou bylinnou

a pak už následovala cesta zpět k autům zaparkovaným u nádraží. Cesta do pensionu uběhla rychle a už následovala večeře a pak již společenská hra osadníci a následoval poker. Poslední hráči šli spát okolo 1 hodiny po půlnoci.

V úterý po snídani jsme vyrazili do Mikulášovic. Zde se vyrábí známé kapesní nože značky Mikov. Prohlídka továrny se bohužel neuskutečnila z důvodu celozávodní dovolené a tak jsme alespoň koupili několik nožů v továrním obchodě. Pak už následoval výstup na rozhlednu Tanečnici. Nejlépe na tom byl Václav, který se nesl na zádech své maminky. Rozhled z rozhledny byl velmi pěkný a pak jsme se chtěli najíst v restauraci u rozhledny. Jenže ouha, obsluha byla vše jiné než vstřícná. Protože ale Klára s Liduškou měly hlad, nakonec jsme zůstali. Jídlo nic moc a tak jsme se po jídle rychle zvedli a vydali jsme se zpátky k autům. Anče začalo být nedobře. Můžu říci, že kromě dětí na všechny v průběhu týdne dolehl dvoudenní střevní bacil. Došli jsme zpátky do Mikulášovic a po občerstvení jsme pokračovali na další rozhlednu zvanou Vlčí Hora. Anča se střevními problémy s Petrem zůstali dole a ostatní jsme se vydali na rozhlednu. Cesta uběhla poměrně rychle, Vašík se opět nechal vynést od maminky. Dolů už šel sám. Chlapík. Václav s Jardu pokračovali na zříceninu hradu vzdálenou cca 3 km. My ostatní jsme pokračovali auty. No, odbočka byla dost špatně značená a tak chvíli trvalo než jsme ji našli. Nakonec jsme se u zříceniny hradu sešli současně. Z hradu moc nezbylo. Byl zničen už v 15 stol. Pak už následovala cesta do penzionu. Cestou jsme nakoupili, samozřejmě u Vietnamců. Po večeři jsme opět hráli hry.

Středa byla opět slunečná a tak jsme vyrazili na další rozhledny. Tentokrát Jedlová u Jiřetína pod Jedlovou. Naším prvním místem byla zřícenina hradu Tolštejna. Vystoupali jsme až k hradu a zde byl k našemu překvapení funkční zmrzlinový stroj. Několik zmrzlin vytočil. Když jsem došli až na zříceninu, objevili jsme zde velmi příjemnou restauraci. Malý Vašík se ukázal jako zdatný horolezec. Jen jsme ho chvíli nechali, již vylezl do půli schodiště. A tak jsem ho vzal na záda a vystoupali jsme až na vrcholek hradu. Byl odtud velmi pěkný výhled. Pak jsme pokračovali na rozhlednu Jedlová. Zde po výstupu na rozhlednu jsme se v přilehlé restauraci naobědvali. Rozdíl oproti restauraci na Tanečnici byl propastný. Příjemná obsluha, jídlo dobré. Pak už následovala cesta k Jiřetínu. Cestou jsme navštívili opravdu krásnou křížovou cestu. A pak jsme došli do Jiřetína. Je zde množství hezky opravených domů. Došli jsme s Petrem pro auta a po občerstvení jsme vyrazili na rozhlednu Studenec. Když jsme vyšli na cestu, zaujaly nás balíky slámy, ale o nich později. Cesta nahoru byla krátká, ale strmá. Rozhledna je z litiny a prošla generální rekonstrukcí. Rozhledna je obklopená stromy a tak je z ní horší výhled. Cestou zpátky jsme se pokusili postavit pyramidu z balíků slámy, ale nepovedlo se. Při cestě na kozí farmu jsme se ještě zastavili u prvorepublikových pevností. Kozlík byl připraven a tak jsme ho naložili a dojeli do penzionu. Zde jsem použil zakoupený lovecký nůž a naporcoval jsem ho. Tyto kusy jsme naložili. Použili jsme olivový olej, česnek, sůl, pepř, rozmarýn. Nechali jsme ho marinovat do čtvrtěčního večera. Večer proběhl opět hraním her a košťováním piva nebo vína.

Ve čtvrtek jsme vyrazili do saské pevnosti Königstein. Nachází se 5 km od Bad Schandau. Je to nejvýše položená pevnost v Evropě. Byl to původně Český pohraniční hrad, který přešel zač. 16. století do vlastnictví saských kurfiřtů. Výhled je nádherný. Začalo pršet, ale zase tak moc to nevadilo při prohlídce objektů. Je jich zde opravdu hodně a některé se ještě opravují. Prohlídka trvala asi 4,5 hodiny. Asi v 16 hodin jsme se rozloučili s pevností a vyrazili domů. Cestou jsme se stavili v supermarketu, kde jsme zažili velký trapas. U pokladny jsme chtěli platit kartou, ale žádná z předložených karet nebyla pokladní akceptována. Co s tím? Nakonec jsme to v drobných dali dohromady. Byla to taškařice. Jarda musel jít vrátit košík, bylo tam euro. Nakonec nám pomohla Němka a dala nám 50 centů. Pak už následovala cesta domů a cestou jsme se zastavili v restauraci a do pet lahví jsme si nechali natočit 12° stupňového kozlíka. Po našem příjezdu majitel pensionu a roztopil gril a začala hostina. Vašík měl pochodovou náladu a tak jsme se na jeho hlídání museli střídat. Grilovaný kozlík byl zapíjen dvanáctkou kozlem. Mňam mňam.

Pokračování Lodního deníku našich cestovatelů včetně obrazové dokumentace najdeme v říjnovém čísle Košířského farního listu.

OKÉNKO HUMORU

Z humoru pouštních otců

- Jeden čerstvě obrácený mladý muž se otázel starce: „Abba, a to se teď budu muset úplně zříct světa?“
„Neboj se,“ odpověděl stařec. „Jestli bude tvůj život opravdu křesťanský, svět se okamžitě zřekne Tebe!“
- Stařec prohlásil: „Pán nám dal dvě uši a jedna ústa, to abychom říkali jen polovinu toho, co uslyšíme.“
- V Alexandrii žil biskup, který dával přednost studiu před péčí o své ovečky. Jednou za ním přišel jistý stařec s prosbou o radu, ale jeho sekretář ho odbyl: „Je mi líto, abba, ale biskup tě nemůže přijmout, právě se oddává studiu.“
Na to stařec: „Náš biskup ještě nedostudoval...?“

Vybráno z publikace R.Kern: Humor pouštních otců, Karmelit.naklad., 2005

OKÉNKO VÍRY

KŘESŤANSKÝ POHŘEB

354. Jaký je vztah mezi svátostmi a smrtí křesťana?

Křesťan, který umírá v Kristu, dospívá na konci své pozemské existence k dovršení nového života započatého křtem, posíleného biřmováním a živeného eucharistií, která předjímá nebeskou hostinu. Smysl smrti křesťana se ukazuje ve světle smrti a zmrtvýchvstání Krista, naší jediné naděje; křesťan, který umírá v Ježíši Kristu, se odebírá „do domova k Pánu“ (2 Kor 5,8).

355. Co vyjadřují pohřební obřady?

Pohřby, i když se konají v různých obřadech odpovídajících podmínkám a tradicím jednotlivých krajů, vyjadřují velikonoční charakter křesťanské smrti v naději na vzkříšení a společenství se zesnulým zvláště prostřednictvím modlitby za očistění jeho duše.

356. Jaké jsou hlavní části pohřebních obřadů?

Pohřební obřady mají obvykle čtyři hlavní části. Přijetí zesnulého společenstvím doprovázené slovy útěchy a naděje, bohoslužba slova, eucharistická oběť a rozloučení, v němž je duše zesnulého svěřena Bohu, prameni věčného života, dříve než jeho tělo bude pohřbeno v očekávání vzkříšení.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5		
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček		
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava:	V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.:	125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz		Neprodejné

ŘÍJEN

CTNOSTEM SVATÝM MĚ VYUČUJ

Na začátku října slavíme památku našich věrných nebeských přátel – strážných andělů. Letos bude tento den 2. října spojen s 27. nedělí v mezidobí.

K našim věrným ochráncům bychom se měli obracet každý den, vždyť nám už prokázali tolik dobrodiní a jsou stále připraveni v tomto díle lásky pokračovat.

Romano Guardini vyjádřil ve své knize o andělech povzdech nad tím, že dnešní člověk, i věřící, už nemá ke svému andělu žádný vztah. Nauka o andělech už mu vůbec nic neříká. Na tom nic nemění skutečnost, že opět silněji vystupují v poezii a v umění. To však má čistě estetickou povahu.

Pokud se ponoříme do Božího zjevení, zjistíme, jak mocnými a nádhernými bytostmi jsou tito duchové, kteří rozechvívají srdce a připomínají Boží blízkost. Zjevují se často se slovy: „Nebojte se!“ To však znamená, že zprvu budí bázeň a sami musí dodávat sílu, abychom unesli jejich přítomnost.

Andělé jsou především poslové v dějinách spásy, jejich středem je život Pána Ježíše. Vzpomeňme na zvěstování Kristova vtělení, zjevení pastýřům při jeho narození, pokyny Josefovi, jak si počínat v těžko řešitelných situacích, přítomnost andělů při pokušení Páně na poušti, jejich služba ve smrtelné úzkosti Páně v Getsemanech i ráno po zmrtvýchvstání u prázdného hrobu.

Plnění těchto nejdůležitějších úkolů vyplývá u těchto Božích služebníků z věrnosti vůči třetí prosbě modlitby otčenáš, kde Pán učí prosit o uskutečnění Boží vůle na nebi i na zemi. Ti, kteří to dokonale dělají, jsou andělé. O nich je řečeno, že „stále hledí na tvář nebeského Otce“ (Mt 18,10). Chápou milujícím pohledem názor prozřetelnosti a naplňují s bravurní silou a přesností jeho vůli.

Andělé pracují jako ochránci – strážci lidí. V Žalmu 91, v 11 a 12 verši čteme: „On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen neporanil nohu.“

To bylo velmi aktuální pro orientálce, kteří chodí po kamenitých cestách v sandálech nebo dokonce bosi. Ta slova jsou o to významnější, že se vracejí v životě Páně ve zprávě o pokušení na poušti, kde se satan snaží poukazem na tuto ochranu svést Ježíše k bezbožnému riziku (Mt 4,6). Žalm mluví o zvláštní Boží péči, s níž svěřuje člověka „na všech jeho cestách“ ochraně andělů.

Neměli bychom však podlehnout omezené představě, která je spojena s označením andělů jako strážných v tom smyslu, že jde jen o určité ochránce, kteří nás hlídají, aby se nám něco neblahého nepříhodovalo, např. abychom nešlápli do jámy nebo nespádli pod auto, a tak se vyhnuli nejružnějším nehodám.

Guardini místo označení anděl strážných používá pojem anděl člověka ve smyslu přítele. Jako je např. v angličtině „pen friend“ – přítel, s kterým si dopisujeme. Přítel má pro přítele pochopení, jde mu o jeho dobro, radí mu v různých záležitostech. Přitom však respektuje jeho svobodné rozhodování.

Anděl člověka zná jeho vznešené vlastnosti a velké síly, ale i jeho ubohost, přetvářku a zlo. Ví, jak je křehký, kolísající až k malomyslnosti. Má právo říkat „já“: ví však, kým je? Není neustále v nebezpečí, že se nepochopí? Je svobodný, pán sebe sama: má se však v rukou? Není neustále odváděn věcmi, které ho dělají žádostivým; zápletkami, do nichž upadá; událostmi, které ho děsí? A nehrozí mu stále nebezpečí, jemuž podlehl první člověk, než aby jako Boží obraz „chtěl být jako Bůh“, pánem světa?

V Bohu vidí anděl pravdu člověka vlastněji, než je v něm samém; neboť Bůh ho stvořil, když zamýšlel tuto pravdu; Bůh ho udržuje v bytí, když na něho myslí. Proto zná svého podivuhodného lidského přítele až do nejvnitřnějšího základu.

Proto jej chrání nejen proti nebezpečím, která přicházejí z vnějšku, ale i proti těm, která přicházejí od člověka samého : proti neposlušnosti, nepoctivosti, lenosti, nemírnosti. Dělá to v hlase svědomí, ve varováních srdce, ve slově přátel, v následcích jednání, ve smyslu událostí – v tom všem promlouvá jeho hlas.

Pomáhá člověku stát se sebou samým, takovým, jak jej chce mít stvořitel, který o sobě říká: „Jsem, který jsem.“ Být osobou z milosti, z povolání Božího. Staví se tak člověku po jeho boku a pomáhá mu stát se osobností ve cti a pokoře.

Pokora vede člověka, aby se nepravdivě nevyvyšoval, aby uznával svou omezenost a naprostou závislost na Bohu tím, že uzná Boha jako příčinu všeho dobra. Zároveň je ochoten spokojeně snášet svůj úděl daná Bohem, sloužit a vydržet i různá příkoří.

Pomoc anděla se uskutečňuje jen ve svobodě, protože jde o bytost a osobnost. Anděl nemůže dělat nic jiného, než se dovolávat s hlubokou starostlivostí svobody svého přítele; vytrvat u něho v čiré věrnosti.

Člověk však může také volání přeslechnout, nedbat na ně, vzepřít se mu, a tak každou pomoc zmařit. Potom se musí anděl – ovšem s bolestí, která přesahuje naše chápání – stavět na stranu rozsudku. Neboť tady nejde o pohádky, ale o pravdu.

V modlitbě Anděla Boží, strážce můj, je výstižně zachycen náš vztah k nebeskému příteli a to, oč jej máme prosit. Budme v tom horlivější, a tak nebudme vůči našemu velkému příteli lhodestvní, ale vděční.

P.L.

Liturgický kalendář

říjen 2011

1.	sobota	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2.	NEDELE	27. neděle v mezidobí
4.	úterý	Památka sv. Františka z Assisi
6.	čtvrtek	Sv. Bruna, kněze
7.	pátek	Památka Panny Marie Růžencové První pátek v měsíci
9.	NEDELE	28. neděle v mezidobí
10.	pondělí	Sv. Gereona a druhů mučedníků
12.	středa	Sv. Radima, biskupa
14.	čtvrtek	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
15.	sobota	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.	NEDELE	29. neděle v mezidobí
17.	pondělí	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18.	úterý	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19.	středa	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží a druhů, mučedníků

20.	čtvrtek	Bl. Jakoba Kerna, kněze premonstráta
21.	pátek	Sv. Uršuly a družek, mučednic
23.	NEDĚLE	30. neděle v mezidobí
24.	pondělí	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
26.	středa	Sv. Gilberta, opata premonstrátského řádu
28.	pátek	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
30.	NEDĚLE	31. neděle v mezidobí
		Slavnost Výročí posvěcení kostela Nejsvětější Trojice
31.	pondělí	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Katecheze

Biblické katecheze o prvních jedenácti kapitolách Bible budou pokračovat v sobotu 1. a 15. října ve farním sále u sv. Jana Nep. vždy po večerních bohoslužbách v 18.15 hod.

Katecheze dětí

Katecheze pro děti školního věku prvního stupně budou pokračovat po předběžných konzultacích s rodiči ve čtvrtek od 15. hodin. První hodina vychází na čtvrtek 6. října. Všechny potřebné pomůcky budou mít děti připravené v učebně farního sálu.

Setkávání farníků

Setkávání farníků v domečku bude pokračovat během měsíce října vždy v pátek kromě 14. října, kdy je farní rada. Během těchto večerů bude dána příležitost k poznání Písma sv. v návaznosti na sobotní katecheze.

Setkávání maminek

Setkávání maminek s malými dětmi se koná pravidelně **v úterý** od 10 hod. ve farním sále kostela sv. Jana Nep. Nové příchozí jsou srdečně vítány.

Schůze farní rady

Další pravidelná schůze farní rady se koná v pátek 14. října v domečku u Nejsvětější Trojice hned po skončení bohoslužeb.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů konané dne 9. září 2011

Přítomni: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Ondřej Vaněček

Program:

1. Farní život
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
4. Záležitosti kaple na Klamovce
5. Obecná rozprava

1. Farní život

Změna stanov občanského sdružení Přátel košířských kostelů

Výbor občanského sdružení Přátel košířských kostelů se rozhodl, že přizpůsobí stanovy sdružení, jež právě pročítal v souvislosti s volbou nástupce zesnulého Stanislava Dobeše, současným podmínkám a osvědčené zaběhnuté praxi.

Volba nového předsedy o. s. Přátelé košířských kostelů

Výbor v souladu se stanovami přistoupil k volbě předsedy sdružení Přátel košířských kostelů. Volby se zúčastnili výše jmenovaní členové. Jednomyslně se shodli, že novým předsedou bude Vít Bobysud.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Výbor si vyžádá finanční rozvahu k vybudování druhého krytého garážového stání na pozemku kostela Nejsvětější Trojice, které by bylo využito ke komerčnímu pronájmu.

3. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Ukončení a financování oprav

K počátku září byly ukončeny práce spojené s výměnou zbývajících vestavěných svodů srážkové vody v kostele sv. Jana Nepomuckého. Nyní jsou svody provedené v plastových trubkách, které jsou izolovány a opatřeny elektrickým vytápěním proti zamrznutí. Obtížné bylo řešení svodu nad oratoří, které si vyžádalo vícepráce (vizte minulé číslo).

V průběhu prací bylo třeba vyřešit nepřístupnost některých částí střechy. Byla tak zhotovena pochozí lávka nad zastřešením průsvitnými polykarbonátovými deskami, které slouží jako kryt sklobetonu (kruhové luxfery), prosvětlujícího stropem presbytář, nebo opatřen žebřík, který ve spojení s instalovanými úchyty zpřístupňuje střechu na rizalitu západního vchodu. To umožní každoroční řádnou revizi celé střechy klempířem.

Ve spojení s pracemi byl nově vymalován prostor nad oratoří, balkon s varhanami a prostor pod ním, sakristie, chrámová předsíň jižního vchodu a zčásti i prostor schodiště na kůr a část stěn na kůru.

Součástí prací byla i příprava na zřízení oddělené kuchyňky a dílny za varhanami (voda, odpad, plyn, elektřina), kde bude třeba ještě vymalovat a vybudovat podlahu.

Celkem náklady představují 390 tisíc korun. Farnost tedy musí ještě dát dohromady asi 80 tisíc korun, přičemž se jako s hlavním zdrojem počítá především s dary a farními sbírkami. Velkodušnost farníků je tedy velmi vítána.

Nadbytečný mobiliář a výzdoba

Během října si Arcibiskupství pražské odveze do svého depozitáře nadbytečné a pro naše kostely nepoužitelné, a tudíž už dlouho skladované prvky výzdoby, které má ve své evidenci a využije je k výzdobě církevních objektů, jimž se okrášení nedostává.

Též bude darováno několik přebytečných kusů nesourodého sakrálního mobiliáře na zařízení obnovených kostelů v příhraničních oblastech.

4. Záležitosti kaple na Klamovce

Ranou pro farní rozpočet byl útok zlodějů na mariánskou kapli na Klamovce někdy mezi 28. červnem, 9 hod., a 11. červencem, 11.40 hod. Pachatelé odcizili měděné úžlabí střechy. Kvůli tomu vypáčili železnou tyčí tři řady prežové krytiny na obou svazích střechy přiléhajících ke zdi, zlomili několik střešních latí a proslápli pojistnou střešní fólii a urvali s mědí část podstřešní profilované štukové římsy. Přívalové srážky vzhledem k děravé střeše vyplavily sakristii, v níž voda částečně poškodila výmalbu stěn a stropu. Případ šetří Policie ČR. Náklady na opravu se vyšplhaly na 18 000 Kč. Pro složitost provedení nebyla opravována poškozená římsa, zatím nebylo ani vymalováno v sakristii.

I tak se kapli dostává zvelebení – podlahu zateplil darovaný koberec, který sníží prašnost, a alby mohou viset na samostatném věšáku, který zahálel na kůru u Nejsvětější Trojice, a tak už nemusejí vlnout na háku na zdi. Jedna z těch alb byla nově přinesena ministrantovi, aby nemusel sloužit v „civilu“.

5. Všeobecná rozprava

Příští schůze výboru PKK se bude konat druhý říjnový pátek, to je až 14. dne toho měsíce, a to na obvyklém místě v „domečku“ u kostela Nejsvětější Trojice asi od 18.30 hod.

Zapsal Ondřej Vaněček

Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

1. Za nevléčitelně nemocné, aby se ve svém utrpení mohli opřít o víru v Boha a lásku svých bližních.

2. Aby Světová misijní neděle roznítla v Božím lidu nadšení pro evangelizaci a podporu misijních aktivit modlitbou a hospodářskou pomocí nejchudším církvím.

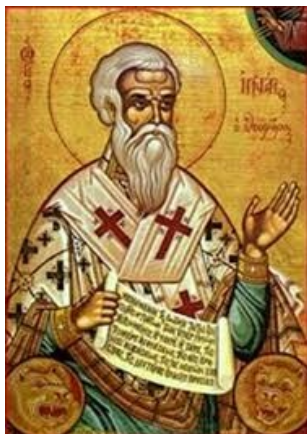
3. Za naši osobní připravenost stát se kmotry těm, kdo touží být pokřtěni, a za odpovědné celoživotní naplňování tohoto závazku.

Svatý Ignác Antiochijský, biskup a mučedník – památka 17. října

Svatý Ignác se narodil okolo r. 50 v Sýrii. Je počítán mezi tzv. apoštolské otce. Tak se označuje skupina těch spisovatelů bezprostředně poapoštolské doby, kteří jsou nositeli apoštolské tradice a někteří z nich byli přímými žáky apoštolů. Zprávy o jeho životě podal Eusebius ve svých dějinách Církve ve 4. století.

Svatý Ignác byl biskupem v Antiochii, kde vznikla již velmi záhy křesťanská obec (Sk kap. 11, 13, 15). Byl třetím biskupem (po sv. Petrovi a sv. Evodiovi). Byl také nazýván Theoforos – nositel Boha. Další podrobnosti o jeho životě nejsou známy. Je pravděpodobné, že byl učedníkem apoštola sv. Jana.

V době pronásledování křesťanů za císaře Trajána byl zajat, odsouzen k smrti a transportován pod vojenským dohledem do Říma. Staré prameny hovoří jen o této jeho cestě. Cesta byla dlouhá, vedla Malou Asií a Řeckem, odtud lodí do Itálie a pak do Říma. Ignác se při ní mohl setkat se zástupci maloasijských křesťanských obcí. Po cestě napsal také sedm listů, které patří mezi nejceněnější doklady starokřesťanské literatury. Listy jsou adresovány křesťanským obcím (v Efesu, Magnesii, Trallesu, Římě, Filadelfii a Smyrně) a jeden list je adresován sv. Polykarpovi, biskupovi ve Smyrně.

V Římě byl v amfiteátru (ve známém Koloseu) při cirkusových hrách předhozen šelmám. Jako den jeho smrti se uvádí 17. říjen r. 107, ale mohlo to být asi i v širším časovém rozmezí. Jeho ostatky sebrali věřící a poslali do Antiochie. Tam později při slavení Ignácova svátku řekl sv. Jan Zlatoústý: „Vy jste se těšili z jeho biskupského působení a Římané obdivovali jeho mučednictví. Pán vám vzal na krátký čas tento cenný poklad, aby ho ukázal Římanům. A potom vám ho vrátil s větší slávou.“ Později, v 7. století, byly jeho ostatky před nájezdy Peršanů a muslimů odvezeny do Říma a jsou uloženy v bazilice San Clemente (tam je také pochován sv. Cyril).

V r. 2007 měl sv. Otec Benedikt XVI. o sv. Ignácovi homilii při generální audienci. Řekl m.j.: „Žádný církevní Otec nevyjádřil tak intenzivně jako Ignác touhu po *jednotě* s Kristem a po *životě* v Něm. Proto jsme v úvodu generální audience četli evangelní úryvek o vinici, kterou je podle Janova Evangelia sám Ježíš. U Ignáce se vlastně setkáváme se dvěma duchovními 'proudy': první je Pavlův, cele směřující k *jednotě* s Kristem a druhý je Janův, soustředěný cele na *život* v Něm. Tyto proudy se sbíhají v *napodobení* Krista, kterého Ignác často označuje jako 'můj' nebo 'naš Bůh'. Ignác zapřísahá Římské křesťany, aby mu nepřekazili jeho mučednictví, protože netrpělivě čeká na to, až 'dosáhne Ježíše Krista'. A vysvětluje: 'Je pro mne krásnější zemřít v Kristu Ježíši než vládnout nad celým světem. Toužím po Tom, jenž za nás zemřel. Chci Toho, jenž pro nás vstal z mrtvých. Nechte mne, abych napodobil utrpení svého Boha' (*Římanům* 5-6). V těchto vroucích sděleních lásky lze zachytit výrazný kristologický 'realismus', jenž je typický pro Církev v Antiochii a cele soustředěný na vtělení Božího Syna a na jeho pravé a konkrétní lidství: 'Ježíš Kristus, píše Ignác Smyrňanům, 'opravdu pochází podle těla z rodu Davidova', 'opravdu se narodil z panny' a 'opravdu byl za nás ukřižován' (1,1).

Podle Ondruš: Blízki Bohu i lud'om, Radiomaticana.cz aj.

MP

Výlet farníků na Šluknovský výběžek - Závěr.

V pátek odjížděla Veronika s dětmi a tak jsme vyrazili na prohlídku Šluknovského zámku. Šluknovský zámek v r. 1986 totálně vyhořel a jeho generální rekonstrukce proběhla až po r. 2000. Je

velmi hezky opraven a v půdních prostorách má malou divadelní scénu. Petr Zborník volal manželce a tak jsme po prohlídce zamířili přímo do Varnsdorfu. Petr už čekal a tak jsme přehodili sedačky a Zborníci odjeli do Prahy. My jsme šli hledat informační středisko. Nebylo to tak jednoduché, protože značení bylo dost zmatené. No nakonec jsme ho našli v místní knihovně. Poté jsme se vrátili k autům a jeli se najíst do místního pivovaru Kocour. Je to pivovar s tříletou historií, ale piva má zajímavá. Najedli jsme se a pak jsme pokračovali na rozhlednu Hrádek. Jak název napovídá, jedná se o netradiční stavbu. Je to restaurace s vyhlídkovou věží. Po revoluci byla privatizována a málem už neexistovala. Nakonec se ji

podařilo zachránit. Průvodkyní je milá paní, která velmi zaníceně vyprávěla o osudech rozhledny a její záchraně. Vrátili jsme se do pivovaru a nakoupili jsme si piva. Pak již následovala cesta do Rumburka. Loreta měla už zavřeno, ale druhý den byl vstup zdarma. Tak jsme si prohlédli uličku plnou zachovalých původních podsádkových domů. No a protože začalo pršet, vyrazili jsme do pensionu. Po večeři jsme opět hráli hry a popíjeli rum s kolou.

V sobotu jsme posnídali vajíčka na cibulce, které připravila paní domácí a vypravili jsme se na německé rozhledny. Cestou jsme se zastavili v Rumburku, kde jsme navštívili nejsevernější Loretu v Evropě. Průvodkyně byla velmi akční slečna, která měla energii na rozdávání. Vyprávěla nám o historii i současných problémech s rekonstrukcí. Prohlédli jsme si též kostel. Rozloučili jsem se a šli najít památník Rumburské vzpoury. Nakonec jsme ho našli a pak vyrazili na rozhlednu Kottmar. Cestou na rozhlednu jsme vystoupali na skokanský můstek. Rozhledna však je od začátku roku zavřená, stejně jako restaurace. Moc lidí, přes hezké počasí, zde nebylo. Sešli jsme do vesnice a došli ke kostelu. Pak jsme pokračovali na další rozhlednu Breitebergbaude. Cestou na vrchol jsme našli houby.

Cestou nahoru jsme nikoho nepotkali. Restaurace funguje a tak nám půjčili klíče od rozhledny. Dal jsem si pivo, bylo dost velké horko. Moc lidí zde nebylo. Když jsme odcházeli, přibyli tři další zájemci o prohlídku. Pak už následovala cesta k autům a návrat do Varnsdorfu a to do pivovaru. Zde jsme se osvěžili a vyrazili k restauraci Vlčárna. Tato restaurace je ve všech prospektech. Nabídka byla normální, žádné místní speciality. Ani místní pivo zde neměli. Měli jsme zůstat v pivovaru. Možná bychom si pochutnali více. No a pak už následoval poslední večer. Dopili jsme naše tekuté zásoby a zahráli naposledy poker.

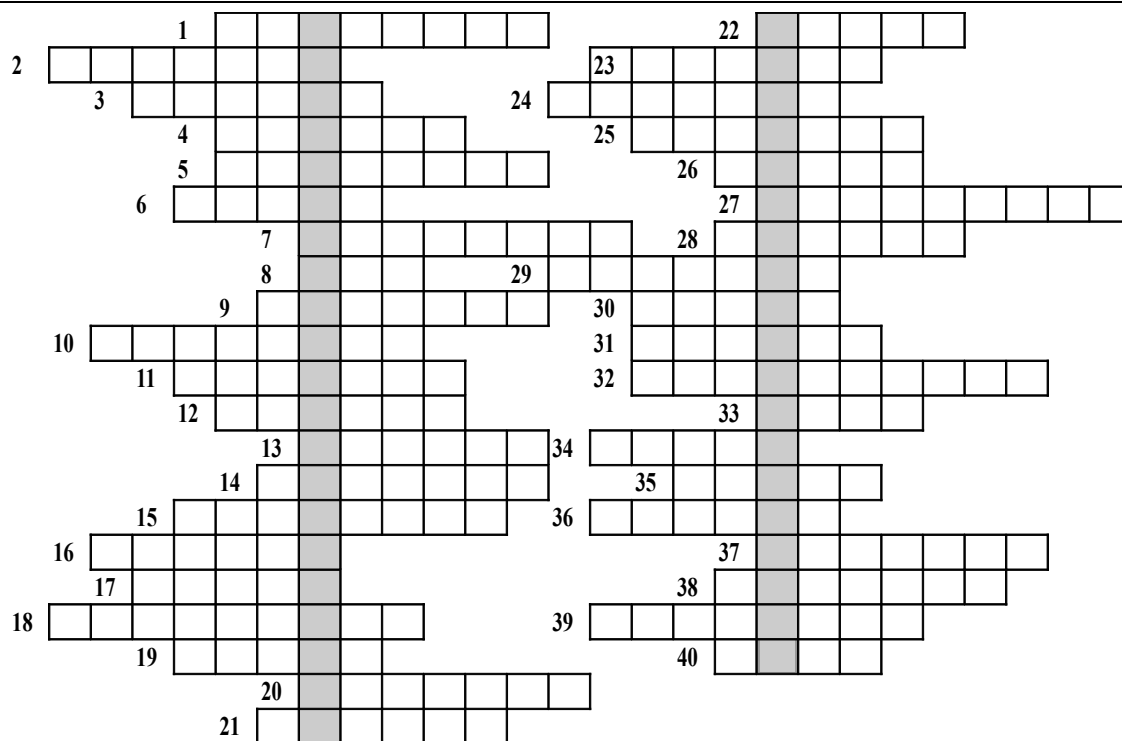
V neděli jsme vyrazili na mši. Moc lidí do kostela nechodí. Po mši jsme si popovídali s kostelníkem, který nám ukázal věžní hodiny. Vyprávěl nám o rekonstrukci kostela a o místních lidech. Když jsme chtěli jít do pensionu, velmi přšelo. Jeho syn nás nakonec odvezl. Rozloučili jsme se s pensionem a dojeli jsme si pro kozí sýr a zabité kozlíky. Nakonec jsme se rozloučili se Šluknovským výběžkem obědem v restauraci U pytláka. Vaří tam velmi dobře. Pak už následovala cesta do Prahy.

Závěrem mohu návštěvu Šluknovského výběžku doporučit. Jediné depresivní jsou ruiny továren a domů, které vytvářejí trochu deprimující atmosféru. Rumburská Loreta si říká o farní výlet. A já mám soukromé dilema: svěřil mi Petr Zborník svou ženu a děti protože mi tak důvěřuje, nebo jsem již neškodný starý osamělý vlk od kterého nehrozí žádné nebezpečí? Kdo ví.

Vítek Bobysud

Pozn.redakce : Lodní deník vzorně vedl a k uveřejnění poslal Vítek. Nemusil se ani podepisovat, jeho gurmánské popisy jídelníčku ho jednoznačně identifikovaly. Tak ať mu nadále chutná a ať si sám odpoví na závěrečnou otázku svého deníčku.

Doplňovačka s tajenkou ke svátku Všem svatých

/1. Světec, umučen na roštu. V jeho svátek v srpnu padají hvězdy.	/21. Jak se jmenoval lotr po pravici?
/2. Kdo chodí během adventu ulicemi s čertem a andělem?	/22. Apoštol národů.
/3. Svatý ... přijíždí na bílém koni.	/23. Apoštol, bratr Šimona Petra.
/4. Svatý ..., archanděli, braň nás v boji proti zlobě a úkladům ďáblovým.	/24. Tento světec je obzvlášť užitečný, pokud něco hledáme.
/5. Zakladatel nejstaršího mnišského řádu.	/25. Tato svěťice byla uvězněna ve věži, patronka horníků.
/6. Svatá ... noci upije.	/26. Autor evangelia
/7. Tento světec, papež, podle legendy pokřtil císaře Konstantina a má svátek poslední den v roce.	/27. Česká svěťice (svatoř. 1995), vzorná manželka a matka.
/8. Světec zobrazovaný mj. s kohoutem, patron české země.	/28. Česká šlechtična, odmítla přepych a bohatství a odešla do kláštera, svatořečena nedávno.
/9. Tato svěťice zahubila draka a svátek slaví v létě.	/29. Který světec přeložil Bibli do latiny?
/10. Oblíbený patron zamilovaných.	/30.+31. Dva lékaři, mučedníci.
/11. Patronka hudebníků, zvl. varhaníků.	/32. Po tomto svěťci je pojmenována krvavá noc roku 1572, kdy byli ve Francii zavražděni hugenoti.
/12. Slavníkovec, patron českého národa, kdysi misionář v dnešním Polsku.	/33.+34. Biblický pár, rodiče P. Marie.
/13.+14. „Zmrzlí“ svatí jsou Pankrác, ... a ...	/35. Zakl. řádu jezuitů.
/15. Který světec měl zbožnou matku sv. Moniku?	/36. Svatý..., vévoda české země!
/16. První mučedník.	/37. Svěťice, patronka Slezska.
/17.+18. Pár světců, oba dva žili v 13. století v Itálii a založili slavný řád hlásající především chudobu.	/38. Zakladatel řádu premonstrátů.
/19.+20. Slovanští věrozvěstové, přišli na Velkou Moravu v 9. století.	/39. Svatá ... na ledě – Vánoce na blátě.
	/40. Komu řekl Pán Ježíš Kristus: “Pas mé ovce!”?

Všichni svatí a svěťice Boží, orodujte za nás!

Tajenka obsahuje citát sv. Terezie z Lisieux.

jlm

OKÉNKO VÍRY

POVOLÁNÍ ČLOVĚKA: ŽIVOT V DUCHU

357. Jak je křesťanský mravní život spojen s vírou a svátostmi?

Co vyznání víry vyznává, to svátosti udělují. Vždyť věřící v nich dostávají Kristovu milost a dary Ducha svatého, které je uschopňují žít nový život Božích dětí v Kristu, jehož vírou přijali.

Důstojnost člověka

Člověk jako Boží obraz

358. Co je základem lidské důstojnosti?

Důstojnost člověka je zakořeněna ve stvoření k obrazu a podobě Boha. Lidská osoba, obdařená duchovnou a nesmrtelnou duší, rozumem a svobodnou vůlí, je zaměřena k Bohu a povolána se svou duší i tělem k věčné blaženosti.

Naše povolání k blaženosti

359. Jak člověk dosáhne blaženosti?

Člověk dosáhne blaženosti v síle Kristovy milosti, která mu dává účast na božském životě. V evangeliu Kristus ukazuje svým učedníkům cestu, která vede ke štěstí bez konce: blahoslavenství. Kristova milost působí v každém člověku, který se řídí správným svědomím, hledá a miluje pravdu a dobro a vyhýbá se zlu.

360. Proč jsou pro nás blahoslavenství důležitá?

Blahoslavenství jsou středem Ježíšova kázání, navazují na přísliby, které Bůh dával počínaje od Abraháma, a přivádějí je k dokonalosti. Vykreslují Ježíšovu tvář, charakterizují opravdový křesťanský život a odhalují člověku poslední cíl jeho jednání: věčnou blaženost.

361. V jakém vztahu jsou blahoslavenství k lidské touze po štěstí?

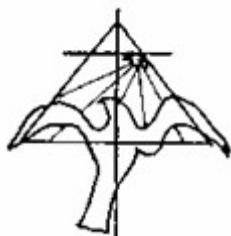
Blahoslavenství odpovídají na vrozenou touhu člověka po štěstí, kterou Bůh vložil do lidského srdce, aby ho přitahoval k sobě, a kterou může ukojit jen on sám.

362. Co je to věčná blaženost?

Je to patření na Boha ve věčném životě, v němž budeme mít plnou „úcast na božské přirozenosti“ (2 Petr 1,4), na Kristově slávě a radosti z trinitárního života. Blaženost přesahuje lidské schopnosti: je nadpřirozeným a nezaslouženým darem od Boha stejně jako milost, jež k ní vede. Slíbená blaženost nás staví před rozhodující mravní volby ohledně pozemských dober a vybízí nás milovat Boha nade vše.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	130 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

Košířský farní list

LISTOPAD

BIBLE A OČISTEC

Zatímco rozsudek má pro duši bezprostřední účinek, nemusí být okamžitě vykonán. A to je v tom případě, že duše sice není ve smrtelném hříchu, ale je zašpiněna nedostatky, prohřešky a všedními hříchy a neučinila zadost, neodpykala všechny časné tresty během života. Proto musí pykat a očišťovat se na věčnosti. Musí získat nejvyšší možný stupeň ryzosti, čistoty a intenzity lásky k Bohu, úměrný schopnostem každého jednotlivého člověka. Pak teprve může být plně šťastná v Bohu.

Očistec je stav, ve kterém si duše zemřelých odpykávají zbývající trest za hříchy na zemi, dříve než jsou připuštěny do věčné blaženosti. Očistec Písmo sv. sice výslovně netvrdí, ale na některých místech jej nutně předpokládá. Podobně je to i s přímlovou věřících za ony trpící duše. Ve Starém zákoně přichází v úvahu jednání Judy Makabejského, o němž se vypravuje v 2 Mak 12,43-46. Po vítězném boji Judově proti Gorgiášovi, sebral Juda těla mrtvých, aby je pochoval. Našli však pod jejich řízy pohanské amulety, které nesměli Židé nosit, z čehož ostatní usoudili, že pro tuto věc padli. Juda **„učinil sbírku mezi vojíny, která vynesla 2.000 drachem (kol 30.000 Kč). Ty poslal do Jerusalema, aby za hříchy mrtvých byla podána oběť, protože dobře a zbožně smýšlel o vzkříšení. Kdyby totiž nedoufal, že padlí vstanou z mrtvých, bylo by to zbytečné a marné modlit se za mrtvé. Také měl na zřeteli, že ty, kteří zbožně zemřeli, očekává výborná odměna. Proto svatá a spasitelná je myšlenka modlit se za zesnulé, aby byli zbaveni**

hříchu”. Juda tedy chtěl onou smírnou obětí dosáhnout odpuštění hříchů zesnulých, a ne odvrácení trestů od žijících Židů pro ono provinění zesnulých. Plyne to z toho, že tak učinil vzhledem ke vzkříšení, aby totiž zemřelí byli při vzkříšení postaveni na roveň zbožným Židům. Juda tedy věřil, že smírná oběť může zemřelým prospět a dopomoci jim k odpuštění jejich provinění. To však předpokládá, že je po smrti stav duší, v němž může být ještě odpuštěno a duším mohou prospět modlitby věřících na zemi.

Z Nového zákona se uvádějí většinou tato místa:

1/ Mt 12,32 (**„... kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím”**) vyjadřuje možnost odpuštění hříchů v tomto životě i v budoucím. Proto už Řehoř Veliký k tomu poznamenává: „V této větě se dává na srozuměnou, že mnohé hříchy mohou být odpuštěny na tomto světě, mnohé však na onom světě.”

2/ Mt 5,26 (**„nevyjdeš odtud, - z vězení -, dokud nezaplatíš do posledního haléře”**) vyjadřuje zase časově omezený trest na onom světě (již Tertulián tomu tak rozuměl).

3/ 1 Kor 3,11-15. Na tomto místě připodobňuje sv. Pavel práci vzdělávajících ve víře věřící stavbě. Potom praví: **„Nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který je už položen, a to je Ježíš**

Kristus. Staví-li však někdo na tomto základě ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dříví, sena, slámu, - dílo každého se ukáže: totiž den Páně to zjeví, poněvadž se to ukáže v ohni a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého. Zůstane-li něčí dílo, které na něm vystavěl, obdrží odměnu. Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu, sám se však zachrání, ale projde ohněm”.

Z výrazu „v den Páně” je patrné, že Pavel má na mysli soud po smrti (všichni se objeví před soudným stolcem Božím, jak uvádí v 2 Kor 5,10; Řím 14,10). Tam bude dílo každého nebo jeho skutky podrobeny zkoušce soudem. Ti, jejichž dílo bude uznáno za dobré, obdrží odměnu kromě toho, že jejich dílo zůstane neporušené. A ti, jejichž dílo neobstojí, neobdrží odměnu, ale se spálením budovy sami budou trpět – vždyť jde o jejich osobní úděl. A proto se potom praví, že budou zachráněni. Proč by také mluvil apoštol o jejich zachránění, kdyby nebyli sami v nebezpečí, že budou spáleni, jako jejich budova? Tedy apoštol připouští po smrti dobu, kdy někdo před spásou nebo vstupem do blaženosti u Pána projde očištěním ohněm (obrazně řečeno o očištění od vin a trestů). Tomu také odpovídá prosba apoštola za Onesifora v 2 Tim 1,18: „Dej mu Pán, aby našel milosrdenství od Pána v onen den”. S podobným vědomím, že je možné zesnulým prospět, jednali i Korintšané, kteří se dávali za zesnulé křtít (1 Kor 15,29). Jistě by to nedělali, kdyby nedoufali, že svým jednáním zesnulým pomohou.

K tomu je možno ještě poznamenat, že Samaritáni i Židé se za zesnulé modlili, a pokračují v tom dosud. Také podle zoroastrismu mají být ohněm očištěny nedokonalé duše zemřelých. Na něco podobného poukazuje stěhování duší za účelem trestu u Orfických a Indů.

Avšak ani u sv. Pavla ani kdekoliv jinde v Písmu sv. se nemluví o nějakém prostředním stavu mezi tímto životem a blažeností, v němž by duše ztratily osobní vědomí.

Zde končí naše „dušičkové” pátrání po očištcích v Písmu svatém. I když jsou uvedená biblická místa dosti záhadná a vypovídají o očištcích nepřímo, nejsme odkázáni pouze na ně. V naší katolické víře vycházíme také z živé církevní Tradice, kde rozvoj nauky o očištcích podnítilo také hlásání a úvaha o svátosti pokání. Z druhé strany byla v církvi východní i západní vždy v úctě modlitba za zemřelé zvláště jako neodmyslitelná součást mešních modliteb i denní modlitby církve. To potvrzuje, že pro některé duše existuje po smrti dočasný stav očištěných a smírných trestů. Proto jim věřící ulehčovali modlitbami a dobrými skutky.

Dogmatickou pravdu o očištcích definoval už koncil Florentský a slavně ji potvrdil Trident. Říká: „Duše věřících, kteří po opravdovém pokání zemřeli v lásce k Bohu, ale neodpykali zcela své hříchy a opomenutí dobrého, jsou po smrti očišťovány očištěnými tresty. K ulehčení těchto jejich trestů pomáhají přimluvy žijících věřících, jako mše sv., modlitby, almužny a jiné dobré skutky.” A k oběma dekretům (koncilu Florentského i Tridentského) se pak odvolává II. vatikánský sněm, když přejímá jejich učení (viz LG 49 a 50).

P.L.

Liturgický kalendář

Listopad 2011

1.	úterý	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2.	středa	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3.	čtvrtek	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4.	pátek	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa První pátek v měsíci
5.	sobota	Sobotní památka Panny Marie
6.	NEDELE	32. neděle v mezidobí
9.	středa	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10.	čtvrtek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve”
11.	pátek	Památka sv. Martina, biskupa
12.	sobota	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13.	NEDELE	33. neděle v mezidobí
15.	úterý	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve

16.	středa	Sv. Markéty Skotské Sv. Gertrudy, panny
17.	čtvrtek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18.	pátek	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
20.	NEDELE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
21.	pondělí	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22.	úterý	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
24.	čtvrtek	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25.	pátek	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
27.	NEDELE	1. NEDELE ADVENTNÍ
30.	středa	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

Odpustky pro duše v očistci

Na slavnost Všech svatých odpoledne a na Vzpomínku na všechny věrné zemřelé po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Program na Malostranském hřbitově

V den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé ve středu 2. listopadu bude od 16.00 hod. na Malostranském hřbitově u košířského farního kostela Nejsvětější Trojice program Svatoboru, na který naváže v 17. 00 hod. průvod k hrobce opatů a bratří strahovské kanonie. Po modlitbě u této hrobky bude v kostele následovat mše sv. za všechny věrné zemřelé.

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 5. a 19. listopadu po večerních bohoslužbách v 18.15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Duchovní obnova farnosti

Adventní duchovní obnova farnosti se uskuteční v sobotu 3. prosince od 15.00 hod. V programu rekolekce bude promluva v zimní kapli sv. Václava, potom příležitost ke sv. smíření a na závěr slavení eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v neděli 4. prosince od 16.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. Zváni jsou jako obvykle rodiče s dětmi a také všichni ostatní farníci.

Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny hříchu prvotního

Na slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny hříchu prvotního bude mše sv. v 7,30 hod. v kapli Na

Klamovce. Večerní mše sv. v kostele sv. Jana Nep. se z těchto důvodů neslaví.

Koncert slova a hudby ADVENTUS

V neděli 18. prosince jsou všichni farníci zváni na duchovní a hudební pásmo ADVENTUS, které v podání herce V. Matějčka a varhaníka V. Roubala zazní od 16.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého. Plakáty s podrobnou prezentací programu a vystupující jsou k dispozici na vývěškách kostelů.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 14. října 2011

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Funda, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Financování oprav

Ing. Alena Belzová z Odboru památkové péče Ministerstva kultury ČR, která má na starosti také Havarijní program, navštívila košířský kostel sv. Jana Nepomuckého, aby zkontrolovala výsledek oprav, a shledala je v pořádku.

Výbor občanského sdružení Přátel košířských kostelů vzápětí podal na ministerstvu vyúčtování dotace z Havarijního programu.

Nadbytečný mobiliář

Několik přebytečných kusů staršího sakrálního mobiliáře bylo věnováno na zařízení nedostatečně zařízených kostelů v západních Čechách.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Poutní a výroční slavnost k 70 letům kostela sv. Jana Nepomuckého v Praze-Košířích se bude konat v sobotu 5. května 2012 od 17 hodin. Účast na slavnosti přislíbil pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka OP.

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat druhý listopadový pátek, to je 11. 11. 2011, a to na obvyklém místě v „domečku“ u kostela Nejsvětější Trojice asi od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

1. Za východní církve, aby rostlo poznání a uznání jejich úctyhodné tradice jako duchovního pokladu pro celou církev.

2. Aby africký kontinent nacházel v Kristu sílu kráčet cestou smíření a spravedlnosti.

3. Za odpuštění všech našich vin a dluhů, kdy jsme opomenuli nebo zanedbali naplňování tak závazného daru, jakým je přijetí a rozvíjení Božího života ve svátosti křtu, a to jak sami u sebe, tak vůči těm, za které neseme spoluodpovědnost.

Svatá Gertruda, panna - památka 16. listopadu

Svatá Gertruda (nazývaná také Gertruda z Helfty nebo Gertruda Veliká) se narodila v Německu 6. ledna 1256. O její rodině není nic známo. Pravděpodobně byla sirotek. Ve věku pěti let byla dána na výchovu do cisterciáckého kláštera Helfta v Sasku blízko města Eisleben (v tomto městě se později narodil i zemřel Martin Luther). Zde v klášteře pak strávila celý život a vše, co o ní víme, je z jejích spisů.

V klášteře Helfta bylo v době, kdy tam Gertruda vstoupila, vedle klášterních ctností vysoce ceněno literární a teologické studium a sestry se mu věnovaly s velkou horlivostí. Abatyše Gertruda z Hackebornu, její sestra Mechthilda z Hackebornu, Gertrudina vychovatelka a učitelka, a celá řada dalších sester konventu byly vysoce vzdělané ženy ovládající latinu. Gertruda se učila velmi dobře, zvládla veškeré dostupné učení té doby. Zaujala ji literatura, hudba, zpěv a malování. Uměla velmi dobře latinsky. Ze studentky se pak stala osobou plně zasvěcenou Bohu v mnišském životě a, jak sama přiznává, až do 25. roku jejího života patřil její zájem studiím a ne v první řadě klášterním povinnostem. Ty plnila sice věrně, ale bez opravdového nadšení.

Avšak, během adventu roku 1280 začíná Gertruda prožívat hlubokou vnitřní krizi, ve které ji trápila trudnomyslnost, neklid a zmatek. Tato krize byla ukončena v jediném okamžiku večer 27. ledna 1281 viděním, které představuje velkou událost jejího života a která dala dalšímu jejímu životu zcela nové zaměření.

Všechno se změnilo: Bůh, kterého dosud jen s námahou tušila v teologických studiích, aniž by ho ve skutečnosti našla, se najednou „stal živou bytostí, skutečnou, přítomnou osobou, jednou jedinou láskou“ – přítel, snoubenec, jehož lásku živě zakoušela, a který žádal její lásku. Začíná zcela nový život, orientovaný již jen na milovaného Pána, jehož bytost se dotkla jejího nejhlubšího nitra.

Vnější život Gertrudy probíhal i po této události z r. 1281 stejně jako předtím. Horlivost v literárních studiích pochopitelně ustoupila do pozadí a ona se tím silněji obrátila k Písmu svatému, věnovala také více času modlitbě. Její duchovní život se soustřeďuje okolo liturgie a většina jejích mystických extází se odehrála během mše svaté po nějakém slově či větě, které ji plně zaujaly. Její spiritualita byla převážně kristocentrická. Projevovala zvláštní úctu také k Božskému srdci Páně.

Sestry i lidé mimo klášter se na ni často obraceli o radu v problémech. Gertruda poznává, že mystické dary, které do té doby přijímala ve skrytosti, nejsou jen pro ni, ale jsou určeny k duchovnímu užítku mnohých. Z jejích spisů se nám zachovaly pouze dva: její hlavní dílo Posel božské lásky (*Legatus divinae pietatis*) a její nejslavnější dílo Duchovní exercicie. Svata Gertruda je jedna z nejslavnějších mystiček, svým dílem ovlivnila řadu světců, např.: sv. Terezii a sv. Františka Saleského.

S přibývajícím věkem bývala také častěji nemocná. Na mnoha místech svých spisů vyjadřuje svůj smutek, že se nemůže účastnit bohoslužby, někdy také radost, že jí nemoc dovoluje být zcela volná pro Boha. Dne 17. listopadu 1302 vstoupila Gertruda do věčné radosti po životě, který, zvenku viděno, nemohl proběhnout stejnoměrněji, tišeji a bez zvláštních událostí. A přece ukrýval bohatství, které se sotva dá změřit.

Svatý Otec Benedikt XVI. měl zhruba před rokem při generální audienci homilii o sv. Gertrudě, kterou končil slovy: „Zdá se mi zřejmé, že tyto věci nepatří pouze minulosti, historii, ale že život svaté Gertrudy zůstává školou křesťanského života, přímou cestou a ukazuje nám, že středem šťastného života, opravdového života, je přátelství s Ježíšem, Pánem. A tomuto přátelství se lze učit láskou k Písmu svatému, láskou k liturgii v hluboké víře, v lásce k Panně Marii tak, abychom stále reálněji poznávali Boha samého a tím právě štěstí, cíl našeho života.“

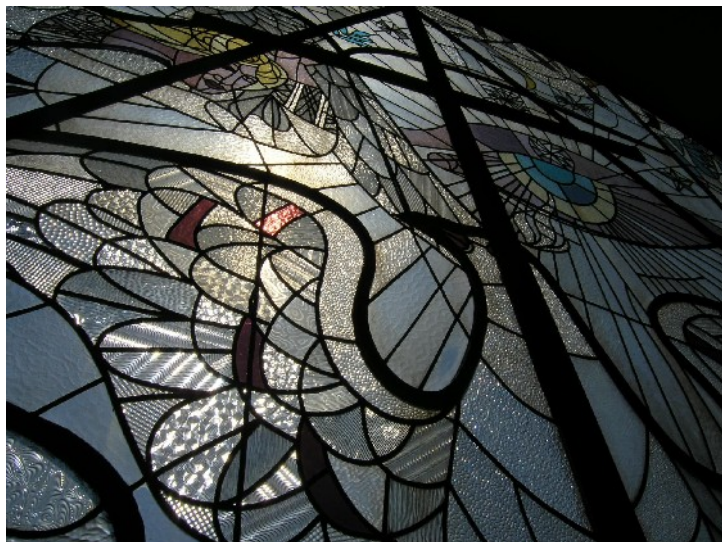
Malý dodatek: Klášter Helfta prošel bouřlivou historií. Za reformace byl sekularizován a byl užíván k různým světským účelům. Ale po r. 1990 byl učiněny kroky k jeho obnově a nyní v něm opět působí sestry řádu cisterciáků.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encycl., RaVat, portacoeli, aj.)

M.P.

Perla kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích

Košířský kostel sv. Jana Nepomuckého nemá mnoho ozdobných kudrlinek. Téměř splňuje poněkud přemrštěnou, ale výstižnou tezi minimalistické moderní estetiky, podle které „ornament je zločin“ (ovšem svatojanské symboly

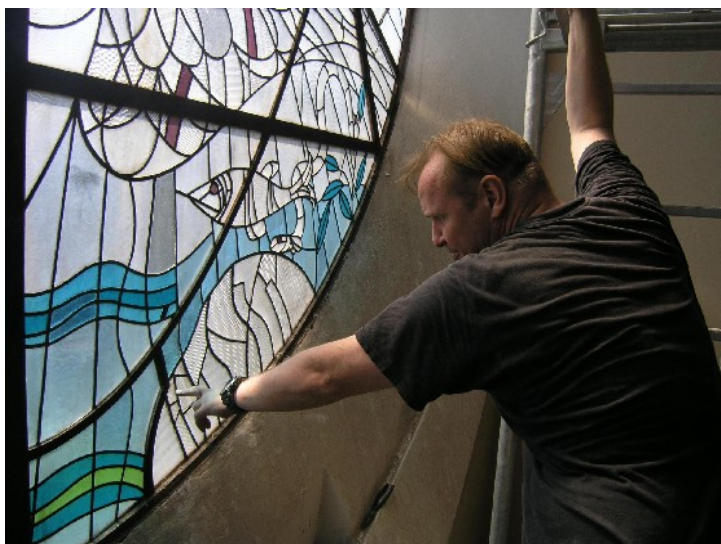

Hra strukturovaných povrchů se světlem

v kostele tento puristický přístup překonávají paradoxně jeho vlastními zbraněmi, a výjimkou je třeba i zimní svatováclavská kaple ve stylu art-déco nebo plánovaná, byť nerealizovaná výzdoba). Vznešenost této sakrální stavby, která na jaře 2012 oslaví sedmdesátileté výročí, umocňuje kromě monumentálních rozměrů jednoduchá asketická geometrie funkcionalistického slohu, v němž ji architekt Jaroslav Čermák navrhl – přímé linie a pravé úhly mohou symbolizovat čistotu, opravdovost, pravdivost – ano, doslova přímočarost. Košířský kostel na mne proto působí jako prsten prostého tvaru, do něhož je zasazena nádherná přírodní perla nebo bohatě broušený drahokam.

Snad jste se nyní pozastavili nad tím, co by mohl tento poetický obraz znamenat. Snad před vás postavil otázku, co je tou perlou, tím démantem? Ano, je třeba trochu pátrat, aby byl tento poklad nalezen. Skrývá se v záhybech architektury. Je téměř zastrčen, skryt očím. Ale právě on lije denní světlo k oltáři. A právě on září do tmy, když ho zviditelní světlo v kostele při večerní mši svaté, při vigílii... V tom se kruhová vitráž nad oratoří s varhanami velmi podobá Tomu, Jehož tajemství, krásu a slávu ztvárňuje. Pozorovateli se rozechvěje nitro, když ho udiví třpyt světla na čirých sklech s různými rastry, jejichž rozmanitost doplňuje jen několik něžných barevných tónů. Vstoupí-li do skel plné slunce, celý obraz slavnostně vzplane ve své nádeře. A těžko pak říci, zda horko, které zalije oči, je pouhou reakcí těla na silné světlo.

Jen obdivovat však nestačí. A je-li člověk obdarováván a pouze přijímá, pak se podobá svíci, jež svítí jen pro sebe a nezapaluje. Je cosi v člověku, že vždy touží, aby to, co považuje za krásné, trvalo navždy, ať už je to období roku nebo lidského života, vztah, chrám nebo hudba. Jenomže také vitráž zpodobující Nejsvětější Trojici a stvoření světa dosáhla úctyhodného stáří, a jak víme, stvořené věci podléhají během času opotřebení. Proto se objevil nápad využít příležitosti, že je na oratoři postaveno lešení kvůli výměně dešťových svodů, zednickým pracím a výmalbě, a pozvat odborníka, který by vitráž s necelými čtyřmi metry v průměru prohlédl a diagnostikoval její stav. (Jak se pak také ukázalo, stavět lešení kvůli opravě okenní výplně by představovalo mnohonásobně vyšší náklady, než jaké si opravy vyžádaly.)

Restaurátor Petr Coufal

Oslovili jsme specializovanou restaurátorskou firmu, kterou nám doporučil pražský Národní památkový ústav. Je to naprosto úžasné, že nemohli vědět, koho doporučují právě nám. Když totiž

restaurátor Petr Coufal vylezl po lešení k vitráži, rozpoznal práci firmy, kterou vede. Je to umělecká sklenářská dílna Jiříčka–Coufal (www.vitraz.cz). Tato dílna, založená Josefem Jiříčkou v roce 1935, totiž vitráž vytvořila. Zjistit to prý nebylo těžké, protože vitráž je vytvořena z barevných, ale především čirých skel s povrchy zpracovanými do rozmanitých struktur, a tato skla se dodnes vyskytují v zásobě zřejmě pouze v tomto ateliéru, a v Čechách se dnes už ani nevyrábějí. Dovolím si v tomto pozoruhodném souběhu událostí vidět jakýsi Boží pozdrav.

Petr Coufal byl vitráží ohromně nadšen. Zajímal se i o další podobné řemeslné výtvořky v našem kostele – také skleněný obraz víry, naděje a lásky nade dveřmi mezi jižním vchodem a chrámovou předsíní je dílem někdejší huti Jiříčkových, nyní Jiříčka – Coufal.

Obdivoval také cyklus leptaných skel ve dveřních výplních. Porušená místa kruhové vitráže s prasklými nebo vypadlými skly si restaurátor vyfotografoval, aby mohl připravit materiál potřebný k opravě. Ta se pak uskutečnila během jednoho dopoledne. Cena nebyla vysoká (také asi díky stojícímu lešení), jen dva tisíce korun. Prací se účastnila také mladá zahraniční stážistka, která trávila prázdniny na praxi v ateliéru.

Práce na unikátní vitráži, ale i prohlídka věže, se stala zážitkem pro cizokrajnou stážistku

Pokusím se převyprávět, jak odborník posoudil technický stav vitráže. Konstrukce okna je zatím stabilní. Ačkoli olovo spojující skla už ztratilo hodně ze své pružnosti a je ztvrdlé, zůstává dostatečně nosné, takže se výplň nehroutlí. Mělo by prý asi deset až patnáct let vydržet. Před dosažením tohoto časového limitu bude třeba vitráž opět zkontrolovat. Pokud by byl stav špatný, bude už nutné vitráž repasovat – to znamená rozebrat ji a znovu složit, skla znovu pospojovat novými olověnými pásky. To si celkem určitě vyžádá vysoké náklady, ale odhadovat jejich konkrétní výši v současné době, kdy světová ekonomika předvádí těžko odhaditelné velety, by postrádalo smysl. Vždyť nevíme, co bude zítra, za týden, natož za deset či patnáct let.

Víme jen, že Pán přijde.* A proto se na Pánův příchod připravme. Třeba i kontemplací unikátní vitráže v košířském kostele sv. Jana Nepomuckého. Nedejte se odradit tím, že se poněkud skromně ukrývá. Nic přece nebrání Božímu dítěti, které přijímá Kristovo Tělo a Krev, aby třeba po mši svaté nebo kdykoliv, když je kostel otevřen, vstoupilo do blízkosti Nejsvětější Svátosti a kochalo se nádherou tak výstižného vyobrazení Boží slávy a krásy. Trojjediný i toto výtvarné dílo si to zaslouží, vy také. Přijměte to jako

Text a foto: Ondřej Vaněček

* S odvoláním na některé katolické vizionáře, kteří varují, že čas Páně už je blízko, sice nelze vyloučit, že se k opravě vitráže možná už ani nedostaneme, nicméně by nebylo spravedlivé z toho vyvozovat, že se nemáme o své kostely láskyplně, tj. obětavě a svědomitě starat.

Skauti v naší farnosti.

Když P. K. Klement OSB zakládal ve dvacátých letech minulého stol. družiny ministrantů Legio Angelica, dal mohutný impuls ke vzniku skautského střediska Mawadani, které s přestávkami funguje dodnes.

Legio se postupně změnilo na skautský sbor (dnes středisko) vedený legendárním Mirko Vosátkou - Grizzlym. To už skauti tábořili na Slovensku v Beluši, potom v Kunkovicích na Šumavě a pilně se rozvíjeli do doby než přišel v roce 1941 první zákaz od nacistů.

Za války se ale již ilegálně připravovali skauti na obnovu za vedení Přemysla Muchy.

V poválečném období se hnutí nebyvale rozrostlo až do zákazu v roce 1949, tentokrát komunistickým režimem.

Krátké oživení přinesl rok 1968, zásluhou Jiřího Hnátka a Zdeňka Brůčka. To vydrželo do doby normalizace a skauti se proměnili na družiny Červeného Kříže, požárníky, Mladé přírodovědce a podobně.

Další obnova přišla po sametové revoluci, středisko uvedl do chodu Zdeněk Brůček a postupně Martin Vítek, Libor David, Lukáš Holubek a další. Opět žije společenství dětí, od nejmladších (vlčat a světlušek), po nejstarší (very old skauty). Je obdivuhodné kolik času a energie věnují vůdci střediska a oddílů dětem, zvláště v této, tak pragmatické době.

Děti jezdí na tábory, kde si sami staví stany, kde není elektřina a jiné civilizační vymoženosti.

Denní program je náročný a nesmírně nápaditý díky jejich vůdcům, vlastně starším kamarádům. Co je ale nejkrásnější - naučí se dělit s kamarády, žít v přírodě a s přírodou, a pochopit, že je možné i vydržet bez televize a počítače.

Přes rok se scházejí v klubovně na Okrouhlíku, jezdí na společné výpravy a pořádají pozoruhodná dobrodružství.

Kdyby vás a vaše děti zaujala myšlenka skautingu, přijďte někdy odpoledne do klubovny na Okrouhlík (je to na dětském hřišti kousek do kopce od Klamovky). Nebo se podívejte na www.mawadani.com

K. Pávek

OKÉNKO VÍRY

363. Co je to svoboda?

Svoboda je moc darovaná Bohem člověku jednat nebo nejednat, dělat to či ono a tak jednat z vlastního rozhodnutí. Je charakteristickým znakem skutků v plném slova smyslu lidských. Čím více člověk koná dobro, tím více se stává svobodným. Svoboda dosahuje dokonalosti, když je zaměřena k Bohu, svrchovanému Dobru a naší blaženosti. Svoboda zahrnuje také možnost volit mezi dobrem a zlem. Volba zla je zneužitím svobody a vede k otroctví hříchu.

364. Jaký je vztah mezi svobodou a odpovědností?

Svoboda dělá člověka odpovědným za jeho skutky v té míře, v jaké jsou dobrovolné; přičetnost a odpovědnost za nějaké jednání může být snížena a někdy zrušena neznalostí, roztržitostí, násilím, strachem, bezuzdnými vášněmi a návyky.

365. Proč má každý člověk právo užívat svobody?

Právo na uplatňování svobody je vlastní každému člověku, protože je neoddělitelné od důstojnosti lidské osoby. Proto musí být občanskou autoritou uznáváno a chráněno v mezích společného dobra a spravedlivého veřejného pořádku.

366. Jaké místo má lidská svoboda v ekonomii spásy?

Naše svoboda je oslabena následkem prvotního hříchu. Další hříchy ji pak ještě více oslabily. Kristus nás však osvobodil: „To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus“ (Gal 5,1). A Duch Svatý nás působením milosti přivádí k duchovní svobodě, aby z nás učinil své svobodné spolupracovníky v církvi i ve světě.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	130 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

PROSINEC

RORATE

Nevím komu je připisován výrok: „Kdo zpívá, dvakrát se modlí“. Je tím myšlen liturgický zpěv, který umocňuje slova modlitby. Platí to zvláště v adventní době, která je pro nás už neodmyslitelně spojena se zpěvem tzv. rorátů. Jsou věřící, kteří tyto zpěvy považují za nejkrásnější z celého církevního roku. Jsou totiž charakteristické svou duchovní hloubkou, která pramení z věroučného obsahu textů zaměřených především na tajemství Kristova vtělení v lůně blahoslavené Panny Marie – jádro křesťanské víry. Jsou prosyceny biblickou zvěstí, která je zachycena v meditacích o starozákonních patriarších a prorocích a králích, kteří toužili po Vykupiteli. Snoubí se v nich duchaplné melodie s ryzím básnickým ztvárněním posvátného obsahu. Jsou vyznáním víry a chvalo zpěvem oslavujícím Boží dobrotu a moudrost, která se tak bohatě projevila příchodem Božího Syna mezi nás.

Od nepaměti až do liturgické reformy II. vatikánského koncilu (1965) se používal v Čechách po celý advent při první ranní votivní mši ke cti Panny Marie mešní formulář začínající slovy vstupního zpěvu: Rorate coeli desuper nebo-li Rosu dejte nebesa shůry. Odtud název „Roráty“.

Jde o začáteční slova vstupní antifony – introitu čtvrté adventní neděle, která je vybrána z Izaiášovy 45. kapitoly: „Rosu dejte nebesa shůry a oblaka deštěte Spravedlivého, otevři se země a vypuť Spasitele“. Tato antifona se stala určitým mottem všech rorátních mší sv. během adventu. Proto se zpívá vždy na jejich začátku. Ne nadarmo rorátní mši někde nazývají „mši andělskou“. Slova introitu v nás probouzejí náladu nejvroucnější touhy po Spasiteli.

Touha po Vykupiteli, který oblaží celou zemi je často rozněcována základní myšlenkou rorátů, která pak zazní v závěru adventu při uvedení evangelia o archanděli Gabrielovi, jenž přináší nejprve poselství o narození předchůdce Páně a potom i Panně Marii o jejím početí Mesiáše na základě Izaiášova proroctví, kde prorok jménem Božím promlouvá k Achazovi: „Hle, panna počne a porodí syna a jeho jméno bude Emmanuel – to je Bůh s námi“(Iz 7,14).

Farníci přicházejí v adventě často brzy ráno (v naší farnosti v pondělí a v úterý do kostela Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce), dokud je ještě tma nebo večer, kdy už je tma, aby při rorátní mši sv. pozdravili Pannu Marii, která je hvězdou jitřní a ve spojení s ní se jim otevřel přístup k Pánu, který je nyní ve svatostánku a na oltáři právě tak opravdově jako byl kdysi v lůně panenské Matky. Tma v kostele a světlem zalitý oltář vhodně připomínají svět, který je ve tmách, a jediné pravé světlo světa – Ježíše Krista.

Všimněme si však ještě hudební stránky rorátních zpěvů, abychom je lépe pochopili a mohli je zpívat s ještě větší vroucností. K tomu nám pomůže určitý exkurs do jejich historie.

V pozdním středověku byly chorální melodie volného rytmu často prokládány strofickými menzurálními písněmi pravidelného rytmu – tropování. Praxe písňových tropů byla velmi oblíbena nejen u nás.

V době Karla IV. a arcibiskupa Arnošta z Pardubic se zpíval latinský formulář Rorate. V 15. století je zaznamenáno prokládání chorálu latinskými písněmi. Pod vlivem husitské bohoslužebné praxe dochází k převádění gregoriánského chorálu do češtiny a vzniká *Český chorál*. Dokladem toho je

Jistebnický kancionál, rukopis z 1. poloviny 15. století. Vlivem humanistických idejí se po husitských válkách mnoho vzdělavců přiklání opět k latině. Návrat k latině nastává i v utrakvistické bohoslužbě a vzniká mnoho nových latinských písní. Současně se však k latinským písním pořizují zdařilé překlady nebo nové české texty. Ve druhé třetině 16. století nastává návrat k Českému chorálu. Nové redakce chorálních nápěvů zacházejí s chorálem mnohem volněji. Melismatické melodie (více not na jednu slabiku) rozkládají vkládáním dalšího textu na slabické (jedna nota jedna slabika) a vytvářejí ke stávajícím chorálům další nové texty. Místo *Rosu dejte nebese shůry* např. *Mnozí spravedliví proroci a králi* nebo *Prolom Pane nebese* apod.

V 16. století se rozšířila praxe, kdy český chorál vycházející z formuláře Roráte byl prokládán slokami českých adventních písní. Po polovině 16. století dochází k ustálení výběru písní a z uměleckých i praktických důvodů k zaznamenání sestav chorálů a písní v graduálech nebo ve zvláštních knihách – rorátnících. Rorátní zpěvy získávají svou vrcholnou podobu.

O rozvoj rorátů se přičinila velkou měrou Literátská bratrstva, organizovaná společenství laiků, věnující se především kostelnímu zpěvu. Literáti si pořizovali nákladné často nádherně iluminované zpěvníky – sborové knihy velkého formátu, ze kterých mohlo na kůru zpívat více zpěváků současně.

Zpěvy rorátů pokračovaly i v 17. století, jak o tom svědčí i pozdější rukopisy, tištěné roráty i historické zápisy. Literátským zpěvům zasadilo těžkou ránu až zrušení Literátských bratrstev Josefem II. a následné bezhlavé dražby jejich nádherných zpěvníků. Dodnes se jich tak dochovalo jen několik.

Snad nám těchto několik řádků pojednání o rorátech pomůže k dalšímu nadšení při jejich zpěvu a tím i k umocnění adventních modliteb, které jsou v nich obsaženy. Chceme se přece co nejlépe připravit na slavnost Narození našeho Spasitele.

P.L.

Liturgický kalendář

Prosinec 2011

1.	čtvrtek	Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka
2.	pátek	První pátek v měsíci
3.	sobota	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
4.	NEDĚLE	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
6.	úterý	Sv. Mikuláše, biskupa
7.	středa	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8.	čtvrtek	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU - doporučený svátek
9.	pátek	Sv. Jana Didaka Cuauhtlatatzina
11.	NEDĚLE	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
12.	pondělí	Panny Marie Guadalupské
13.	úterý	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14.	středa	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
18.	NEDĚLE	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
24.	sobota	ŠTĚDRÝ DEN
25.	neděle	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek
26.	pondělí	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27.	úterý	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28.	středa	Svátek sv. Mlad'átek, mučedníků
30.	pátek	Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31.	sobota	Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku
1.1.	neděle	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek

Oznámení

Duchovní obnova

V sobotu 3. 12. bude duchovní obnova farnosti. První promluva začíná v 15.00 hod. v zimní kapli sv. Václava. Potom bude příležitost ke svátosti smíření v kostele. Druhá rekolekční promluva bude ve mši sv. od 17.30 hod.

Mikulášská besídka

V neděli **4. 12.** se koná tradiční farní mikulášská besídka nejen pro rodiče a děti, ale také pro ostatní farníky. Začátek je **v 16.00** ve farním sále sv. Jana Nepomuckého.

Farní shromáždění (valná hromada) všech přátel košířských kostelů

Před mikulášskou besídkou se bude ve farním sále **od 15.00 hod.** konat **farní shromáždění** (valná hromada) všech přátel košířských kostelů, na níž se bude projednávat život farnosti a výhled do další budoucnosti. Proto zveme opravdu všechny, kterým na naší farnosti záleží a chtějí se buď informovat nebo přijít s novými návrhy, připomínkami a dotazy.

Mše sv. Na Klamovce 8. 12.

Ve čtvrtek 8. 12. bude výjimečně mše sv. ze slavnosti P. M. BEZ POSKVRNY HŘÍCHU PRVOTNÍHO POČATÉ přesunuta na Klamovku na 7.30 hod.

Duchovně literární pásmo

V neděli 18. 12. se od 16.00 hod. uskuteční duchovně literární pásmo v přednesu herce V. Matějčka a varhaníka V. Roubala pod názvem ADVENTUS.

Podrobný program s prezentací obou umělců bude uveden na vývěškách obou našich kostelů.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů konané dne 11. listopadu 2011

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Zásaditosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Farní život a obecná rozprava

1. Zásaditosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Vít Bobysud výboru sdělil, že ve vodovodní šachtě kostela byl vyměněn nefunkční ventil.

Pravidelné úklidy kostela sv. Jana Nepomuckého se budou nově konat každý první čtvrtek v měsíci po mši svaté. Očekává se, že do práce se zapojí více farníků.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Výbor pracoval na revizi a úpravě stanov občanského sdružení Přátel košířských kostelů.

Termín valné hromady občanského sdružení Přátel košířských kostelů byl stanoven na neděli 4. prosince od 15 hodin do farního sálu v kostele sv. Jana Nepomuckého, to je hodinu před začátkem oblíbené mikulášské besídky. Kromě účasti na volbě výboru občanského sdružení včetně jeho nového předsedy to bude pro farníky příležitost, aby se společně ohlédli, co se ve farnosti vykonalo za uplynulý rok, aby se dozvěděli, co se chystá dále, a aby také mohli přednést své návrhy a připomínky nebo nabídli své síly do služeb farnosti (což se ovšem neomezuje na tuto hodinu, ale platí to průběžně stále).

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude s ohledem na termín valné hromady sdružení konat mimořádně první prosincový pátek, to je 2. prosince 2011, a to na obvyklém místě a v obvyklou hodinu – v tzv. domečku při kostele Nejsvětější Trojice po mši svaté asi od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

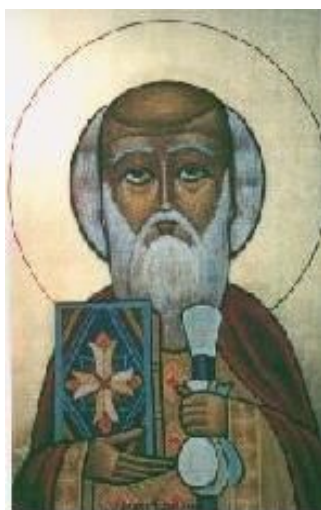

Úmysly Apoštolátu modlitby na prosinec

- 1. Za národy světa, aby vzájemným poznáváním a úctou rostly v harmonii a pokoji.**
- 2. Aby se děti a mladí lidé stávali posly evangelia, aby byla respektována jejich důstojnost a aby byli chráněni před násilím a vykořisťováním.**
3. Za Boží milost a pomoc církvi, kde každý pokřtěný se v síle Ducha Svatého stává světlem, solí a kvasem Kristova evangelia.

Svatý Mikuláš, biskup – památka 6. prosince

Mikulášská nadílka má v naší farnosti už dlouhou tradici. Připomeneme si dnes svěťce, který dal popud ke krásnému zvyku dávání dáreků přátelům, zejména ovšem dětem.

koptská ikona

Sv. Mikuláš se narodil někdy okolo roku 270 v městě Patara (dnes Kalkan). V mládí vykonal pouť do Palestiny a Egypta a po návratu se v poměrně mladém věku stal biskupem v městě Myra (dnes Demre). Obě tato města leží v oblasti Lýkie na jižním pobřeží Malé Asie (dnes v Turecku) zhruba mezi ostrovy Rhodem a Kyprem. Za pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána byl vězněn a propuštěn po nástupu císaře Konstantina. Zúčastnil se nicejského koncilu r. 325.

Sv. Mikuláš z Myry zemřel 6. prosince někdy mezi roky 345 a 352. Pochovali ho v myrském kostele, kde byly jeho tělesné pozůstatky až do roku 1087. V tomto roce - po dobytí Malé Asie Turky - je ukořistila zvláštní výprava námořníků z jihoitalského přístavu Bari a převezla je do svého města. Tam vystavěli nový kostel zasvěcený sv. Mikulášovi a světcovy tělesné pozůstatky tam uložil osobně papež Urban II. Proto se sv. Mikuláš z Myry nazývá také sv. Mikuláš z Bari. Z jeho ostatků vytéká zvláštní kapalina, nazývaná Manna sv. Mikuláše, která má léčivé účinky. Dnes je tato bazilika místem ekumenického setkávání s odloučenými východními církvemi. V rozvalinách antické Myry je dodnes zachován prázdný hrob svěťce.

Z jeho životopisů je známý příběh, kdy dal v noci nepozorovaně třem chudým dívkám peníze na věno, aby se mohly čestně vdát. Odtud pochází zvyk dávání dáreků. Jiné životopisy popisují jak osvobodil tři nevinně na smrt odsouzené důstojníky, jak zachránil ztroskotané námořníky a jiné dobročinné a zázračné skutky, které se staly jak za jeho života tak i po jeho smrti.

V těchto legendárních životopisech, pocházejících z pozdějších dob, je těžko určit historické jádro. Jsou pochyby i o jeho účasti na nicejském koncilu. Ale přes všechnu kritickou opatrnost a výhrady je třeba si uvědomit, že muselo jít o výjimečnou osobnost, která si brzy vydobyla mimořádnou úctu.

Na Východě se úcta sv. Mikuláše rozšířila už v 6. století. Na jeho počest dal císař Justinian I. postavit v Konstantinopoli kostel. Jeho jméno se vyskytuje ve východní liturgii sv. Jana Zlatoústého. Na Západě začal být uctíván po převezení jeho ostatků do Bari. Ale již předtím v 10. století píše biskup Reginald z Eichstättu báseň „Vita S. Nicolai“. Do Německa se úcta sv. Mikuláše dostala pravděpodobně vlivem řecké manželky Theophano císaře Otty II.

Svatý Mikuláš je světec, jehož úcta je velmi rozšířena jak na Západě, tak zejména ve všech Východních církvích. Tam je jedním z nejvíce ctěných světců. Je patronem Ruska i mnoha jiných zemí.

U nás je mnoho kostelů zasvěcených sv. Mikulášovi (m.j. katedrála v Českých Budějovicích) a je po něm pojmenováno mnoho obcí.

V polovině 19. století se s nizozemskými emigranty do Spojených států dostal jako Sinterklaas a z toho pak vznikl Santa Claus dávající dárky o vánocích. My si ale rádi ponecháme svou mikulášskou tradici.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Ecycl., Santiebeati) a R. Ondruše: Blízki Bohu i ľudom.

M.P.

OKÉNKO VÍRY

367. Jaké jsou zdroje mravnosti lidských skutků?

Mravnost lidských skutků závisí na třech zdrojích: na *zvoleném předmětu*, to je na skutečném nebo zdánlivém dobru; na *úmyslu* subjektu, který jedná, tedy na cíli, k němuž je jednání zaměřeno; na *okolnostech jednání*, včetně jeho *následků*.

368. Kdy je skutek mravně dobrý?

Mravně dobrý skutek předpokládá, že jsou dobré zároveň předmět, cíl a okolnosti. Zvolený předmět může skutek učinit zlým, i když úmysl je dobrý. Není dovoleno působit zlo, aby z něho vzešlo dobro. Špatný cíl může jednání učinit zlým, i když jeho předmět je sám o sobě dobrý. Naopak dobrý cíl nedělá dobrým jednání, jehož předmět je špatný, účel totiž neospravedlňuje prostředky. Okolnosti mohou zmenšit nebo zvětšit odpovědnost toho, kdo jedná, ale nemohou změnit mravní hodnotu samotných skutků; nikdy neučiní dobrým nějaký sám o sobě špatný čin.

369. Existují skutky, které jsou vždy nedovolené?

Existují skutky, jejichž volba je vždy špatná vzhledem k předmětu (například rouhání, vražda, cizoložství). Jejich volba v sobě zahrnuje zvrácenost vůle, to je mravní zlo, jež nelze ospravedlňovat případnými dobry, která by z něho mohla vzejít.

Betlém nakreslila I. Švarcová ze skautského střediska Mawadani.

**Radostné prožití
vánočních svátků
a hojně milostí
od narozeného Dítěte
přeje všem spolufarníkům
a jejich rodinám
redakce
Košířského farního listu.**

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep.	24.12.	16,00 hod
----------------------	--------	-----------

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep.	24.12.	24,00hod.
----------------------	--------	-----------

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep.	25.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice	25.12.	11,00 hod.
-----------------------	--------	------------

Svátek sv. Štěpána

Kostel sv. Jana Nep.	26.12.	9.00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11.00 hod.
-----------------------	--	------------

Svátek sv. Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel Nejsv. Trojice	30.12.	17,30 hod.
-----------------------	--------	------------

Sv. Silvestr - závěr kalendářního roku

kostel sv. Jana Nep.	31.12.	17,30 hod.
----------------------	--------	------------

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep.	1.1.12	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11,00 hod.
-----------------------	--	------------

Slavnost Zjevení Páně – Tří králů

kostel Nejsv. Trojice	6.1.12	17,30 hod.
-----------------------	--------	------------